

வாணையி
கட்டுப்பு

நாளை நல்ல நாள்

பா. சிவபாலன்

Mr. T. NARAPALAN
Winner of
SILVER AWARD
in the
Business & Competition
Final Competition 2002

காலை.

நாடை நல்ல நரன்

வரணைலி நாடகத் தொகுப்பு

பர.சிவப்ரலன்

காலை நாளை
நாட்டு நாட்டு

பின்னால் காலை நாளை

நாளை நாலை

நால் தலைப்பு	: நாளை நல்ல நாள்
ஆசிரியர் பெயர்	: தீரு.பா.சீவுபாலன்
முதற்பதீப்பு	: நவம்பர் 2001
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
பக்கங்கள்	: 110
கணிப்பொறி அச்சு	: வர்ணன் கணனீ வழவுமைப்பாளர்கள், கோண்டாவில்.
அச்சீட்டோர்	: ரெக்னோவா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.
அட்டை	: குரு ஸ்கிறீஸ் பீறின்ட்ரஸ், தீருநெல்வேலி
வீலை	: ரூபா.100/-

முன்னுரை

எமது இலக்கியப் பாப்பீல் சீறுகதை, நாவல், கவிதை, இலக்கியத் தெரனாய்வு போன்ற துறைகள் வளர்ச்சியடைந்த அளவுக்கு நாடக எழுச்சித் துறை வளரவீல்லை என்ற குறைபாடு நெடுங்காலமாகவே உண்டு. செல்காலமாக மேடை நாடகங்களில் சய ஆக்கங்களாகக் கண்டு வந்த வளர்ச்சியும் சமீப காலத்தில் ஒரு ஸ்தம்பித் நிலையை அடைந்து விட்டது. தொலைக் காட்சி பாவலாகப் பழக்கத்தில் இல்லாத காலத்தில் “நாடகம்” எனும் சொல் மேடை நாடகங்களையும் வானோல் நாடகங்களையுமே குறித்த நன்றது. ஆட்டம், பாட்டு ஆகியவற்றோடு கேரந்து வரும் அளிக்கைக்கு “குத்து” என்ற பதம் பிரத்தியேகமாகப் பயன் படுத்தப்பட்டது. வானோல் நாடகங்கள் “வானோல்” என்ற வீஞ்ஞான தொழில் நுட்பக் கண்டுபிடிப்புக்குப் பென்ற மக்களிடையே பிரபல்யமாக முக்கிய தொடர்புச் சாதனமாகப் பரிணமித்த காலத்தில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு கலை வடிவமாகும். பிற கலை வடிவங்களுக்கு உள்ள சீறுப்பியல்புகளைப் போன்ற வானோல் நாடகங்களுக்கும் அவ்ணாடகம் சார்ந்த அளிக்கைச் சீறுப்பியல்புகள் உண்டு. மற்ற இலக்கியத் துறைகளில் காட்டப்படும் படைப்பார்வம் போன்று நாடக எழுத்தாக்கத்துறையில் எமது எழுத்தாளர்கள் காட்டும் ஆர்வம் மிகக்குறைவாகவே உள்ளது. அதிலும் வானோல் நாடகங்களை எழுதுவோர் தொகை மிக மிகக்குறைவு. இவருள்ளும் இவ்ணாடகத்தின் சீறுப்பியல்புகளை அறிந்து அவற்றிற்கு அமைவாக கண்தியான எழுத்தாருக்களை உருவாக்குபவர்களை வீரவு விட்டு எண்ணீ வீடலாம்.

ஒரு கதையை அல்லது நக்ஷீலைக் கூறுவதற்கு வானோல் நாடகம் ஓலியை மட்டுமே பயன்படுத்துகிறது; இந்த ஓலி போட்டுகின்ற சொற்களாக, ஓலிவீளைவுகளாக அல்லது இசையாக இருக்கலாம். இப்பயன்பாடே இவ்ணாடகத்தின் சீறுப்பம்சமுமாகன்றது. ஓலிக்கோலங்களை புதிய வழிவகைகளில் புதிய நுட்பங்களோடு எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பதுல்ல ஒரு வானோல் நாடக ஆக்க கர்த்தாவின் நோக்கமும் பிரச்சனையும். மாறாக அதை எவ்வாறு இவ் ணாடகத்திற்கான கலை

வழவமாகப் பர்ணைசீக்கச் செப்வது என்பதே அவனது தலையாய் பீரச்சண்யாகும். பேசப்படும் சொற்களும் ஓலக்கோலங்களும் காத்தீர்மான குழ்வொன்றின் அழயாக ஏழு ஒரு நல்ல கதையை அல்லது நீகழ்வைக் கட்டவீழ்ப்பதோடு அதனை வளர்த்து உயர்ப்புள்ளதாக வைத்தீருப்பதற்கும் உதவ வேண்டும்.

பீர அளிக்கைக் கலைகளில் பார்வையாளர்கள் முக்கீயம் பெறுவது போல வாணோவி நாடகங்களில் கேட்போர் முக்கீயத்துவம் பெறுகின்றனர். இவர்களின்றி இந்நாடகங்களை ஓலிபரப்புவதில் அர்த்தம் எதுவும் இல்லை. ஆயினும் பீர அளிக்கைகளின் பார்வையாளர்களில் இருந்து வாணோவி நாடகம் கேட்போர் பெர்தும் வேறு படிக்கின்றனர். இவர்களின் காதே இந்நாடகங்கள் மேடையேறும் அரங்கம் மனமே நாடகங்கள் ஆடப்படும் மேடை இந்த மனமேடையில் ஒரு நாடகத்தின் பாத்தீரங்கள் முழு மனித உருவில் கற்பனை உருவாக்கம் செய்யப்படுகின்றனர். அவர்களுக்குரிய உடலமைப்பு, அணீந்தீருக்கும் உடை, அணீகலன்கள், சைகைகள் எல்லாமே கொடுக்கப்பட்டு முழுமையான பாத்தீரங்களாக மனமேடையில் உலாவர வீடப்படுகின்றார்கள். நாடக ஆசர்யர் இவ்உருவாக்கத்திற்கு அனுசரணையான குறிப்புகள் எதையும் தனது சொல்லாடலில் கொடுக்காத இடத்தும் கேட்போர் தாமே அவற்றைக் கொடுத்து பாத்தீரங்களை புரணப் படுத்துகின்றனர். கேட்போருக்கு இவ் உருவாக்கம் மிகவும் தேவைப்படுகின்றது. ஏனெனில் புறத்தே காண்பது போன்று மனமேடையில் இவர்களைக் காணுவதால் நாடகத்தின் ஒட்டத்தைக் கீர்க்கவும் அதனோடு ஒன்று சேர்ந்து செல்லவும் அவர்களுக்கு இலகுவாகிறது. பிழையான கற்பனை உருவாக்கத்தை கேட்போர் மேற்கொள்ளுவதற்கு வழிவிடாமல் உரையாடல் மூலமும் ஓலிக்குறிப்புகள் மூலமும் கேட்போருக்கு உதவுவது வாணோல் நாடகாசீரியரின் கடமையாகின்றது. இவ்வுருவாக்கத்தில் நடிகரின் பங்கும் மீகமுக்கியமானது என்பது வெளிப்பட்ட.

வாணோவி நாடக எழுத்துருவில் உள்ள சொற்களும் அவற்றீற்கு அனுசரணையாக வரும் ஓலக்கோலங்களும் மேடை நாடக அளிக்கையில் போன்று பேடையில் இருந்து பார்வையாளர்களை நோக்கச் செலுத்தப்படும் ஓல வகைகளை ஒத்தனவல்ல. ஆவை

கேட்போருக்கு மிக நெருக்கமாக அக்கணத்தே அவர் அநுசே
 பேசப்படும் சொற்களாகவும் இணைந்து வரும் இசைபாகவும் அவருள்
 செல்கிறது. அக்கணத்தே அவர் அருசே தொன்றுவதான்
 இம்மாயத்தன்மை தான் ஒன்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர் என்ற
 நிலையிலிருந்து அவரை விடுவதீது அந்நிகழ்வோடு ஜக்சீமாக் விட்ட
 பங்காளி என்ற உணர்வை ஏற்படுத்துவதற்கு அவருக்கு உதவுகிறது.
 மேலும் வானோலி நேரம் மிக இருக்கமான வறையறை கொண்டது;
 இந்தேருக் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளேயே நாடகாசரியர் தனது கலைத்
 தீற்றன வெளிப்பாட்டடையச் செய்ய வேண்டியுள்ளது. எனவே காலம்
 தாழ்த்தாது; கேட்போரது கவனத்தை உடன்றியாக ஸ்ரத்து அவரிடத்து
 ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்த வானோலி நாடகம் முற்பட வேண்டும். இது
 எவ்வளவு வீரவீல் நடைபெறுகிறதோ அவ்வளவுக்கு கேட்போர்
 நாடகத்தைத் தொடர்ந்து கேட்கும் சாத்தியக்கறு பெருக்கிறது. தான்
 நாடகமாக்கவிழையும் கதையின் அல்லது நீகழ்வீன் கமயத்தீற்கு
 அதாவது நாடக வலுவுள்ள நிலைமைக்கு வீரவீல் செல்ல
 நாடகாசரியர் முற்பட வேண்டும். ஆரம்ப நெருக்கடிநிலையும்
 மோதுகையும் நாடகக் கருவிலிருந்து வெளிப்படுவது ஸ்ரப்புத்
 தன்மையை அதிகரிக்கச் செய்கிறது. நாடகச் செயல் நீகழ்வுகள்
 எதுவீத சலனமுமின்றி மெல்ல ஆரந்து செல்வன அல்ல. அவை
 உய்ர்ப்போடு தூர்த கதவீல் முன்னேற வேண்டும்.

நாடக உருவாக்கத்தீற்கு அடிநாதமாக அமையும் குழ்வும்
 அதை வீருத்தியாக்கும் மோதுகைகளும் எவ்வளவு முக்கியமோ
 அவ்வளவிற்கு அவற்றை வெளிப்பாட்டடையச் செய்யும் சொல்லாடலும்
 முக்கியமாகும். ஏனென்ற வானோலி நாடகத்தீல் கதைக்கறல், குழ்வு
 விருத்தி, மோதுகை வெளிப்பாடு, பாத்திர உருவாக்கம்,
 ஆஞ்சைப்பண்புகள் வெளிப்பாடு, மனோநிலை உருவாக்கம், உச்ச நிலை
 எய்தல், முறவு என்பன எல்லாமே சொல்லாடல் வாய்லாகவே
 நீகழ்கின்றன. ஆயின் பேசப்படும் சொற்கள் தெள்வானவையாக, எனிதீல்
 விளங்கீக் கொள்ளக் கூடியனவாக; சொற் கெட்டுடையனவாக, பாடிச்
 செறிவுடையனவாக், செம்மையானவையாக இருப்பது நாடகத்தின்
 ஸ்ரப்புத் தன்மையையும் கணதீத் தன்மையையும் கட்டுகிறது. இவை

யாவும் ஒரு நாடகத்தீல் வலிந்து புகுத்தப்படும் சங்கதீகள் அல்ல. நாடகத்தோடு பீன்ஸிப்பினைந்து செல்லும் கூறுகள்.

வாணொலியில் நாடகம் தொடங்குகிற பொழுது கேட்பவருக்கு அந்நாடகம் பற்றி எதுவுமே தெரியாது. எழுத்துப் பிரதிபாக அதனை முன்கூட்டியே படிக்கும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிடைப்பதீல்லை. நாடகத் தபாரிப்பாளருக்கும், பங்குபற்றும் நடிக நடிகயருக்கும், தயாரிப்புக்கு உதவும் தொழில் நட்ப வியலாளருக்குமே இவ்வாய்ப்பு கிட்டுகிறது. எனவே நாடகச் சூழ்வும் செயல் நீகழ்வுகளும் கட்டவீழ்க்கப்படும்போதே என்ன நடக்கிறது, ஏன் நடக்கிறது, எங்கு நடக்கிறது, எப்போது நடக்கிறது, யார் யாருக்கூடையில் நடைபெறுகிறது போன்ற செய்திகளை கேட்போருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டி ஏற்படுகிறது. இது நாடக மாந்தர், இடம், காலம் பற்றிய கேட்போரின் கற்பனை உருவாக்கத்தீர்கு அவசியமாகிறது. இச்செய்திகள் தெரிவிக்கப் படும் முறைமை நாடகத்தை வெளிப்பாடடையச் செய்யும் நட்பத்தல் தங்கியுள்ளதென்னும் இவற்றின் தெளிவேதான் செயல் நீகழ்வுகளைக் கீரத்து கேட்போர் பங்காளிகளாகும் நீலை ஏற்படுகிறது. வெறுமனே செய்திகளை வெளிப்படுத்துவதற்கும் நோக்கின்றிக் கதைப்பதற்கும் சொல்லாடலை எழுதுவது நாடக ஓட்டத்தீல் தொய்கை ஏற்படுத்தி ஆர்வத்தைக் குன்றச் செய்யும். இன்னுமொரு பண்டையும் வாணொல் நாடக எழுத்தாளர் ஞாபகத்தீல் வைத்திருத்தல் பயன் தரும். வாணொலிக் கருவி கேட்பவரின் நெருங்கிய அரங்கம் அதைத் திருச் சியக்கும் அல்லது மூடிவீரும் ஆளி அவர்க்கவுசம்தான் உள்ளது. இபக்குவதும் மூடிவீடுவதும் அவரின் ஆர்வத்தைப் பொறுத்தது. ஆர்வம் மேல்டால் கருவி இயங்கீக் கொண்டு இருக்கும். ஆர்வம் குற்றும் போது ஆளி மூடி விடும். நாடகத்தீன் வெற்றி தோல்வி கேட்பவரீன் கையில்தான் தங்கியுள்ளது.

இலங்கை ஓவிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தால் ஓவிபரப்பட்ட எட்டு வாணொலி நாடகங்களின் தொகுப்பாக இந்நால் வெளிவருகிறது; ஓவிபரப்பப்பட்டமையே இவற்றின் தகுதீக்குரிய சான்றிதழ்கள்தான். இந்நாலாசரியர் திரு. பா. சீவுபாலனை ஓர் கவிஞராகவும் இசைப்பிரயாகவுமே முன்னர் அறிந்திருந்தேன். ஒரு முறை ஓவிபரப்பாகவுள்ள தனது நாடகமொன்றைக் கேட்கச் சொல்லி

எனக்குக்கூறிய பொழுதே அவர் வானொல் நாடகங்கள் எழுதுவதலும்
 ஈருபாருடையர் என்பது எனக்குத் தெரிய வந்தது. பொதுவாக வானொல்
 நாடகங்கள் எழுதுவோரின் தொகை மீகக்குறைவு. அவர்களுள் இவரும்
 ஒருவர் என்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது. ஓலிபரப்பப்பட்ட நாடகங்களை நால்
 வடிவில் ஓர்குவரே வெளியிட்டுள்ளனர். வானொலிக்கென எழுதப்பட்ட
 நாடகங்கள் அவ்விடக்கத்தின் வாயிலாக ஓலிபரப்பப்பட்ட போதே
 முழுமைபெறுகின்றன. ஓலிபரப்பப்பட்ட போது ஓரேக் கோலங்களோடு
 கேட்கப் பெறுகின்ற தீருப்தியை வாசித்து பெற முடியுமா என்ற கேள்வி
 எழுகின்றது. முழுமையாக இல்லாவிட்டாலும் பெருமளவு பெற
 முடியுமென்றே நீனைக்கிறேன். சில நாடகங்கள் அவற்றிற்குரிய
 இடங்களின் எல்லைகளைத் தாண்டி சமதொயான உணர்வு நீலைகளை
 தோற்றப் பாடடையச் செய்துள்ளன. பல மேடை நாடகங்கள் மேடையில்
 மட்டுமன்றி நால் வடிவிலும் படித்துச் சுவைக்கப்பட்டுள்ளன. உலகப்
 புகழ்பெற்ற நாடகாசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட நாடகங்களை நாங்கள்
 பார்த்தறியோம் அவை நால் வடிவில் வெளிவந்துள்ளமையால் அவற்றைப்
 படித்துச் சுவைக்கும் வாய்ப்பு எமக்குக் கீட்டியுள்ளது.
 அவ்வாறில்லாவிட்டால் அவை தோன்றிய காலத்தோடும்
 அச்சமூகத்தோடும் மறைந்து போயிருக்கும். எனவே ஆக்கப்
 படைப்புகள் அச்ச வாகனமேறுவது அவசியமாகும். வருங்காலச் சந்ததீ
 எம்மைப் பற்றியும் எம்வாழ் நீலை பற்றியும் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு
 ஏற்படும். இம்முயற்சி பாராட்டப்பட்டு ஊக்குவீக்கப்பட வேண்டியது.

நா.சுந்தரவீங்கம்.

மாணிப்பாய் வீதி,

யாழிப்பாணம்.

2001.11.02

என்னுரை

அன்று தொடக்கம் இன்று வரை வாரம் இரண்டு அல்லது மூன்று நாடகங்களை இலங்கை வாணொலியில் ஓலிபரப்பப்பட்டு வருவது நாம் அறிந்த வீடயம். தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் எது பொழுது போக்கீன் பெரும்பகுதியை ஆக்கரையிப்பதற்கு முன் வாணொலி நாடகங்கள் ஓலிபரப்பாகும் நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த காலமும் உண்டு. அப்படிக் காக்க வைக்கும் அவைக்கு வாணொலியில் தொடர் நாடகங்கள், குறு நாடகங்கள் மற்றும் மத்தாப்பு, குதூகலம், கதம்பம் என்ற நிகழ்ச்சிகள் மூலம் நகைச்சவை கலந்த நாடகங்கள் அமைந்திருந்தன. நாடகங்கள் எவ்வகைப்படினும் அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் நந்தகருத்துக்களை வலியுறுத்துவனவாக அமைவதைக் கவனிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். அத்துடன் சிரிக்கவும் சீந்திக்கவும் வைப்பனவாக அமைகின்றன. இலங்கை வாணொலியில் ஓலிபரப்பான நாடகங்களில் எட்டு நாடகங்கள் இங்கே பிரசரமாகின்றன. இந் நாடகங்களில் சீல பல வருடங்களுக்கு முன் ஏழத்திப்பட்டிருந்தாலும் இன்றும் அவை நம் வாழ்க்கையோடு இணைந்த அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. மேலும் இன்று நாடகமும் அரங்கியலும் எனும் புதிய பாடம் கல்வீபியலில் முக்கீய இடம் பெற்று க.பொ.த.சாதாரண தரம் தொடக்கம் பல்கலைக் கழக பட்டப் படிப்பு ஈராக இடம் பெற்று வருவதால் அத்துறை சார்ந்த வாணொலி நாடகம் பற்றிய அறிவும் அத்துறையினருக்க இன்றியமையாததாகின்றது. எனவே இங்கு இடம் பெறும் எனது வாணொலி நாடகங்கள் இத்துறை சார்ந்தோருக்கு துணை நீர்கும் என்பது என் கருத்தாகும். வாணொலி நாடகப் பிரிப்ரகள் பலர் இந் நாடகங்களைக் கேட்டிருப்பீனும் அநேகருக்கு இவை முற்றிலும் புதியனவாகவே அமையும் என்பதுடன் எம்மோடு பீன்னிப் பீணைந்து வீட்ட சீல பழக்க வழக்கங்கள் மற்றும் வாழ்க்கையில் எம்மால் எடுக்கப்படும் சீல நடவடிக்கைகள் மூலம் ஏற்படும் பிரச்சனைகள், இவற்றைக் கருவாகக் கொண்டே இந்த நாடகங்கள் அமைந்துள்ளபடியால் அனைவர்க்கும் இந்நால் பயனளிக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடனும் திருப்தீயுடனும் இதனை வெளிப்பீடுகின்றேன்.

உள்ளே ...

1. நானை நல்ல நாள்
2. கோலங்கள்
3. அவசரக் காதல்
4. காணி நிலம் வேண்டும்
5. கிட்டாதாயீன் வெட்டென மறு.
6. பேர் சொல்ல வேண்டும்
7. தானாடாவீட்டாலும்
8. கல்யாணிக்குக் கல்யாணம்

१०८ विष्णु वाचना - ३

विष्णुवाचना - ४

विष्णुवाचना - ५

विष्णुवाचना - ६

विष्णुवाचना - ७

विष्णुवाचना - ८

विष्णुवाचना - ९

विष्णुवाचना - १०

1. நாளை நல்ல நாள்

பாத்திரங்கள் :	குணம் [தந்தை]	பூரணி [தாய்]
	வசந்த [மகன்]	சிவா [வசந்தின் நண்பன்]
	சோழு [தரகர்]	அன்னம் [மீனாவின் தாய்]

காட்சி - 1

குணம் : (தனக்குள் சொல்லிக் கொள்கின்றார்) விளையும் புதலும் குரியனும் விரும்பி ஒன்றில் நான்கொட்டில் ம் குரியனும் புதனும் நான்காமிடத்தில் அதுதான் பிள்ளை படிச்சிருக்கிறான்..... ஜந்தாமிடத்தில் குக்கிரன்

பூரணி : (வந்து கொண்டே) என்னப்பா பொருத்தமா பாக்கிறியா? சோழவுல்லோ வழியில் ஒரு குண்டைத்தூக்கிப் போட்டிட்டுப் போகுது

குணம் : ஏன் இங்க விழுந்து முடிஞ்ச குண்டுகள் காணாதாமா?

பூரணி : நான் எவ்வளவு சீரியசா ஒரு விசயத்தை சொல்ல வாறுன் உங்களுக்கு

குணம் : என்னப்பா? என்ன விசயம்? ஏன் பறந்தடிக்கிற?

பூரணி : பறக்காமல் என்ன செய்யிறது? எங்கட வசந்துக்கு பேசின பிள்ளையினர் சகோதரி தற்கொலை செய்யப்போய் மருந்தைக் குடிச்சிட்டுதோம்

குணம் : வசந்துக்கு எத்தினை இடத்தில் பேசிப்போட்டம். இது எந்தப்பகுதி?

பூரணி : சோழ கடைசியாப் பேசிக் கொண்டு வந்த சம்பந்தமப்பா..... உரும்பிராய்ப் பிள்ளை

குணம் : அட அந்த இடமா ஏன் என்ன பிரச்சனையாம்? பாத்திரா மெல்ல நாங்கள் விலகின்து இப்ப எவ்வளவு நல்லதாப் போச்சு

- பூரணி : என்ன நல்லதாப் போச்க? சோமு என்ன சொல்லிக் கொண்டு போகுது தெரியுமா?
- குணம் : என்னவாம்?
- பூரணி : அந்தப்பிள்ளை மருந்து குடிச்சதுக்கு நாங்களும் ஒரு வகையில் காரணமாம்.....
- குணம் : நாங்களுமாமோ? ஏனாம் நான் மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு போம். இந்தா பிள்ளை குடி எண்டு கடுத்தனானாய்.
- பூரணி : என்னவோ சோமு அப்பிடித்தான் சொல்லிக் கொண்டு போகுது..... கடையழியில் ஏதோ வேலை இநுக்காம் முடிசுக் கொண்டு பத்து நிமிச்தத்தில் வாழுவென்டு சொல்லிக் கொண்டு போகுது.
- குணம் : சகோதரியெண்டா முத்ததோ இளையதோ?
- பூரணி : உள்ளது ரெண்டுதானே பிறகென்ன முத்ததும் இளையதும் முத்ததுதான்
- குணம் : ஓகோ அதுவா ஏற்கனவே அதுக்கு புருசனை இழந்த சோகம் என்னத்தை போசிச்கதோ
- பூரணி : சோமுவினர் கதையூப்பார்த்தா தங்கச்சியாரினர் கல்மாவாம் சம்பந்தமா ஏற்பாட்ட பண்டுதாபம் போல தெரியது..... காகம் இருக்கப் படாம் பழும் விழுந்த கதையா நாங்களுமல்லோ அங்க பேச்க வைச்சு விலகியிட்டம் அந்தா சோமுவே வருகுது விபரமாக கேள்வுகளன்...
- குணம் : அது சரி ஆளின்ற நிலமை இப்ப என்ன?..
- பூரணி : ஆஸ்பத்திரியிலயாமப்பா... என்ன நடப்போ தெரியாது
- சோமு : (வந்து கொண்டே) மால்ரர்
- குணம் : என்ன சோமு ... விசயங்கள் பெரிசாம் இருக்கு ... என்ன நடந்தது ...
- சோமு : அதையேண்ணை கேக்கிறியள் ... அக்கா சொன்னவாதானே
- குணம் : அதுதான் என்ன பிரச்சனையெண்டு கேக்கிறன் ...
- சோமு : மனமுறிவு... மருந்து தஞ்சமாப்போச்க

- குணம் : ஆளினர் நிலை இப்ப என்ன மாதிரி ...
- சோழ : ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தாச்சு எண்ட நிம்மதிதான் .. அங்கால விதி எப்படியோ ...
- பூரணி : ஏனன்னை ஏனாம் அந்தப் பிள்ளை இப்பிடி...
- சோழ : என்ன செய்யிறது ... வாழவேண்டிய வயசில் வந்த துணையை பறி குடுத்திட்டுது ... வாறுவை போறவையினர் வாய்ஸ் வேற சும்மா கிடந்தாத்தானே ... எல்லாம் சேர்ந்ததிலே மன விரக்திதான் ...
- குணம் : பூரணி எனக்கு வேற என்னவெல்லாமோ சொன்னாள் ... தங்கச்சியாற்ற சம்பந்த விசயமா ...
- சோழ : ஓமெண்டு சொல்லுங்களன் ... நீங்கள் கைவிட்ட கணக்கா வேறோரு பகுதியும் வந்து இந்தா அந்தா தானெண்டிட்டு மெல்ல விலகியிற்றுது ...
- குணம் : ஏனாம் ...
- சோழ : ஏனெண்டா ... நீங்கள் சொன்ன காரணம்தான் ... புரசனை இழந்ததோண்டு வீட்டுக்க இருக்கு போயிற்றா எல்லாம் பெரிய பொறுப்பாய் போயிடும் ...
- குணம் : இதெல்லாம் ஏன் சோழ அந்தப்பிள்ளையினர் காதிலே விழவேணும் ...
- சோழ : அந்தப்பிள்ளையென்ன பால்குடியா மாஸ்ரர் ஒண்டும் விழங்காமல் இருக்கிறதுக்கு அதோட நாங்களென்ன எல்லாத்திலும் நாகர்கமாவா நடந்து கொள்ளுகிறாம் ...
- குணம் : ஏன் சோழ நான் உண்ணட்ட சொன்னானான் தானே ... இதுதான் காரணமெண்டு அங்க சொல்லாத எண்டு ..
- சோழ : நானெண்டால் சத்தியமாச் சொல்லயில்லை மாஸ்ரர் ... ஊர் வாயை முடமுடியுமா? ... ஏதோ எப்படியோ கசிஞ்சிட்டுது. ... பிறகு வந்தவை வஞ்சகமில்லாம் புரோக்கரிட்ட நேரடியாச் சொல்லிப் போட்டினம். .. வாழ்விழுந்தது ஒண்டு வீட்டுக்க வயது போன தாம் .. இதெல்லாம் பெருஞ் சுமையெண்டிட்டினமாம் .. பின்ன அந்தப் பிள்ளை தன்ற சுமையைக் குறைக்கப் பாத்திருக்கு ...

குணம் : சோமு வசந்த பன்னிரெண்டு வருசம் வெளிநாட்டிலே இருந்து போட்டு வாழான் ... அவனால் இப்பிழயான பொறுப்புக்களை ஏற்க முடியுமா என்னுடைய மோசிச்சன் .. அதாலதான் நான் ...

சோமு : சரி விடுங்கோ மாஸ்ர் ... எல்லாம் அவருவர் விதிப்படிதான் நடக்கும் ... நாங்கள் நினைச்சு நடக்கிறது ஒன்னும் இல்லை.

பூரணி : என்னண்டாலும் உயிரைப் போக்கிறதுக்கு அந்தப் பிள்ளை துணிஞ்சிருக்கக் கூடாது .. ஏதோ ஒரு வகையில் எங்களுக்கும் மனச்சங்கடமாயிருக்குது ...

காட்சி - 2

சிவா : வசந்த! கனகாலத்துக்குப் பிறகு ஊருக்குப் போகப்போரீர் ... வரவேற்பல்லாம் அந்த மாதிரி இருக்கும் .. போன கையோட கல்யாணம் வேற காத்திருக்கு இஞ்ச இருக்கிற என்னையும் இடைக்கிடை நினைச்சுப்பார்க்க வேணும்.

வசந்த : சிவா, எண்டைக்கும் இந்த நாட்டு வாழ்க்கையை என்னால் மறக்க முடியாது ... ஆரம்பத்தில் இங்க வந்து நாங்கள் பட்ட கல்டங்கள் ... அதுக்குப்பிறகு ஏற்படுத்திக் கொண்ட வசதியான வாழ்க்கை ... இதெல்லாம் மறக்கக் கூடிய விசயங்களா ... பிறகேங்க உம்மை மறக்கிறது ...

சிவா : ஊரோட்டேயே போயிருக்கிற உம்மட முடிவு நல்லதான் வசந்த... ஆனா எங்கட நாட்டு நிலமையை யோசிச்சாத்தான் ...

வசந்த : இதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது சிவா ... நாங்கள் நாட்டு நிலமைக்குப் பயந்து வெளிநாடு வரயில்லை ... அதைச் சாட்டா வைச்சுப் பணம் சம்பாதிக்கத்தான் வந்தனாங்கள் ... இப்ப ஓரளவுக்கு பொருள் தேடியாச்சு ...

சிவா : அது சரிதான் வசந்த, சீவியம் முழுக்க இயந்திர வாழ்க்கையெண்டா அது வெறுப்பாத்தான் இருக்கு...

வசந்த : வாழ்க்கையில் ஒரு அர்த்தம் இருக்க வேணும் சிவா... நாங்கள் பிறந்த மண்ணை விட்டு வந்து... எங்கட கலை கலாச்சாரம் பண்பாடு இதுகளை விட்டு வேற்று நாட்டுக் கலாச்சாரத்துக்குள்ள புதுந்து ரெண்டும் கெட்டான் நிலையில் வாழும் வாழ்க்கை ஒரு வாழ்க்கையெண்டா நினைக்கிற? ...

- சிவா : அதை நான் சரியென்டு சொல்லயில்லை... இன்னும் கோஞ்ச காலம் பார்த்து போசிப்பமென்டு சொல்லுறங் ...
- வசந்த : நீர் எங்க யோசிக்கப் போறீர் ... நீர்தான் அங்க ஒரு பெண் பார்த்து உமக்கு அனுப்பச் சொல்லிச் சொல்லுறீர் ...
- சிவா : இல்லை வசந்த! என்னதான் வசதியான வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும் எங்கட இனசனத்தோட இருக்கிற சந்தோசம் இஞ்ச இல்லை.
- வசந்த : அது சரி ... எங்கட நாட்டில் இருந்து எத்தனையோ பேர் - எத்தனையோ பெண்கள் இங்க வந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கினம் ... அவையெல்லாம் இங்க இருக்கத் தக்கதா நீர் ஏன் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து ஒரு பெண்ணைத்தான் கட்ட வேணுமென்டு விரும்புறீ? ...
- சிவா : என்னத்தைச் சொன்னாலும் ... ஒரு அமைதியான சந்தோஷமான வாழ்க்கை அமையிறுதெண்டா அது எங்கட தமிழ் பண்பாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற ஒரு பெண்ணாலதான் முடியும் வசந்த் ...
- வசந்த : அப்பிடியெண்டா நீர் ஒரு சுயநலக்காரன் எண்டுதான் நான் சொல்லுவன் ...
- சிவா : ஏன்? ...
- வசந்த : நீர் உம்மட வாழ்க்கை சந்தோசமா இருக்க வேணுமென்டு தமிழ் பண்பாட்டில் வளர்ந்த பெண்ணை தேடுறீர் ... நாளைக்கு உம்மட பிள்ளையள் எந்தப் பண்பாட்டில் வளர்ப்போகினம் ... அவையளுக்கு ஒரு இனிமையான சந்தோசமான வாழ்க்கை அமையுமா? ...
- சிவா : அது ... காலத்துக்கேற்றவாறு ...
- வசந்த : சிவா ... வெளிநாட்டுக் கலாச்சாரம் பண்பாடு இவையளால் அந்த நாட்டுப் பிரஜைகள் சந்தோசமா இருக்கையில்லை எண்டு சொல்லயில்லை ... அவையளும் சந்தோசமாத்தான் இருக்கினம் ... ஆனால் அவையட சந்தோசம் பெரும்பாலும் குறிப்பிட்ட கொஞ்சரக் காலத்துக்குத்தான் அமைகிறதை நாங்கள் இங்க கண்டிருக்கிறோமோ இல்லையோ ... எங்களை நாங்களே புனுக்கிறமென்டு நினைக்கக் கூடாது ... எங்கட

பண்பாடு நிரந்தர சந்தோசமான குடும்ப வாழ்க்கைக்கு அத்திவாரம் போடுதெண்டு சொல்லுறங்.

சிவா : அது உண்மையெண்டுதான் நானும் ...

வசந்த : சரி நீர் உம்மட விருப்பப்படி செய்யும் ... பிறந்த இடத்தில் போயிருக்க விருப்பமெண்டு சொல்லிக் கொண்டு வருசக்கணக்கா இங்க இருக்கிற எத்தனையோபேரை எனக்குத் தெரியும் ... சரி போன உடன உமக்கொரு பெண் பார்த்து அனுப்பி வைக்க என்னாலான முயற்சியைச் செய்யிறன் சரிதானே ...

சிவா : வயது போன நேரத்தில் அம்மாவுக்கு இதில் நீர்தான் உதவியா இருக்க வேணும் ...

வசந்த : ஒண்டுக்கும் யோசிக்காத சிவா ... எல்லாம் சந்தோசமா நடக்கும் ...

காட்சி - 3

சோமு : (வந்து கொண்டே) மாஸ்ரர் ... ஆள் என்ன வீட்டிலதான் இருக்கிறாரோ? ...

பூரணி : ஆரு சோமு அண்ணையே ... வாருங்களன்னை ...

சோமு : என்ன மகன் வெளிநாட்டால் வந்திட்டாரென்டு கேள்விப்பட்டன் ... எங்க மாஸ்ரர் இல்லையோ ...

பூரணி : அவர் வெளியில வெளிக்கிட்டிட்டார் ... இப்பிடி இருங்கோ ...

சோமு : தம்பியும் வெளியிலதானோ? ...

பூரணி : இல்லையன்னை ... வசந்த உள்ளதான் இருக்கிறான் ... வசந் ... இங்க சோமு அண்ணை வந்திருக்கிறார் ...

வசந்த : (வந்து கொண்டே) கனகாலத்துக்குப் பிறகன்னை ...

சோமு : வா தம்பி ... இப்பிடி உட்கார் ... எப்பிடி வெளிநாட்டுச் சௌயியம் ... ஆளைப்பார்க்கயிக்க நல்லாத்தான் இருந்திருக்குப் போல ... தெரியுது ..

வசந்த : ஒமேண்டு சொல்லுங்களன் ...

பூரணி : நீங்கள் அவனைக் கண்ணாறு பார்க்கிறியள் ...

சோமு : நான் பார்த்து என்ன நடக்கப்போது ... இதுவரையில் எத்தனை கண்கள் பார்த்திருக்கும் .. நான் பார்க்கிறதால் நன்மை அல்லாது தீமை வராது .. கேக்கிறதை இன்னும் கொஞ்சம் கூட்டிக் கேப்பன் ...

வசந்த : ஆரிட்ட என்னத்தைக் கேக்கப் போறியன் ...

சோமு : வேறு என்னத்தை ... சீதனந்தைத்தான் ...

பூரணி : அதுதான் ஆறு ஏழு மாதமாக கேட்டுக் கணாச்சுப் போயிற்றார் ...

சோமு : ஆறு கணாச்சது ... என்னை நீங்கள் கணாக்க வைச்சிட்டியன் என்னுடைய சொல்லுங்கள் ...

வசந்த : ஏனம்மா என்ன நடந்தது? ... எல்லாம் சரியெண்ட மாதிரி ஒரு கடிதம் போட்டிருந்தியன் ...

சோமு : அதையேன் தமிழ் கேக்கிற ... நானும் எத்தனையொ இடத்தில் இருந்து கொண்டு வந்திட்டன் ... ஒண்டும் இவையனுக்கு திருப்தியாப்படயில்லை ...

பூரணி : அதுக்கேன்ன செய்யிறது ... ஒண்டு இருந்தா ஒண்டில்லை ... எல்லாம் அமைஞ்சாலும் குடும்பம் அப்பிடி இப்பிடியா இருக்கு ...

வசந்த : என்னம்மா நீங்கள் ... உலகம் போகிற போக்கில் ... நீங்கள் இன்னமும் அந்தக் காலம் மாதிரி ...

சோமு : வடிவாச் சொல்லு தமிழ் ... எத்தனை கொண்டு வந்தன் ... எல்லாத்தையும் தட்டிக் கழிச்சுப் போட்டினம் ...

வசந்த : கடைசியா ஒரு கடிதம் வந்துதே எல்லாம் சரியெண்ட மாதிரி....

சோமு : அதுவும் இப்ப பிழைச்சுப் போச்சு ... வயசான தாய் வாழ்விழுந்த தமக்கை அவையால் உனக்குப் பாரமாம் வேண்டாமெண்டிட்டினம் ...

பூரணி : ஊராற்ற சுமையெல்லாத்தையும் என்ற பிள்ளை சுமக்க வேணுமென்னு என்ன தலையெழுத்தா ...

வசந்த : மற்றவைக்கு உதவாமல் போறதெண்டா எங்களை நாங்கள் மனுசரென்னு சொல்லிக் கொள்ளுதலீ அர்த்தம் இல்லையம்மா ... அதுவும் இப்ப எங்கட நாட்டு நிலைமையில்

ஒருத்தற்ற உதவி மற்றவைக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் தேவைப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கு ...

சோமு : நீ சரியாச் சொன்னாய் தம்பி ... உலகத்தை நல்லாப் புரிஞ்சிருக்கிற ...

பூரணி : எல்லாம் கேக்கிறதுக்குத்தான் நல்லாயிருக்கும் ... செயலில் இறங்கினாத்தான் தெரியும் கஷ்டம் ...

வசந்த : சரி அம்மா ... கதையை விடுங்கோ ... இப்ப அண்ணணுக்கு ஏதாவது கொண்டு வாங்களன் ...

பூரணி : ஓம் தம்பி .. நானும் கதையில் இருந்திட்டன் ... (போய்க் கொண்டே) இருங்களன்னை ... தன்னி கொண்டு வாறன் ...

சோமு : சரி .. வேற என்ன தம்பி வெளிநாட்டுப் புதினங்கள் ...

வசந்த : வெளியில் என்ன புதினம் ... எல்லாரும் நல்லாத்தான் இருக்கினம் .. ஆனா அதிகமானவை அந்த நாட்டு நடப்புக்களுக்கேற்ப மாறிப் போகினம் .. அதுதான் .. கொஞ்சம் ...

சோமு : கட்டுப்பாடு இல்லையென்டு சொல்லு ... அதுக்கென்ன செய்யிறது ...

வசந்த : அண்ணை ... கடைசியா நீங்கள் பேசிக் கொண்டு வந்த இடத்துப் பிள்ளைக்கு இப்ப ... எங்கயாலும் முற்றாயிற்றுதோ?

சோமு : ஏன் திரும்பப் பேசச் சொல்லுந்தோ ... என்னை உம்மட அப்பாவோட கொளுவ வச்சிடாதயும் .. நான் பிறகு இஞ்சால தலைகாட்ட முடியாது ...

வசந்த : எனக்கில்லையென்னை ... என்ற சிநேகிதன் ஒருத்தன் இங்கயிருந்துதான் ஒரு பெண் பார்த்து அனுப்பச் சொல்லியிருக்கிறான் ...

சோமு : வெளிநாட்டுக்கு அனுப்ப எல்லாரும் இப்ப கொஞ்சம் யோசிக்கினம் தம்பி ... பல திருக்தாளங்கள் நடக்குது ...

வசந்த : பெடியனுக்கு நான் உத்தரவாதம் தாறன் ... அருமையான பிள்ளை நானும் அவனும் ஒரே றாமிலதான் இருந்தனாங்கள்...

சோமு : சரி கதைச்சுப் பார்க்கிறன் ... ஆனால் இப்ப இல்லை ... கொஞ்ச நாள் போகட்டும் ...

வசந்த : ஏன்னணை ...

சோமு : இந்தக் கல்யாணப்பேச்கக்கள் குழப்பங்களால் மனம் முறிஞ்ச பெட்டையட சோதரி மருந்தை குடிச்ச ஆஸ்பத்தீரியில் இருக்கு ...

வசந்த : ஏன் தற்கோலை முயற்சியா? ...

சோமு : மனக்கஷ்டம் அளவுக்கு மீறியிற்றுது. ...

வசந்த : ஏன் என்ன பிரச்சனையன்னை? ...

சோமு : அந்தப்பிள்ளை கல்யாணம் கட்டி ஒரு வருசத்தால புரசன்காரன் குண்டு வெடிப்பொண்டில் சிக்கிப் போய்ச் சேர்ந்திட்டான் ... இப்ப தங்கச்சியாற்று சம்பந்தம் இந்தப் பிள்ளையட வாழ்க்கையையும் சாட்டாக வைச்சுக் குழம்பிப் போகுது. ...

வசந்த : அதெப்பிடி அந்தப்பிள்ளை ...

சோமு : எப்பிடியென்டு அம்மாவின்ர கதையை கொஞ்சம் முந்திக் கேட்டனிதானே ... சாடிக்கேத்த மூடி மாதிரி அப்பாவுக்கு அம்மா ..

வசந்த : வெளிநாடுகளோட ஒத்துப் பாக்கயிக்க எங்கட பெண்பிளையள் எவ்வளவு கஷ்டங்களை அனுபவிக்குதுகள்... கலாச்சாரம் பண்பாடுகளில் நாங்கள் முன்மாதிரியா இருந்தாலும் சில விசயங்களில் படு முட்டாள்தனமா நடந்து கொள்ளுறும் .. இதெல்லாம் நாகீகமற்ற செயலன்னை ...

சோமு : நீ உலகம் படிச்சனீர் ... நாங்கள் ஊருக்குள்ளேயே சுத்திவாறும் .. அப்பா அம்மா உம்மட கல்யாணப் பேச்சை நிப்பாட்டின மாதிரி இன்னொரு பகுதியும் வந்து அதே சாட்டைச் சொல்லிப்போட்டினாம் ...

வசந்த : நாட்டு நிலமை இப்பிடியும் போய் எங்கட ஆட்களின்ர வாழ்க்கை எவ்வளவு சீரளிஞ்சு போக்க ... இன்னும் எங்கட ஆட்கள் இதுகளை உணர்யில்லை ... சரியண்ணை ... அப்பா அம்மா விட்ட பிழைக்குப் பதிலா அந்தப்பிள்ளையை ஒரு நல்ல இடத்தில் சேர்த்திவேம் ...

சோமு : அதுதான் சொன்னனே ... ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிற சகோதரி விட்ட வந்து சேரட்டன் ...

வசந்த : சரியன்னை ...

பூரணி : (வந்து கொண்டே) இந்தாங்களன்னை இதைக் குடிச்கப் போட்டுக் கதையுங்கோ ...

சோமு : கொண்டு வாங்கக்கா ... இனியும் கதைச்சுக் கொண்டிருக்க நேரமில்லை ... குடிச்சுட்டு வெளிக்கிடுவோம் ...

காட்சி - 4

சோமு : தம்பி வசந்த ... ஒரு மாதரிர் நீர் கலியாணத்தை பேசி முடிச்சிப்போட்டும் ... அந்தப்பிள்ளையும் கண்டாவில் உம்மட சிநேகிதனிட்ட போம் சேர்ந்திட்டுது... எண்டாலும் எங்கு மனநிம்மதி இல்லை. ...

வசந்த : ஏன்னை யோசிக்கிறியள்? ...

சோமு : பெத்த பிள்ளையையே இந்தக்காலத்தில் நம்ப முடியுமா இருக்கு ... உம்மட நம்பிக்கையிலதான் நான் இந்தக் கலியாணத்தை ஒப்பேத்தி வைச்சனான் .. ஏற்கனவே நொந்து போன குடும்பம் ... அந்தப் பிள்ளையினர் கடிதம் விபரமா வந்த பிறகுதான் எங்கு நிம்மதி...

வசந்த : ஒண்டும் யோசிக்காதீங்களன்னை ... முறை தவறிப்போன ஒருவனுக்கு நான் உடன்தையாய் நிப்பனெண்டா நினைக்கிறியள்? ...

சோமு : முழுக்க முழுக்க உம்மட நம்பிக்கையிலதானே நான் இந்த விசயத்தில் இறங்கினனான் ... அப்பசரி இனி அப்பாவோட உம்மட விசயத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான். ... இப்ப கொண்டு வந்த இடம் நிச்சயமாக்கு சரிவரும் எண்டுதான் நினைக்கிறன். ...

வசந்த : அதுக்கேன் அன்னை இப்ப அவசரப்படுறியள்? ...

சோமு : அவசரமோ ... எத்தனை மாதமா இழு பட்டுக்கொண்டு போகுது எண்டு அப்பாவும் அம்மாவும் என்னோட குறை.

- வசந்த : இல்லையன்னை இப்போதைக்கு இந்தப்பேச்சை நிறுத்தி வையுங்கள் ...
- சோமு : ஏன் தம்பி? ...
- வசந்த : நானும் கண்டாவில் இருந்து ஒரு கடித்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அது வந்த பிறகுதான் ...
- சோமு : என்ன தம்பி இது புதுக்கதையாய் இருக்கு? ... கண்டாவில் இருந்து அப்படி என்ன கடிதம்? ...
- வசந்த : என்ற கலியாண் விசயமாத்தான் ...
- சோமு : என்ன தம்பி என்னைக் குழப்புறீர்? ...
- வசந்த : ஒரு குழப்பமும் இல்லை ... நீங்கள் இப்ப என்ற கலியாணப்பேச்சை கொஞ்சக்காலத்துக்கு நிப்பாட்டி வையுங்கள். ...
- சோமு : அப்ப அப்பா அம்மாட்ட என்ன சொல்லஸ் சொல்லுறியள்? ...
- வசந்த : கொஞ்ச நாளைக்கு அங்கால வராமலே விட்டிடுங்களன். ...
- சோமு : தம்பி குறை நினைக்கக் கூடாது ... எனக்கும் அப்பாவுக்கும் உள்ள சிசேகிதம் நேற்று இன்டைக்கு ஏற்பட்ட சிநேகிதம் இல்லை... எத்தனையோ வருசக்கணக்கா பழகி வாறும்... இது உமக்குத் தெரியும் ... நீர் சொல்லுற மாதிரி ...
- வசந்த : நான் என்னைன்னை சொல்லுறன்? ... கண்டாவில் இருந்து என்ற கலியாண் விசயமாத்தான் கடித்தை எதிர்பார்த்து இருக்கிறேன் ... வந்த பிறகு முடிவைச் சொல்லுறன் எண்டுதானே ...
- சோமு : அப்ப ... உமக்கு அங்கயும் ஏதோ ...
- வசந்த : அப்பிடியெண்டே வச்சுக் கொள்ளுங்களன் ...
- சோமு : இந்த வெளிநாட்டுக்காரங்களை நம்பி ஒரு விசயத்தில் இறங்கினால் நம்ம கதி அதோகதிதான் போல ... இருந்தாப்போல நீரும் ஒரு குண்டைத்தூக்கிப் போடுகிறீர் ... உம்மட சிநேகிதன் என்னத்தைத் தூக்கி போடுகிறாரோ தெரியாது.. இப்ப நான் போயிட்டு ஆழுதலாக வந்து சந்திக்கிறேன் ...

காட்சி - 5

- குணம் : என்ன சோழ விசயம் ஏந்தமட்டில் இருக்கு? ...
- சோழ : என்ன மாஸ்ரர் ... நான் என்ன செய்யிறது? கல்லைக் கண்டால் நாயைக் காணன் நாயைக் கண்டால் கல்லைக் காணன் என்ட மாதிரி இருக்குது நம்ப பாடு. ...
- குணம் : ஏன்? ... என்ன பிரச்சனை? ...
- சோழ : எல்லா விசயத்திலயும் பொருந்தினதா உங்களுக்கு ஏற்ற இடத்தில் இருந்து ஒண்டைக் கொண்டு வந்தன் ... வசந்த அதைப்பற்றி கதைக்க வேண்டாம் என்ற அளவில் கதையொண்டு சொல்லிப்போட்டார்....
- குணம் : ஏனாம் என்ன சொன்னவன்? ...
- சோழ : கலியாணப்பேசு இப்ப வேண்டாமாம் ... கணாவில் இருந்து ஒரு கடித்ததை எதிர்பார்க்கிறாராம் ... தம்பியர் ... ஏற்கனவே அங்க ஒண்டைப் பார்த்திருக்கிறார் போல ...
- குணம் : நீ என்ன சோழ கதைக்கிறாய்? ... நான் இதை நம்பயில்லை ...
- சோழ : ஆரை ஆர் நம்பிறதெண்டு இப்ப தெரியாமல் இருக்கு. ... நானும் இவரை நம்பி ஓர கலியாணத்தைப் பேசி பெட்டையை கண்டாவுக்கும் அனுப்பிப் போட்டன் ...
- குணம் : சோழ நீ இப்ப என்னோட வா ... அவனை நேரடியாவே கேட்பாம்
- சோழ : அவசரப்படாதீங்கள் மாஸ்ரர் ... தம்பியினர் கதையைப் பார்த்தா இரண்டு மனத்தில் இருக்கிறார் போல இருக்கு ... இதெல்லாத்தையும் இப்ப நீங்கள் தெரிஞ்ச மாதிரி காட்டிக் கொள்ள வேண்டாம்.. அது அவருக்கு வாசியாய்போயிடும் ... நிலமையென்னைடு பொறுத்திருந்து பாப்பம் ... நான் அறிஞ்சதை உங்களிட்ட சொல்ல வேணுமென்டு சொன்னான்
- குணம் : இப்பிடியெண்டா வந்து இவ்வளவு நாளாச்சு ... அதைப்பற்றி சாடை மாடையா எண்டாலும் எங்களிட்ட இதைச் சொல்லியிருக்கலாம்தானே? ...

சோமு : அதிலூம் நிச்சயமற்ற தன்மை போலத்தான் தெரியது கொஞ்சம் பொறுங்கள் ... எப்படியும் வெளிச்சத்துக்கு வரத்தானே வேணும்

காட்சி - 6

சோமு : என்ன தங்கச்சி ... வரச்சொல்லி ஆளனுப்பியிருந்தீர் ...
அன்னம் : கணாவில் இருந்து பிள்ளையினர் கடிதம் வந்தது

சோமு : எப்படியாம் தங்கச்சி? ... கடிதம் எப்ப வந்தது? ...

அன்னம் : கடிதம் வந்து இப்ப பத்து நாளாகுது.

சோமு : பத்து நாளாச்சா? ... நான் எப்ப வருமெண்டு பாத்துக்கொண்டிருந்தனான். ... பத்து நாளுக்குப் பிறகு சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறியள்....

அன்னம் : ஏன் அண்ணை அப்பிடி ஆவலா இருந்தனியள்? ...

சோமு : ஏனோ? ... நான் தலைப்போட்ட விசயம் என்னவோ எப்படியோ என்ற ஏக்கம்தான்.

அன்னம் : பிள்ளை நல்லாத்தான் எழுதியிருக்கிறாள் ...

சோமு : கடவுளே அப்பிடியே இருந்திரட்டும் ... இப்பத்தான் எனக்கு நிம்மதியா இருக்கு ...

அன்னம் : மருமகன் நல்ல குணசாலியாம். இவ்வளவு காலமும் கஷ்டப்பட்டு நல்ல ஒரு இடத்தில் வந்து சேரந்தாச்சாம் ... எல்லாத்துக்குமா உங்களுக்கு நன்றி சொல்லச் சொல்லி எழுதியிருக்கிறா ...

சோமு : சந்தோசம் ... எனக்கென்ன நன்றி ... அவன் தமிழ் வசந்துக்கெல்லோ நன்றி சொல்லவேணும் ... அவன்தானே இதை ஆரம்பிச்க ஒப்பேத்தி வச்சவன்.

அன்னம் : நல்ல பிள்ளை போலத்தான் தெரியது. நீங்கள் அவரோட கூடப்படியிருக்கிறியள் ... ஆளேப்பிடி அண்ணை ...

சோமு : ஆள் அநுமையான பெடியன் ... நான் இப்ப உங்கொரு உண்மையைச் சொல்லப்போறன். ... இந்த வசந்த ஆர் தெரியுமா ... உன்ற மகள் மீணாவுக்குப் பேசிக் குழம்பின மாப்பிளைதான் ... குணம் மாஸ்ரற்ற மகன்தான் ...

- அன்னம் : என்ன? ...
- சோமு : நான்தான் இந்த விசயம் உங்களுக்குத் தெரியக்கூடாது என்டு சொல்லி வைச்சனான் ... பழக்களை நினைச்ச நீங்கள் இந்தக் கண்டாச் சம்பந்தத்துக்கு சம்யதிக்க மாட்டியளைஞ்டு ... இப்ப எல்லாம் சந்தோசப் படும்படியாக முடிஞ்சிருக்கிறதால் சொல்லுவேன்...
- அன்னம் :
- சோமு : என்ன அன்னம் ... பேச்சைக் காணயில்லை ... இனி என்ன எல்லாம் சந்தோசமா முடிஞ்சிருக்குத்தானே ... ஆரு துத்தினா என்ன ... எங்களுக்கு அரிசியாச்சு ...
- அன்னம் : என்னால் ஒன்றையும் நம்ப முடியாம் இருக்கு
- சோமு : எல்லாம் இப்பிடித்தான் ... காலநேரம் வந்தா வைக்கடத்தான் செய்யும் ...
- அன்னம் : அது சரி ... அந்தப்பிள்ளைக்கு நீங்கள் பேசிற கல்யாணப் பேச்க எந்த மட்டில் இருக்கு ...
- சோமு : எல்லாம் ஆயத்தமாத்தான் இருக்கு ... அடுத்தடுத்த நல்ல நாள் ஒண்டில் முற்றாக்கிப் போடுவன் ...
- அன்னம் : கண்டாவில் அங்குக்கு ஒரு தொடர்பு இருக்கிறதா? ...
- சோமு : அதைபும் பிள்ளை கடிதத்தில் ஏழுதியா இருக்கிறான்....
- அன்னம் : இதைப்பற்றி அவர் ஒண்டும் உங்களிட்ட சொல்லயில்லையா? ...
- சோமு : விசயம் வேளியில் வந்த பிறகு நான் ஏன் ஓளிப்பான்... தன்ற கலியாண விசயமாக கண்டாவில் இருந்து ஒரு கடிதத்தை எதிர்பாத்திருக்கிறதாகச் சொல்லயிக்க அங்க ஒரு சிக்கல் இருக்குமென்டு அறிஞ்சிட்டன்
- அன்னம் : அதுக்குப் பிறகு என்னைஞ்டு இங்க நீங்கள்
- சோமு : சரி ... உன்னட்ட ஒரு போம்யைச் சொல்லி பிடிப்போ போன்ன என்டு வையவன் ... பெடியன் சம்பந்தப் பேச்சை நிப்பாட்டி வைச்சிருக்கிறான் ...

- அன்னம் : அவர் கண்டாவில் இருந்து எதிர்பார்த்த கடிதம் இவள் பிள்ளை மீணாவின்ற கடிதம்தான் ...
- சோழு : என்ன அன்னம் ... எனக்கோண்டுமா விளங்கப்பில்லை ...
- அன்னம் : தம்பி வசந்த எங்கட வீட்டுக்கு முத்த மருமகனா வர விரும்புகிறாராம்
- சோழு : என்ன ! ...
- அன்னம் : கண்டாவில் இருந்து எங்கட மீணா மூலமா இவள் பிள்ளையின்ற விருப்பத்தையும் என்ற விருப்பத்தையும் அறிஞங்க சொல்லச் சொல்லி கேட்டிருக்கிறார் ... அதைத்தான் பட்டும் பாமலும் கண்டாவில்லிருந்து கல்பாண விசமா கடிதம் எதிர்பார்க்கிறதா சொல்லியிருக்கிறார். ... உங்கட பேச்சை நிப்பாட்டி வைக்கிறத்துக்காகத்தான் கண்டாவில் ஏதோ தோற்பு இருக்கிறாதிரியா உங்களிட்டச் சொல்லி யிருக்கிறதாகவும் அங்க தேரிவிசிச்சிருக்கிறார்.
- சோழு : இதென்ன புதுக் கதையா இருக்கது பிறகு ...
- அன்னம் : எங்கட விருப்பத்தை உங்களிட்ட சொன்னா சரியாம் ... அதுதான் ...
- சோழு : கேக்கிறதுக்கு சந்தோசமாத்தான் இருக்கு ... ஆனா இது எவ்வளவுக்கு சாத்தியப்படுமென்டு சரி நீங்கள் இப்ப என்ன முடிவெடுத்திருக்கிறியல் ...
- அன்னம் : அதுதான் அண்ணே ... கடிதம் வந்த இந்தப் பத்து நாளும் யோசிச்சு யோசிச்சு ...
- சோழு : யோசிச்சு
- அன்னம் : இவள் பிள்ளையும் இந்த வயசில் எல்லா சுகங்களையும் இழுந்து இந்தக் கோலத்தில் இருக்கிறாள் ... வலிய வாறு சிதேவியை ஏன் விடுவானென்டு ...
- சோழு : பிள்ளை சம்மதமாமா
- அன்னம் : ஆரம்பத்தில் மாட்டனென்டு அடம் பிடிச்சவள்தான்... பிறகு இப்ப சம்மதம் தேரிவிசிச்சிட்டாள் ... அதுதான் உங்களைக்கூட்டி வரச்சொல்லி ஆள் விட்டனான் ..

சோமு : உண்ணமயைச் சொல்லுறவுன் தங்கச்சி ... இவள் பிள்ளையை காணுற நேரமெல்லாம் எனக்கு வயித்தை பற்றி ஏரியிருத்தான் ... இந்த வயசில் எவ்வளவு கஸ்ட்டதை அனுபவிச்குப் போட்டாள். ... அண்டைக்கு மருந்தைக்குடிச்சும் அவள் பிள்ளை தப்பினது ஏதோ நல்ல காலம் இருக்கப்போய்த்தான். ... எதுக்கும் புண்ணியவான் ஒருத்தன் இங்க இருந்திட்டான் என்னு சொல்லு ...

அன்னம் : உண்மையில் புண்ணியவான்தான் ... ஆனா மாஸ்ரர் ... இதுக்கு ...

சோமு : கடவுள் கண் தீற்ந்திருக்கிறார் தங்கச்சி ... மாஸ்ரரும் மனிசியும் வாய்திறவாமால் இருக்கப் பார்த்துக் கொள்ளறதுதான் எனக்குப் பெரிய வேலையாய் இருக்கப் போகுது ...

காட்சி - 7

குணம் : சோமு அண்ணனுடன் ஏனப்பா சண்டைக்குப் போறியள்... முழுக்க முழுக்க இதுக்கு நான் தான் காரணம்

பூரணி : என்னடா தம்பி ... எதுக்கும் எங்களோடுயும் ஒருக்கா யோசிச்ச இருக்கலாம்தானே ...

குணம் : நாங்கள் ஆர்ப்பா எங்களோட யோசிக்கிறதுக்கு ... எல்லாரும் இப்ப ஆளாகிட்டினம் ... அவை சொல்லுறதை நாங்கள் கேட்க வேண்டியதுதானே ...

சோமு : கொஞ்சம் பத்தப்படாமல் இருங்க மாஸ்ரர் ... எல்லாத்தையும் ஆறுதலாப் பேசித் தீர்ப்பம் ...

குணம் : நீ என்ன சோமு கதைக்கிற ... இவ்வளவுக்குப் பிறகு...

சோமு : சரி சரி ... கொஞ்சம் அமைதியா இருங்களன் ...

வசந்த : உங்களோட கதைச்சு ... நீங்கள் நடத்தி வைக்கப்போகிற விசயம் இல்லையென்னு எனக்குத் தெரியும் ... அதுதான் ...

- பூரணி : என்னென் மாதிரியெல்லாம் சோழ அண்ணன் பேசிக் கொண்டு வந்தவர் ... அப்பிடியோரு பெண் கிடைக்காமலா நீ இந்த முடிவு ...
- வசந்த : அம்மா ... நல்லா யோசிச்சுத்தான் நான் இப்பிடி ஒரு முடிவு எடுத்தனான் ... சந்தர்ப்ப வசத்தால் தங்கள் துணையளை இழந்த எத்தனையோ பெண்கள் இப்ப இந்த நாட்டில் இருக்கினம் ... அவையெல்லாருக்கும் விதவையெண்ட விலாசமிட்டு வீடுகளுக்க ஒதுக்கி வைச்சிருக்கு எங்கட சமுகம் ... இந்த நிலை அடியோட மாற வேணும் ...
- குணம் : பெரிய மகாத்மா .. இவர்தான் இங்க பாரிசா வெட்டிக் கிளிக்கப் போறார் ...
- பூரணி : அதைத்தான் நானும் கேக்கிறேன் ...
- வசந்த : அம்மா ... கனடாவில் எனக்கேதோ தொடர்பு இருக்கெண்டு சோழ அண்ணன் உங்களிட்ட சொல்லயிக்க தெரிஞ்கும் தெரியாத மாதிரி இருந்தனீங்கள்தானே ... அப்பிடியே அது உண்மையாகி ஒரு வெளிநாட்டுப் பெண்ணை நான் கட்ட வேண்டி வந்திருந்தாப் பேசாமல் இருக்கிறனீங்கள்தானே .. அந்தப்பெண்ணுக்கு இது எத்தனையாவது கலியாணமோ தெரியாது ... அதைப் பற்றி நீங்கள் கேட்கப்போறதுமில்லை ... கவலைப்படப் போறதுமில்லை ... அதென்ன வெளிநாட்டுப் பெண்ணுக்கொரு நியாயம் ... எங்கட நாட்டுப் பெண்ணுக்கொரு நியாயம் ...இதெல்லாம் அநியாயமாத் தெரியேல்லையா ...
- பூரணி : என்னென்னை நீங்கள் பேசாம் இருக்கிறியள் ...
- சோழ : தம்பிதானே பேசுறார். பேசிமுடிக்கட்டன
- வசந்த : இப்பிடித்தானன்னை இங்க எல்லாம் நடக்குது ... எங்கட ஆட்கள் வெளிநாட்டில் என்னென்ன வேலையெல்லாம் செய்யினம் .. அதே வேலையை இஞ்ச செய்தா மரியாதைக் குறைவு ... வெள்ளக்காரனுக்கு சேவகம் செய்யலாம் நம்ம நாட்டுக்காரனுக்கு செய்யக் கூடாது. ...
- சோழ : என்ன மாஸ்ரர் எங்க எழும்பிறியள் ...

- குணம் : (போய் கொண்டே) இனி இதில் இருக்கிறதால் ஒரு மாற்றமும் ஏற்படப்போற்றில்லை ... என்னத்தையும் செய்யட்டும் ...
- பூரணி : நீதான இப்ப எங்கட சமுகத்தை திருத்த வெளிக்கிட்டிருக்கிற ...
- வசந்த : ஆரெண்டாலும் ஒருத்தர் ஆரம்பிச்ச வைச்சாத்தானம்மா ஒரு விசயம் படிப்படியா நடைமுறையில் வரும் ...
- பூரணி : ஏன் தமில் இப்பிடி பிடிவாதமா நிக்கிறாய் ...
- சோழ : அக்கா தமில் ஏதோ முடிவெடுத்திட்டார் ... இந்த விசயம் நாளைக்கு மாஸ்ரரையும் உங்களையும் நாலு பேர் நல்லபடியாக் கதைக்கக்கூடிய விசயம்தான் ... கலியான விசயத்தில் சம்பந்தப்பட்டவையட விருப்பம்தான் முக்கியமும்கூட... மாஸ்ரரும் சம்மதமென்ட கணக்காத்தான் எழும்பிப் போயிற்றார் ... பிறகேன்ன விடுங்களன் ... நாவறுட்சியா இருக்கு ... ஏதானும் கொண்டு வாங்களன் ...
- பூரணி : (போய் கொண்டே) இருங்கண்ணை கொண்டு வாறன்...
- சோழ : தமில் எண்டாலும் நீர் ஒரு இராசாதான் ... நல்லதொரு விசயத்தை ஒப்பேற்ற போற்றி ... நானும் எத்தனையோ கல்யாணத்தை செய்து வச்சனான் ... இந்தக் கல்யாணத்தில் ஏற்படிருக்கிற சந்தோசம் எப்பவும் எனக்கேற்பட்டதில்லை ... நாளைய உலகம் நல்ல உலகமாத்தான் இருக்கப் போகுது ...

- நிறைவ -

(யாவும் கற்பனை)

இலங்கை வானோலிபீல் பவள வீழா நாடகப் போட்டியில் உம் பரீச
பெற்ற நாடகம் 'ஒலிபரப்பு' 2000.12.02

2. கோலங்கள்

பாத்திரங்கள் : இராமநாதன் + கமலா (தம்பதியர்)

சிவா . ரவி (ஒரே இடத்தில் வாடகைக்கு குடியிருப்பவர்கள்)

காட்சி - 1

கமலா : உங்களுக்கு வசதியோ வசதி இல்லையோ ... அதைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாது ... நீங்கள் இண்டைக்கு என்னோட என்ற பஸ்ஸில் வந்துதான் ஒவ்வொட்டுப் போக வேணும் ...

இராம : அவன் உன்னை என்னப்பா செய்யிறான் ... அடிக்கடி உன்னைப் பாக்கிறான் .. சிரிக்கிறான் .. அவ்வளவுதானே...

கமலா : ஏன் அதுக்கு மேலேயும் ஏதாவது நடந்தாத்தான் உங்களுக்கு உறைக்குமாக்கும் ...

இராம : தெரியாமத்தான் கேக்கிறன் .. அப்பிடி உன்னில் என்னத்தைக் கண்டு ...

கமலா : கழுதைக்குத் தெரியுமா கற்பூர் வாசனை எண்ட பழமொழி தெரியுந்தானே ...

இராம : அப்ப நீ .. இப்ப என்னைக் கழுதையெண்டிற ..

கமலா : பின்ன என்னைடு கேக்கிறன் .. உங்களுக்கு கண்டறியாத ஒரு பகிடி

இராம : சரி .. இப்ப நான் உன்னை ஒரு கேள்வி கேக்கிறன் ...

கமலா : என்ன கேக்கப் போறியள் ...

இராம : நீ அவனைப் பாக்காம .. அவன் பாக்கிறது .. சிரிக்கிறதெல்லாம் என்னைடு உனக்குத் தெரியும் ...

கமலா : அங்கால இங்கால தலை திரும்பாம் என்ற தலை என்ன நட்டு வைச்சப்பட்டியா இருக்கு ... இந்த விழல் கதையை விட்டுப்போட்டு நீங்கள் இண்டைக்கு என்னோட வாறியளா இல்லை நான் ஒவ்வொக்குப் போகாம நிக்கட்டா ...

கோலங்கள்

இராம : நீ என்னப்பா நேரா தொடுற முக்கை தலையைச்கத்தி தொடுறமாதிரி .. கொட்டாஞ்சேணயில் இறந்து மருதானைக்குப் நேராப்போற என்ன உன்னோட கோட்டைக்கு வந்து அதால் மருதானைக்குப் போகச் சொல்லுற ..

கமலா : கொஞ்ச நாளைக்குத்தானேயப்பா ... அவனுக்கு நீங்கள் ஆரெண்டு புரிய வைச்சா .. பெடியன் கொஞ்சம் பயப்பிடுவானல்லா ...

இராம : வந்த கையோட பெடியனுக்கு ரெண்டு தட்டுத்தட்டிக ககம் கேக்கட்டா ...

கமலா : பெரிய வீரன்தான் பேசாம் இருங்கோ ...

இராம : ஏன் ...

கமலா : பஸ்ராண்டில் வந்து சண்டித்தனமா காட்டப் போறியள் .. மானம் மரியாதைபாத்திரியிற்றில்லையா ...

இராம : அப்ப என்ன செய்யச் சொல்லுற ...

கமலா : நான் சொல்லுறபாடி கொஞ்ச நாளைக்கு நீங்களும் என்னோட வந்து போனா பெடியன் தானா விலகிவிடுவானெண்டு நினைக்கிறன் ...

இராம : என்ற குறிப்பைப் பாத்தனியா .. சனீஸ்வரன் அட்டமக்தில் பிரவேசிச்சிட்டார்போல .. அலைய வேண்டிய பலன் போல இருக்கு .. சரி வெளிக்கிடு ..

காட்சி - 2

சிவா : மச்சான் ரவி கொஞ்சம் கெதிப்பண்ணு மச்சான் ...

ரவி : (தூரத்தில் இருந்து) என்ன அவசரம் மச்சான் ...

சிவா : ஏழூரை மணி பஸ் பிடிக்கவேணும் மச்சான் ... பிஸீஸ் ...

ரவி : (வந்து கொண்டே)அன்னன் என்னடா தம்பி என்னடா அவசரமான உலகத்தில் .. எங்க என்னத்தை எடுத்தாலும் அவசரமாத்தான் இருக்கு .. விழிய எழும்பி லவற்றிக்குக்கூட ஆறுதலாப் போக ஏலாம கிடக்கு ...

- சிவா : மன்னிக்க வேணும் மச்சான் ... இண்டைக்கு வழக்கத்திலும் பார்க்கக் கொஞ்சம் வேற்றாப்போக்கு ... செவன் தேட்டி பஸ்ஸை மிஸ் பண்ணிப் போடுவன் ...
- ரவி : அப்பிடியென்ன அந்த பஸ்சில் விசேஷமென்டு கேக்கிறன் ... அதை மிஸ் பண்ணினா அடுத்த அஞ்ச பத்து நிமிசத்தால் அடுத்த பஸ் வரத்தானே போகுது ... இந்த பஸ்ஸை மிஸ் பண்ணக்கூடாதெண்டால் மிஸ்மார் கனபேர் வருகினம் போல இருக்கு ...
- சிவா : சீ ... அப்பிடியொண்டும் இல்லை ...
- ரவி : மச்சான் சிவா ... நாங்களும் ஓவலீசுக்கு போகத்தான் போறும் எங்களுக்கு இன்னும் நேரம் இருக்கேக்க உனக்கு மட்டும் அப்பிடியென்ன அவசரம் ...
- சிவா : கதைக்க நேரமில்லை மச்சான் .. விடு முதல் காலைக்கடனை முடிச்சிட்டு வந்திடுறென் ...

காட்சி - 3

- ரவி : ஆறுதலாச் சாப்பிடு மச்சான் ... பாண் தொண்டையில் சிக்கப்போகுது ...
- சிவா : அது சிக்காமல் போறதுக்குத்தானே வாழப்பழத்தையும் சேர்த்து அனுப்புறன் ...
- ரவி : நீ ஏன் இப்பிடி பறக்கப்பறக்க ஒடுறாயென்டு விளங்கயில்லை ... நாங்களும் ரெண்டு முண்டு பேர் உன்னோட இந்த றாமில இருக்கிறும் ... எங்களுக்குச் சொல்லக்கூடாதா ... நாளைக்கு அப்பிடி இப்பிடி ஒண்டெண்டா உதவிக்கு வாறது நாங்கள்தானே ...
- சிவா : இல்லை மச்சான் ... எனக்கேதோ பழகிப் போச்க .. அதுதான் ..
- ரவி : நல்லாக் கதையளக்கிற ... இஞ்சபார் விசயம் ஏதோ இருக்கு ... உண்மையைச் சொல்லு ...
- சிவா : இல்லை மச்சான் ...
- ரவி : வெக்கப்படாம் சொல்லு ... வெக்கப்படுறைதப் பாத்தா மற்ற விசயம் போலத்தான் இருக்கு .. ஊரில் அப்பு ஆச்சி

கோலங்கள்

உன்னை நம்பி என்னென்ன கற்பனைக் கோட்டையைக் கட்டியிருக்குதுகளோ சரி நீ சொல்லு ...

சிவா : இல்லை மச்சான் ... பஸ் ஸ்ராண்டில் ...

ரவி : பஸ் ஸ்ராண்டில்.....

சிவா : காய் ஒண்டு கொத்துப்படுகுது ...

ரவி : ஏன் மச்சான் காயைக் கொத்துற் ... பழமாக் கொத்தினாக் சுகமாக் கொத்தலாமல்லா ...

சிவா : வேண்டாம் .. கதையை நிப்பாட்டு ...

ரவி : சரி சரி ... மன்னிச்சுக்கொள் .. சும்மா பகிடிதானே .. அப்ப நான் நினைச்சது சரியாப்போச்சு ... இருக்கப் படுக்க நேரமில்லாம் ஓட வைக்கிற விசயந்தான் .. சரி விசயத்துக்கு வா எப்பத் தொடக்கம் இது ... எந்த மட்டுக்குப் போட்டுது ..

சிவா : இப்ப கொஞ்ச நாளாத்தான் மச்சான் ... பார்வையோட மட்டுந்தான் ...

ரவி : கண்ணும் கண்ணும் பேசுகின்றனபோல .. ஊர் பேர் ஏதாவது ..

சிவா : அதொண்டும் தெரியாது .. இப்பத்தான் தொடக்கமென்டு சொல்லுறங் ...

ரவி : ஒகோ .. அண்ணலும் நோக்க அவளும் நோக்கிறாள் போல .. சரி நாடகத்தை நடத்து .. முடிவு நல்லதா இருக்கட்டும் ...

சிவா : மச்சான் இன்டைக்கு ஆளோட கதை குடுப்பமென்டு யோசிக்கிறன் ...

ரவி : கலண்டரைப் பாத்திட்டியோ ... அட்டமி நவமி கரிநாள் மரணயோகம் ஒண்டும் இல்லைத்தானே ..

சிவா : பகிடியை விட்டுட்டு இன்டைக்கு நீயும் என்னோட வாவன் மச்சான் ...

ரவி : ஏன் வாங்கிக்கட்டிக் கொள்ள வேண்டியங்தா நானும் சேர்ந்து வாங்கவா ...

சிவா : அப்பிடி ஒண்டும் நடக்காது மச்சான் கும்மா ஒரு பக்கத் துணையா இருக்குமென்டு கேக்கிறன் ...

ரவி : ஒரு நல்ல விசயத்துக்குத் துணை போறதுதான் மச்சான் அழகு .. நீ கேக்கயிக்க மாட்டனென்டு சொல்லக்கூடாது .. இந்தா ரெண்டு நிமிசத்தில் வாறன் ...

காட்சி - 4

ரவி : (பஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடந்த வண்ணம்) மச்சான் கதையை எப்பிடி ஆரம்பிக்கப்போற் ...

சிவா : அதைத்தான் நானும் யோசிச்சுக் கொண்டு வாறன் ...

ரவி : நான் சொல்லுற மாதிரி செய்யன் ..

சிவா : எப்பிடி ...

ரவி : பக்கத்தில் போய் நின்டு கொள் ...

சிவா : வழுமையா நிக்கிறதைப் போலவென்டு சொல்லன் ...

ரவி : ஓட்டிக் கொண்டு நிக்கிறனியா... ஓட்டாமல் நிக்கிறனியா ...

சிவா : இனித்தான் அதுக்கு பெயிசன் எடுக்க வேணும் ...

ரவி : சரி ... பக்கத்தில் போய் நின்டு கொள் ...

சிவா : சொல்லு ...

ரவி : நின்டு கொண்டு மிஸ் ரைம் பிளீஸ் ...

சிவா : அப்பிடியா தொடங்க எடுத்த எடுப்பில் என்னென்டு ... என்ற கையிலும் வாச் இருக்கு

ரவி : அதைக் கழட்டு .. கழட்டிப் பொக்கற்றுக்க வை ...

சிவா : நீ சொல்லுற .. நான் செய்யிறன் .. சரி .. வைச்சாச்சு

ரவி : வைச்சிடியோ ... இனி பஸ் ஸ்ராண்டில் நானும் உனக்குப் பக்கத்திலதானே நிப்பன் .. முதல் நீ நேரத்தை என்னட்ட கேக்கிறாய் ... நாள் அதுக்கு இது சரியான நேரமில்லை என்டு சொல்லுவன் .. பிறகு நீ அங்கால மிஸ் ரைம் பிளீஸ் என்டு ஆரம்பி .. அப்ப சாதாரணமா

கோலங்கள்

- பேசு ஆரம்பிக்கிற மாதிரி இருக்கும் .. எப்பிடி என்ற ஜீடியா ..
- சிவா : நல்ல ஜீடியா மச்சான் .. இதுக்குத்தானே உன்னையும் என்னோட இண்டைக்கு வரச் சொன்னனான் ..
- ரவி : மச்சான் .. பஸ் ஸ்ராண்டு கண்ணுக்குத் தெரியுது .. உன்ற ஆள் நிக்குதா ..
- சிவா : நிக்குது மச்சான் .. எட்டி நட ..
- ரவி : சரி ஜஞ்சாரு கலர்கள் தெரியுது ..
- சிவா : புஞ் சாரி மச்சான் ..
- ரவி : நடையைக் கொஞ்சம் எட்டி வை .. ஏதோ வைச்சதை எடுக்க போற மாதிரி ஒருவர் அவசரமாப் போறார் .. போய் உன்ற ஆளுக்குப் பக்கத்தில் நின்டுட்டா எனக்கு சிரமாமப் போயிடும் ..
- சிவா : ஓம் மச்சான் ..
- ரவி : மச்சான் .. உன்றை ஆளுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு தடியன் நின்டு ஏதோ கதை குடுக்கிறான் .. போல ..
- சிவா : அவருக்கு இண்டைக்கு முழி வியாம் சரியில்லைப் போல ..
- ரவி : பாவம் ஒண்டும் செய்து போடாதை ...
- சிவா : பகிடியை விட்டிட்டு இனி விசயத்துக்கு வா ..
- ரவி : வாறுவன் நிக்கிறவன் எல்லாம் பார்வை செலுத்திற அளவுக்கு காய் கொஞ்கம் பறவாயில்லைப் போலத்தான் தெரியுது ...
- சிவா : நானே விழுத்திட்டன் எண்டா பாரன் ...

காட்சி - 5

- கமலா : ஆள் வாறானப்பா ... ஆளைப்பாத்து வையுங்கோ ...
- இராம : ரெண்டு வருகுது .. உன்ற விடுகாலி எது
- கமலா : பிளக் அண்ட வயிற்றில் வாறுதுதான் ..

- இராம : வலு வேகமா வாறார் வரட்டும் ..
- சிவா : மச்சான் ரைம் என்ன மச்சான் ..
- ரவி : நானும் செந் பண்ண மறந்து போனன் .. இது சரியோ தெரியாது ..
- சிவா : அப்பிடியா ... மில் ரைம் பிளீஸ் ..
- இராம : என்ன தம்பி .. வெள்ளனக் காத்தால் ... என்ன விசயம் ..
- சிவா : இல்லை .. பஸ் வாற நேரமாச்கு ..
- இராம : ஏன் நான் நிக்கிறுத உம்மிட கண்ணுக்கு தெரியேல்லையோ .. எனக்கும் நேரம் பார்த்து சொல்லத் தெரியும்
- சிவா : இல்லை
- இராம : இஞ்ச பாரும் தம்பி .. நீர் நினைக்கிறது மாதிரி அவ ஒண்டும் மில் இல்லை .. அவ என்ற மிலிஸ்
- சிவா : சேர யு ஆ மிஸ்ரர் ..
- இராம : இராமநாதன் .. மருதானை ரெயில்வே ..
- ரவி : மச்சான் பஸ் வந்திட்டுதே ஏறு ..

காட்சி - 6

- இராம : இஞ்ச பார் கமலா .. பெடியனில் ஒரு குற்றமும் இல்லை எல்லாம் உன்னால் வந்ததுதான் ..
- கமலா : என்னாலயோ .. ஏனாம் .. நான்தானா அவரை முனிச்சு முனிச்சு பாத்து சிரிச்சனானாம் ...
- இராம : பெடியனக்கு பஸ் ஸ்ராண்டில் என்ற பெயரையும் வேலை செய்யிற இடத்தையும் கொல்லிப் போட்டன் தானே .. பத்து மணி போல .. ரெவிபோனில் கதைச்சான் .. கதைச்சு மன்னிப்பும் கேட்டான் .. நல்ல பெடியன்... நீ மில் பண்ணிப் போட்ட
- கமலா : உங்கட விழல் கதையளை விட்டுட்டு ... போன் பண்ணி என்ன சொன்னவன் ...

- இராம : தான் உன்னை ஒரு கல்பாணம் கட்டின பெண்ணா நினைக்கயில்லை என்டான் .. அதற்கான அறிகுறி ஒன்றையும் உன்னில காணயில்லையாம் ...
- கமலா : என்ன அறிகுறியாம் அவருக்குத் தேவைப்படுத்து ..
- இராம : பெடியன் சொல்லுறுதில் நியாயம் இருக்குத்தான் ..
- கமலா : என்ன நியாயத்தகை கண்டிட்டியள் ...
- இராம : இஞ்ச பார் கமலா .. நான் கேக்கிறேன் நீ இப்ப சொல்லு.. நீ கல்மாணம் கட்டின ஒரு பெண் எண்டதுக்கு அறிகுறியா உன்ற நெற்றியில் குங்குமப் போட்டு இருக்குதோ ... இல்லை என்றால் .. சாரிக் கேத்த கலரில் போட்டு .. சில வேளையில் ஒட்டுப் போட்டு .. கழுத்தில் தாலிக் கொடி இருக்கோ .. பஸ் நெரிசல்களிலே ஆரும் கழுத்தில் கை வச்சிடுவாங்கள் எண்டு பயந்து கழுத்தன இருக்கவே இருக்கு ஒரு மஞ்சள் கயிறு .. அது சூட உன்ற கழுத்தில் இல்லை ... இந்த நிலையில் உன்னை ஒரு கலியாணம் கட்டின பெண் எண்டு ஏன் அவன் நினைக்கப் போறான்எங்கட முதாதையர் தேவையற்ற விசயங்கள் ஒன்றையும் எங்களுக்கு சொல்லி வைக்கயில்லை அவை சொன்னதையெல்லாம் மறந்து நீங்கள் உங்கட கோலங்களை மாத்திற்தால் இப்பிடியான அலங்கோலங்களுக்கு வழி வகுத்துப் போடுநியள்

- நிறைவு -

(யாவும் கற்பனை)

இலங்கை வாணையில் ஒலிபரப்பு' கதம்பம் 1993 மார்ச்

3. அவசரக் காதல்

பாத்திரங்கள் : வானதி , சுமதி [பாடசாலை நண்பிகள்]
 தங்கம் [சுமதியின் தாய்]
 மோகன் , ரவி [பாடசாலை நண்பர்கள்]

காட்சி - 1

வானதி : (தூரத்தில் நின்றபடி) சுமதி சுமதி

தங்கம் : ஆரது வானதியின் குரல் போல இருக்கு ... வானதிதான் வாங்கோ வானதி ...

வானதி : அன்றி சுமதி இருக்கிறாவோ

தங்கம் : ஒம் ஒம் ஆஸ் உள்ளதான் இருக்கிறா வாங்கோ சுமதி ... வானதி வந்திருக்கிறா என்ன ரெண்டு நாளாக காணயில்லையென்டு தேடி வந்திட்டர் போல

வானதி : ஏன் அன்றி .. சுமதிக்கு ஏதேனும் சுகயீனமோ ...

தங்கம் : அவ நல்ல சுகமாத்தான் இருக்கிறா ...

சுமதி : (வந்து கொண்டே) ஹலோ வானதி ...

வானதி : என்ன நடந்தது உமக்கு ... ரெண்டு நாளா ரியூசனைக் கட்பண்ணிப்போட்டு இங்க என்ன நடக்குது

சுமதி : எனக்கு அந்த ரியூசன் சென்றாக்கு வர விருப்பமில்லை வானதி

வானதி : ஏன்

சுமதி : என்ன தெரியாத மாதிரிக் கேக்கிறீர்

வானதி : ஒ ... அதுகளுக்கு பயந்தா ... வெட்கம் வெளியில் சொல்லாதயும் ... சுமதி ... இதுக்கெல்லாம் பயந்தா உலகத்தில் சீவிக்கவே முடியாது ...

தங்கம் : நானும் ரெண்டு நாளாச் சொல்லிக் களைச்சுப் போனன் வானதி .. கேட்டாத்தானே என்ன எப்பிடி வந்தாலும் நாங்கள் சரியா நடந்து கொண்டா ஒண்டுக்கும் பயப்பிடத் தேவையில்லை ...

வானதி : அதுதானே சுமதி ...இதுகளுக்கு பயந்து எங்கட படிப்பை வீணாக்க முடியுமா .. அன்றி .. சுமதி தொடர்ந்து லேஸ்ள் கோலிஜ்ல (Ladies' college) படிச்சத்தில் அவவுக்கு இதெல்லாம் பேரிசாத் தெரியுது... நாங்கள் எல்லாத்துக்கும் பழக்கப்பட்டுப் போனம்

சுமதி : எண்டாலும் இவங்கள் ரூ மச் (too much)

வானதி : உமக்கு ரூ மச்சாத் தெரியுது ... இதைவிட மோசமா நான் அனுபவப்பட்டிருக்கிறேன் ஏன் இப்பவும் என்ன நடக்குது எண்டு நீர் பார்க்கிறன்றானே ...

தங்கம் : இவங்களென்ன ரிபூசன் சென்றருக்குப் படிக்கவா அல்லது இப்பிடிக் கூத்தடிக்கவா வாறுவங்கள் ...

வானதி : விளையாட்டும் விளையாட்டுத்தான் அன்றி .. படிப்பிலும் எங்களுக்குப் போட்டுதான் ..

சுமதி : இப்பிடிப் பிரச்சனைப்படுத்தி எங்களை அங்க வராமல் செய்து போட்டா .. தாங்கள் முன்னுக்கு நிக்கலாம்தானே ...

வானதி : உம்மை அவை அங்க வராமல் பண்ண வேணுமெண்டா இப்பிடிச் செய்யினமெண்டு நினைக்கிறீர் ...

சுமதி : அப்பிடியில்லை ... ஆனா

தங்கம் : வயசு அப்பிடியான வயசு ... எல்லாம் விளையாட்டுத் தனமாகத்தான் இருக்கும் .. அதை நாங்கள் விளங்கி நடந்து கொள்ள வேணும் ...

சுமதி : என்னம்மா எந்த நேரமும் போகவும் வரவும் சுமதி.. சுமதியெண்டு அங்கால இங்கால அகைய ஏலாது ... பத்தாக்குறைக்கு எங்கட ஞோட்டு வரை எங்களோட சயிக்கிலில் பின்னால பவனி ... ஒரே கரரக்கல் ..

தங்கம் : நீ ஏன் இதுகளை காதில் விழுத்தற சுமதி ... நீ உன்ற பாட்டுக்குப் போனா ... அவையா கதையளும் கத்தலும் காற்ஞோட போயிரும் ... வானதியும் கூட இருக்கயிக்க என்ன பயம் ...

வானதி : அதுதானே அன்றி ...

- தங்கம் : இந்தக் காலத்தில் கொஞ்சம் வடிவா இருந்திட்டாக் காணும் ... இந்தத் தோல்லை இருந்ததான் தீரும் ...
- சுமதி : வானதிக்கும் இதே பிரச்சனைதானம்மா ... நீங்கள் சொன்னமாதிரி வானதி ஒண்டும் கேக்காத மாதிரி போய் வந்து கொண்டிருந்தா ...
- தங்கம் : பிறகு ...
- வானதி : ஒரு நாள் அன்றி .. நான் கிளாஸ் (class) முடிஞ்சு சயிக்கிலில் வீட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தன் ... வழக்கம் போல மூன்று எனக்குப் பின்னால் சயிக்கிலில் வந்து கொண்டிருந்திதுகள் ...
- தங்கம் : வீடு மட்டும் வருவின்மோ ...
- வானதி : வீட்டுக்கு முன் சந்தி மட்டும் வருவினம் ...
- சுமதி : அங்கால வாற்றுக்குப் பயம் ...
- தங்கம் : (சிரித்துக் கொண்டே) அப்ப ... உங்களுக்கு நல்ல வழிக்காவல் இருக்குதென்டு சொல்லுங்களன் ..
- வானதி : ஓம் அன்றி ...
- தங்கம் : பிறகு ... நடந்ததைச் சொல்லும்
- வானதி : பின்னால் வந்தபடியே .. ஒரு சைக்கிள் என்ற சைக்கிளின்ற பின்பக்கமா முட்ட நான் கீழே விழுகிற அளவுக்கு வந்திட்டன் .. உடனே சைக்கிளை நிப்பாட்டிப் போட்டு வந்தவைய முறைச்சுப்பாத்தன் ... உடனே ஒண்டு வானதி .. வானதி .. டேக் இட சுசி வானதி எண்டு பேரை மாத்தி பாட்டு வேறு ... இப்பிடி எத்தனை சம்பவங்கள் அன்றி ..
- தங்கம் : எல்லாத்துக்கும் இப்ப முகம் கொடுக்க வேண்டித்தான் கிடக்கு ... ஆனா ... அளவுக்கு மிஞ்சினாக கூடாதுதான் ... அப்பிடியெண்டா ... நீங்கள் ஆக்களின்ற ஹர் பேரைச் சொல்லுங்கோ நான் சென்றருக்கு வந்து மாஸ்ரரோட கதைக்கிறன்.
- சுமதி : நீங்கள் வந்து கதைச்சா அம்மா .. பிறகு நாங்கள் அங்க போகவே ஏலாது ...

அவசரக் காதல்

வானதி : ஒம் அன்றி ... நாங்களே இதைப் பெரிசாக்கின்தா முடியும் ... கண்டும் காணாததுமா விடுகிறதுதான் நல்லது ...

தங்கம் : சுமதிதான் ரியூசன் சென்றரை மாத்தப் போறதென்டு சொல்லுறா ...

வானதி : ஏன் அன்றி அங்க மட்டும் பெடியள் படிக்க வரமாட்டினமோ ...

சுமதி : அப்ப நான் என்னம்மா செய்யிறது

வானதி : சுமதி ... நீர் என்ன இன்னும் குழந்தைப்பிள்ளை மாதிரி ... இப்ப இங்க நடக்கிற ரியூசன் சென்றர்களில் .. எங்கட சென்றர் ரீச்சேர்ஸ்தான் நல்லா படிப்பிக்கக்கூடிய ரீச்சேர்ஸ் .. அங்க வாறு கிறவுட்டை (crowd) பாத்தாலே தெரியுமே .. நாங்கள் ஏன் இப்பிடி ஒரு சான்ஸை (chance) விட வேணும் ...

தங்கம் : நானும் அதைத்தான் சொல்லுறன் ... எங்கட வழியில எத்தனையோ பேர் வருவினம் போவினம் .. எல்லாரையும் எல்லாத்தையும் நாங்கள் கணக்கெடுக்கக் கூடாது ... நாங்கள் நல்ல முறையில் நடந்து கொண்டா வாறவ போறவயால எங்களுக்கு ஒண்டும் ஆகாது

சுமதி : இப்ப இப்பிடி நிப்பாங்கள் ... நாளைக்கு கடிதம் அது இதென்டு

வானதி : சுமதி நல்லாப் பயப்பிடுறா அன்றி

தங்கம் : சுமதி ... உனக்கு விருப்பமில்லையெண்டா .. நான் வற்புறுத்தேல்லை ... ஆனா ... வானதி சொல்லுக்ற மாதிரி .. இதுக்கெல்லாம் பயந்து உன்ற படிப்பை வீணாக்கக்கூடாது ...

வானதி : சுமதி .. உமக்கு உம்மிலேயே நம்பிக்கையில்லை ... அதுதான் இப்பிடி பயந்து சாகிறீர்

தங்கம் : பள்ளிக்கூடக் காதல் படலை மட்டுமதான் எண்டு சொல்லுவினம் ... என்ன நடந்தாலும் கடைசியில் பாதிப்பு பெண்களுக்குத்தான் ... இதெல்லாத்தையும் அறிஞ்க கவனமா நடந்து கொள்ள வேணும் ...

சுமதி : வானதி ... இன்டைக்கு நேற்று உமக்கொரு பிரச்சனையில்லையோ ...

வானதி : நான்தான் சொல்லிப்போட்டேனே ... இந்த விசயத்தில் இப்ப நாள் ஏறுமை மாட்டில் தண்ணி உடுத்தின கணக்குத்தான் ...

தங்கம் : வானதியைப் பார்த்து பழகு கூமதி ... எல்லாத்துக்கும் பயந்து கொண்டு ...

குமதி : சரி நாளைக்கு வாறன் ... என்ன நடக்குதெண்டு பாப்பம் ..

வானதி : குமதி .. நான் ஏன் இப்ப உம்மைத் தேடி வந்தனான் எண்டா .. நாளைக்கு கெமிஸ்ட்ரியில் (chemistry) புது செக்சன் (section) ஆரம்பம் .. அதால் நீர் கட்டாயம் வரவேணுமென்டு சொல்லத்தான் .. வந்தது நல்லதாப் போச்க ... அன்றி .. அப்ப நான் போயிற்று வாறன் ... நாளைக்கு ரைமுக்கு (time) வந்து சேரும் குமதி

தங்கம் : என்ன அவசரம் ... இருங்கோ ரீ கொண்டு வாறன் குடிச்சிட்டு போகலாம் ...

காட்சி - 2

மோகன் : மச்சான் ரவி ... காய் ரெண்டு நாளா ரியூசனைக் கட பண்ணிப்போட்டு... இன்டைக்குப் பிரசன்னமாயிருக்கு....

ரவி : அப்ப .. இன்டையில் இருந்து ... உன்ற ரியூசன் கட எண்டு சொல்லுறாய் ...

மோகன் : ஏன்

ரவி : நீ காயைப்பாக்கிறதெங்கே... ரியூசனைக்கவனிக்கிறது எங்கே ... இன்டைக்கு புது செக்சன் எண்டதையும் நினைச்சுக் கொள் ...

மோகன் : அதில் பிழை விடமாட்டன் மச்சான் ... ஆரியக் கூத்தாழனாலும் ... காரியத்தில் கண் இருக்கும் ... மாசாமாசம் காசைக் கட்டிப்போட்டு விளையாட முடியுமே ...

ரவி : நீ காரியக்காரன் எண்டது எனக்குத் தெரியும் ...

மோகன் : என்ன மச்சான் இருந்தாப் போல பெரிய தாத்தா கணக்கில கதை போகுது ... வானதியக் கைகழுவி...

ரவி : சரி சரி .. இனி சப்ஜெக்ர (subject) மாத்து

மோகன் : இதுதான் கூடாது மச்சான் உன்ற கதையை இழுத்த உடன் .. சப்ஜெக்ர மாத்தெண்டிற் ... உண்மையைச் சொல்லு

அவசரக் காதல்

... வான்தி விசயம் சரிவரயில்லைபெண்டு விட்டிட்டியா அல்லது மனசில் ஏதாவது புதுமுகம் பிரவேசமா

ரவி : மோகன் .. இந்த ரவியை அப்பிடி மட்டும் நினைக்காத பிடிச்சா வான்தி ... இல்லை ... பிரமச்சாரி ...

மோகன் : அப்ப ... குளிச்சா குற்றாலம் ... குழிப்பா பரமசிவம் என்டு சொல்லுற ...

ரவி : அப்பிடியே வச்சுக் கொள்

மோகன் : எனக்கெண்டா நம்பிக்கை இல்லை மச்சான் ... நீயும் கிட்டத்தட்ட ஒரு மாசமா அலையிற ... சாடையாவெண்டாலும் வான்தி பச்சைக் கொடி காட்டினதா தெரியேல்லை ... என்னைப் பொறுத்தவரை நீ ... றூட்டை (route) மாத்திறது நல்லதெண்டு தெரியிது

ரவி : காதலெண்டா அப்பிடித்தான் மச்சான் ... பின்னால் போனால் விலகிப் போய்க் கொண்டே இருக்குமாம் ... வலகிப் போனால் தொடருமாம் ...

மோகன் : அப்ப இன்னும் நல்லதாப் போச்ச நீ விலகியே போயரு ... வான்தி பின்னால் வந்து சேருவா

ரவி : வான்திதான் வருவாவெண்டு என்ன நிச்சயம் ... மாலதி வந்திட்டா

மோகன் : ஆரு அட .. நம்மட பிந்துகோஷி ஒம் மச்சான் அந்தப் பயமும் இருக்குத்தான்

ரவி : அது சரி மச்சான் ... எனக்கு கதையளக்கிறாய் ... நீ ஏதோ வெற்றி கண்ட ஆள் மாதிரி ...

மோகன் : கொஞ்சம் பொறு மச்சான் ... ஆரம்பிச்சு ஐஞ்சு நாள்தான் ... அதிலும் ரெண்டு நாள் காய் இல்லை ..

ரவி : சரி ... அதையும் பார்க்கத்தானே போறன் ...

மோகன் : ஏன் மச்சான் ... என்ற மூஞ்சி அவ்வளவுக்கு நல்லா இல்லைபெண்டா சொல்லுறாய் ...

ரவி : இல்லை ... என்ற மூஞ்சிக்கே இந்த நிலையா இருக்கேக்க ...

மோகன் : ஆகவும் புழுகாத மச்சான் ... கரைக்கிறவன் கரைச்சா கல்லையும் கரைக்கலாம் ... காயை விழுத்திறனா இல்லையா பார்....

- ரவி : சரி மோகன் ... நீ நேற்றைய நோட்ஸ் (notes) எல்லாம் படிச்சிட்டியே ... கேள்வி கேட்டு கழுத்தறுத்தாலும் அறுப்பான் மனிசன் ...
- மோகன் : அந்த வேலையை முடிக்காமலா ... பிறகு அங்க எழும்பி நின்டு அவமானப்பட வேணும்
- ரவி : அதுவும் இந்த நேரத்தில் ...
- மோகன் : ஆனா ஒன்டு மச்சான் ... ஆள் எங்களை லேசில் கேள்வி கேட்கமாட்டார் ... கேட்டா சரியான பதில்தான் வருமென்டு அவருக்குத் தெரியும் ...
- ரவி : அதெல்லாம் சொல்ல முடியாது ...
- மோகன் : சரி ... கேட்டுப் பார்க்கட்டன் ...
- ரவி : இதுக்க பிரச்சனை என்னண்டா காயள் ரெண்டும் கேக்கிற கேள்வியஞ்சுக்கெல்லாம் சரியா ஆன்ஸர் (answer) பண்ணிப்போடுதுகள் ...
- மோகன் : நம்ம காயள் எல்லோ ... அதுக்காகவெண்டாலும் ஒழுங்கா படிக்கவேண்டியிருக்கு அல்லது மானம் போயிடும்

காட்சி - 3

- மோகன் : சுமதி எங்க உங்கட பிரண்டைக் (friend) காணயில்லை
- சுமதி : வான்தியக் கேக்கிறியளா அவ ஆரோ பிள்ளையிட்ட புக் (book) ஒன்டு வாங்கிக் கொண்டு வாறுதென்டு சொன்னா
- மோகன் : அது சரி ... உங்க ரெண்டு பேருக்குமிடையில் சண்டை சச்சரவென்டு வாறுதில்லையோ ...
- சுமதி : ஏன் கேக்கிறியள் ...
- மோகன் : இல்லை ...எந்த நேரம் பார்த்தாலும் ரெண்டு பேரும் ஒண்டாத் திரியிறியதால் ... நாங்கள் சந்திக்கிற சான்ஸ்தான் (chance) குறைஞ்சு போகுது
- சுமதி : அதுக்காக வான்தியோட எங்களைச் சண்டை போடச் சொல்லுறியளோ ...

அவசரக் காதல்

மோகன் : இப்ப போட வேண்டாம் ... அதுக்கும் காலம் வந்தாலும் வரும் ...

சுமதி : ஏன் ...

மோகன் : வானதியிட்ட உங்களால் ஒரு விசயம் ஆகவேணும்...

சுமதி : என்ன விசயம் ...

மோகன் : முடியுமோ ... முடியாதோ ...

சுமதி : மோகன் .. நீங்கள் என்ன செய்தாலும் வானதியையும் என்னையும் பிரிக்க முடியாது .. நான் இந்த ரிஷுசன் சென்றரில் தொடர்ந்து படிக்கிறதுக்கும் ... என் இப்ப உங்களோடு கதைச்சுக் கொண்டு நிக்கிறதுக்கும் காரணமே வானதிதான் .. உங்கட தொல்லையால் இங்க வராம நின்ட என்ன திரும்ப இங்க கூட்டிக் கொண்டு வந்ததே அவதான் ... என்ன மாதிரி இருந்த என்னை இப்பிடி மாத்திப் போட்டியள் ... இப்ப சொல்லுங்கோ வானதியிட்ட என்னால் என்ன விசயம் ஆகவேணும் ...

மோகன் : அப்பிடியொண்டும் பெரிய விசயமில்லை ... ரவிக்காக வானதியோட ஒருக்காக்கதைக்க வேணும் ...

சுமதி : மை கோட் (My God) நான் உங்களோடு கதைக்கிறத வானதி கண்டும் காணாத மாதிரி இருக்கிறாவென்டு நான் நினைக்கிறேன் ... நான் போய் ரவிக்காக மோகன் ரவியிட்டச் சொல்லுங்கோ வானதி என்னப் போல ஒரு ஏமாளி இல்லையென்டு ...

மோகன் : என்னதான் றை பண்ணினாலும் ரவி வானதியோட ஒரு வர்த்தை பேச முடியாம இருக்காம் ... சுமதி ... உங்களுக்கு ... வானதியினர் குடும்ப விபரம் தெரியும்தானே ...

சுமதி : ஓம் ஏன் கேக்கிறியள் ...

மோகன் : வானதிக்கு சொந்தத்துக்க யாராவது

சுமதி : அப்பிடியொண்டும் இல்லை ... அவவுக்கு இப்ப படிப்புத்தான் முக்கியம் எண்ட கொள்கை ...

மோகன் : நாங்களென்ன படிப்பு முக்கியமில்லையென்டா சொல்லுறும் ... எங்களுக்கும் அதுதான் முக்கியம் ...

சுமதி : மோகன் .. வான்தி ஒரு ரைப் (type) உங்கட விளையாட்டுகளாக கண்டும் காணாதமாதிரி இருக்கிறா ... இப்ப இவ்வளவு நேரமும் நான் உங்களோடு கதைச்சது தெரிஞ்சாப் போதும் ... பெரிய பிரச்சனையாப் போம்

மோகன் : இந்தப் பெம்பிளையளை இப்பிழித்தான் .. இப்ப பெரிய லெவல் (level) அடிப்பீனம் ... நாளைக்கு ரவி ஒரு டொக்டரா வந்திட்டா ... வான்தி வேண்டாமென்டே சொல்லிப் போடுவா ...

சுமதி : முதல் அவர் டொக்டரா வரட்டன் ...

மோகன் : நிச்சயம் ரவி ஒரு வருங்கால டொக்டர்தான் ...

சுமதி : அப்பிடி வந்திட்டாச் சந்தோசந்தான் ...

மோகன் : சுமதி .. நீங்கள் இப்ப ரவிக்காகக் கதைக்கப் பயந்தா .. கதையோடு கதையா வான்தியின்ற மனசை அறிஞுக சொல்லலாந்தானே ...

சுமதி : முடிஞ்சா றை (try) பண்ணுறுன் ...

மோகன் : தாங்ஸ் (thanks)

சுமதி : அந்தா .. வான்தி வாற்றா ... எங்களையும் கண்டாச்சு .. இன்டைக்கு எனக்கு நல்ல மங்களம் இருக்கு(போய்க் கொண்டே) மோகன் நான் போயிற்று வாறுன் ...

காட்சி - 4

வான்தி : சுமதி நல்லாத்தான் இருக்கு

சுமதி : போகவர் விட்டாத்தானே குறுக்க வந்து மறிச்கப் போடுகள் ...

வான்தி : சுமதி ... எனக்கிப்ப எல்லாம் விளங்குது ... ஒரு நாளைக்கு .. ரெண்டு நாளைக்கு மறிச்கக் கதைக்கலாம் ... இப்ப எத்தனையோ முறையாச்சு ... உம்முடைய விருப்பமில்லாமல் இப்பிடி கதைச்சுக் கொண்டு நிக்க முடியுமே ...

சுமதி : இல்லை வான்தி

அவசரக் காதல்

வானதி : இப்ப விளங்குது நீர் ஏன் அண்டைக்கு ரியூசனுக்கு உம்மிலயே வரமாட்டன் என்டு நின்டது உமக்கு நம்பிக்கை இருக்கயில்லை ... இந்த ரியூசன் சென்றருக்கு வரமாட்டன் என்டு நின்ட உம்மை நான்தான் திருப்பக்காட்டிக்கொண்டு வந்தது .. இதுக்கு நானும் ஒரு காரணம்தான் ... இண்டைக்கே விட்டைவந்து அன்றியிட்ட

சுமதி : இல்லை வானதி பிளீஸ் (please)

வானதி : பிறகு ... அன்றி என்னெப்பற்றி என்ன நினைப்பா

சுமதி : அம்மாட்ட சந்தர்ப்பம் வரக்கை நானே சொல்லிக் கொள்ளுறந் இப்ப ஒண்டும்

வானதி : என்ன மாதிரி இருந்த உம்மை இப்பிடி மாத்திப்போட்டினம் ... எமனைப் பச்சடி போடும் ஆக்கள் எண்டு இவையளைத்தான் சொல்ல வேணும் ...

சுமதி : எல்லாரையும் சொல்ல முடியாது ... அங்கை ஒருத்தர் ஆறு மாசமா அலையிறார் ...

வானதி : ஆரு

சுமதி : ரவியைத்தான் சொல்லுறந் ...

வானதி : உம்மைப்போல ஒரு மூனியைப் பாக்கச்சொல்லும் ..

சுமதி : ஏன் நான் சொல்லப் போறன் ...

வானதி : உம்மட மோகன்ர பிறண்ட (friend) தானே அவர் ...

சுமதி : பாவம் வீணா அலையுது ...

வானதி : நீர் ஏன் பரிதாபப்படுகிறீர் சுமதி நாங்கள் இங்க வந்தது படிக்கிறதுக்கு .. வந்த வேலையை முடிச்சு எங்கட இலக்கை அடையப்பார்க்க வேணும்... அதுக்குப் பிறகுதான் மற்றுதெல்லாம் ...

சுமதி : அப்பிடியெண்டா கம்பஸுக்கு (campus) போனதுக்குப் பிறகுதானாக்கும் ...

வானதி : எல்லாத்துக்கும் ஒருகாலம் இருக்கு

சுமதி : ரவியைப்பற்றி

வானதி : நீர் இப்ப என்னட்டை நல்லா வாங்கி கட்டப்போறீர் ... ஒன்று மட்டும் சொல்லுறந்... படிப்பை கைவிட்டிராமல் பாரும் ... இப்ப இருக்கிற மாதிரி ... தொடரந்து படிச்சு கம்பஸ் (campus) என்ற (enter) பண்ண வேணும் ...

சுமதி : என்ன வானதி ... சும்மா என்னைப் பயப்பிடுத்திக் கொண்டு

வானதி : இல்லை ... இப்பிடி விசயங்களால் படிப்பைக் கோட்டை விட்டவை கனபேரன்டு அறிஞரிருக்கிறான் ...

காட்சி - 5

மோகன் : (சயிக்கிள் மணி ஓசை) வானதி கொஞ்சம் நில்லுங்கோ கொங்கிறாஜாலேசன் (congratulation)

வானதி : தாங்ஸு (thanks)

மோகன் : இனி என்ன ... டாக்குத்தர் அம்மாதானே ...

வானதி : இன்னும் அஞ்சு வருசத்துக்குப் பிறகு படிச்சு முடிக்க வேணுமே ...

மோகன் : அநேகமா இந்த முறை நல்ல நிசல்ட்தான் (result) வந்திருக்கு

வானதி : அப்பிடித்தான் தெரியுது ஆனா

மோகன் : ஏன்

வானதி : உங்கட பிறண்ட (friend) ரவிக்கு என்ன நடந்தது கிளாசில (class) ரொப் (top) பண்ணிக் கொண்டிருந்தவர் ...

மோகன் : அதுதான் பெரிய புதிராயிக்கு ஆனா ... ரவி அப்பவே சொல்லிப் போட்டான் தனக்கு ரெண்டு பாடத்தில் திருப்தியில்லையென்டு ... (சிரித்துக் கொண்டே) ஒரு வேளை அதுக்கு நீங்கள்தான் காரணமோ தெரியேல்லை

வானதி : நானோ

மோகன் : சரி அதை விடுங்கள் ... நீங்கள் சுமதியைச் சந்திச்சனீங்களோ ...

சுமதி : ஓம் ... ஏன் கேக்கிறியள் ...

மோகன் : இவி என்ன ... கம்பஸ் (campus) வாழ்க்கையென்டு சந்தோசமா இருப்பா போல ...

வானதி : அப்பிடியில்லை ...

மோகன் : ஏன்

வானதி : அவவுக்கு .. மெடிசின் (medicine) கிடைக்கயில்லையென்டு கவலை ...

மோகன் : எல்லாரும் டாக்குத்தரம்மாவாப் போனா ... வைத்தியம் பாக்கிறதுக்கு ஆள் தேட வேண்டி வரும் இந்தா நான் கவலைப்படாமல் இருக்கிறேன் ...

வானதி : உங்களுக்கும் .. சுமதிக்கும் ஒரே றிசல்ட் (result) வந்ததில் உங்களுக்கு சந்தோசம் போல

மோகன் : ஏன் அதிலும் கூட வந்தாச் சந்தோசப் பட்டிருக்க மாட்டனா ... எண்டாலும் நீங்கள் எல்லாரையும் வெண்டிட்டியள்

வானதி : ஏதோ ஒரு அதிர்ஸ்டம் ...

மோகன் : அதிர்ஸ்டம் மட்டும் போதாது ... படிக்க வேணும் எண்டதை இப்ப நான் புரிஞ்சிட்டன் ...

வானதி : இதை உங்கட பிறண்டிட்டியும் (friend) ஒருக்கா சொல்லி வையுங்கோ ...

மோகன் : ரவியை நீங்கள்தான் அடிக்கடி எனக்கு ஞாபகப்படுத்திறியள் ...

வானதி : ரவி ஒரு வருங்கால டொக்டரென்டு நீங்கள் சொன்னதாக் கேள்வி ...

மோகன் : என்ன ... கிண்டலா

வானதி : இல்லை ... அப்பிடி ஒரு சான்சை அவர் ஏன் இழக்க வேணுமென்டுதான் சொல்லுறுங் ...

மோகன் : அதுவும் உண்மைதான்

காட்சி - 6

- வானதி : சுமதி ... என்ன .. முகம் ஒரு மாதிரியா இருக்கு ...
- சுமதி : ம் ஒரே தலையிட வாழ்க்கையே சீ என்கு போச்சு
- வானதி : ஏன் .. என்ன விசயம் ...
- சுமதி : ஒண்டுமில்லை
- வானதி : ஒண்டுமில்லையென்டா ... ஏதோ இருக்கு ... ஒண்டையும் ஒளிக்காமல் உள்ளதைச் சொல்லும்
- சுமதி : உமக்குச் சொல்லாத விசயம் என்னட்ட என்ன இருக்கு
- வானதி : அப்ப சொல்லுமான்
- சுமதி : வானதி மோகன் போக்குக் கொஞ்சக்காலமா எனக்குப் பிடிக்கயில்லை ...
- வானதி : ஏன் .. இப்பவே புளிச்சுப்போச்சா
- சுமதி : எனக்கெண்டா ஒண்டும் புரியயில்லை.....
- வானதி : - ஏன் என்ன நடந்தது
- சுமதி : மோகன் கொஞ்ச நாளா என்னை விட்டு விலகிப்போற மாதிரித்தான் எனக்குத் தெரியிது ... கம்பஸ் வாழ்க்கை ஆரம்பம் மாதிரி சந்தோசம் இப்ப இல்லை...
- வானதி : இங்க வந்து இன்னும் ஒரு வருசமாகயில்லை ...
- சுமதி : வானதி ..எனக்கெண்டா ... மோகன் வேற வழியில் போற மாதிரித்தான் தெரியிது ...
- வானதி : எதை வச்சு நீர் இப்பிடிச் சொல்லுநீர் ...
- சுமதி : முன்னம் போல அடிக்கடி சந்திக்கிறதில்லை ... சந்திச்சாலும் ஒண்டு ரெண்டு வார்த்தையோட கதையை முடிச்சுப் போடுநார் ...
- வானதி : அதாலதான் மோகன் உம்மை விட்டு விலகிறாரெண்டு நினைக்கிறீரா
- சுமதி : அது மட்டுமில்லை ... இன்டைக்கு மோணிங் (morning) ஆட்ஸ் பக்கல்றந்றி (Arts Faculty) நளாயினியோட கதைச்சுக்

கொண்டு நின்டார் ... என்னைக் கண்டும் காணாத ஆள் மாதிரி .. எனக்கெண்டா தலை வெடிச்சிடும் போல இருந்திது

வான்தி : அந்தக் காட்சிதான் இப்ப உமக்குத் தலையிடியைக் கொண்டு வந்திருக்காக்கும் ... எதுக்கும் ஒண்டிலும் உடன முடிவெடுக்கக்கூடாது ... என்ன நடக்குதென்டு போகப்போகத் தெரியும்தானே

சுமதி : அப்பிடியே போயிற்றா ...

வான்தி : போகட்டன் .. நேரத்துக்கு நேரம் .. நீறம் மாறுகின்ற பச்சோந்திகளின்ற உரை ஆருக்குத் தேவை

சுமதி : உமக்கென்ன ... நீர் சுகமாச் சொல்லிப் போட்டார்

வான்தி : எல்லாத்தையும் ஆரும்பத்திலேயே யோசிச்க நடந்திருக்க வேணும் இனி யோசிச்க என்ன ... நடக்கிற விசயம் எவ்வளவுக்கு உண்மையெண்டதை அறிஞ்சு அதுக்கேற்றபடி நடக்க வேண்டியதுதான் நாங்கள் சரி ... பாட்னர் சரி ஆர் பிழை விட்டாலும் கஸ்டமும் எங்களுக்குத்தான் ...

காட்சி - 7

மோகன் : மச்சான் ரவி ... கொங்கிறாஜூலேசன்ஸ் ... இனி என்ன ... எல்லாத்திலும் வெற்றிதான்

ரவி : இதென்ன பெரிய வெற்றி ... எனக்கிது பெரிசாத் தெரியேல்லை ...

மோகன் : ஏன் ... மெடிசினுக்குக் கிடைக்கபில்லையெண்டா ...

ரவி : அதுக்கு கிடைக்கிறந்தா சொல்லவா வேணும்

மோகன் : அப்ப மச்சான் தேட சையும் எடுத்துப் பாக்கிறது ...

ரவி : இனி நை பண்ணுகிற நோக்கமில்லை ... காலமும் போய்க் கொண்டிருக்கு ... கிடைச்சதோட திருப்தி கொள்ள வேண்டியதுதான் ...

மோகன் : ஏன் கடைசி றறையையும் போட்டுப் பாக்கிறது

ரவி : (சிரித்துக் கொண்டே) நான் கம்பஸ் (campus) வாறது உனக்கு விருப்பமில்லை போல

மோகன் : இல்லை மச்சான் .. வாச்கதெண்டா ... மெடிசினுக்கே என்ற
(medicine enter) பண்ணி .. உன்ற வானதி விசயத்தையும்
விட்ட குறை தொட்டகுறை தொடரலாமென்ன் ..

ரவி : வீண் கதையளை விட்டுட்டு பிரயோசனமா எதையாவது
கதைப்பம்

மோகன் : உண்மையைச் சொல்லு ... வானதியை உண்மையாக நீ
மறந்திட்டியோ ...

ரவி : மறந்தனோ மறக்கயில்லையோ ... இனி ஏனி வைச்சாலும்
எட்டாத விசயம் ...

மோகன் : அதுதானே கேட்டனான் ... குளிச்சா குற்றாலம் கும்பிட்டா
பரமசிவம் என்டு சொன்ன ஞாபகம் ... அப்ப நீ
மறக்கயில்லை எண்டதுதான் உண்மை ... சரி வா வந்த
நிசல்டை சாப்பாட்டோட கொண்டாடுவோம் ...

ரவி : மோகன் ... உன்ற சுமதியும் வாறா ... விரும்பினா அவவையும்
சூட்டிக்கொண்டு வாவன் ...

மோகன் : சுமதியா எங்க மச்சான் ... ஒகோ ... இனி இங்க
நிக்கக்கூடாது ... நின்டா தலையிடி ...

ரவி : (சைக்கிளில் போய்க்கொண்டே) என்ன மோகன் .. சுமதியைக்
கண்டவுடனே இப்பிடி

மோகன் : அதெல்லாம் பழைய பாடம் மச்சான் என்னைப் பொறுத்தவரை
நான் அந்த சப்ஜெக்டை (subject) குளோஸ் (close) பண்ணிப்
போட்டன்

ரவி : என் மச்சான் சொல்லுறு ... எப்ப தொடங்கி இந்த
விளையாட்டு ...

மோகன் : எல்லாம் ஒரு நேரத்திற்கு மச்சான் ... காலம் விளையாட்டும்
முஸ்பாத்தியமா போக்கு ... இனி எங்கட அந்தஸ்தை
உயர்த்திப் பாத்துக் கொள்ள வேணும் ... நாங்கள் இனி
பாஸவுட் (pass out) பண்ணி வெளிக்கிட்டா
கலியாணச்சந்தையில் எங்கட மதிப்புத் தெரியும்தானே ...

ரவி : எனக்குகூட ஒளிச்சுப் போட்டாய் ... அப்ப ... நீ இப்ப
சுமதியை ...

மோகன் : விட்டாச்சென்டு சொல்லன் ...

அவசரக் காதல்

- ரவி : எனக்கெண்டா இது பிடிக்கயில்லை மோகன் ... என்னதான் நாங்கள் முஸ்பாத்தி பண்ணினாலும் ஒருத்தற்ற வாழ்க்கையோடு நாங்கள் விளையாடக் கூடாது
- மோகன் : இதெல்லாம் இப்ப சாதாரணம் மச்சான் ... இதுகளை நீ பெரிசு படுத்தாம வா ...
- ரவி : அப்ப ... சமதியும் உன்னை ...
- மோகன் : அதுதான் இல்லை ... அது எனக்கு பெரிய தொல்லையா இருக்கு ... போகப் போக சரிவந்திடும் என்ன மச்சான் யோசிக்கிறாய் ...
- ரவி : இல்லை ... எப்பிடி
- மோகன் : சுமதி தானா என்னை விட்டு விலகிப் போற அளவுக்கு இப்ப நான் நடந்து கொண்டு வாறன் ... கொஞ்ச காலம் போக எல்லாம் சரி
- ரவி : நான் முன்னமும் ஒருக்கா சொன்னன் ... காதல் என்கிறது பின்னால் போனா விலகிப்போகும் .. விலகிப் போனா தொடருமெண்டு ... இப்ப எப்பிடி ..
- மோகன் : அது சரிதான் ஆரும்பத்தில் நான் தொடர அவ விலகிப்போனா .. இப்ப அவ தொடர நான் விலகுறந்...
- ரவி : எனக்கெண்டா நீ செய்யிறது கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்கேல்லை
- மோகன் : நீ அனுபவமில்லாதவன் ... அனுபவப்பட்டா நீயும் இப்பிடித்தான் செய்வ ... ஆடு வயசில ஆடாம அறுபதில் ஆடி என்ன பயன் ..
- ரவி : அது சரி மச்சான் ... ஆனா ஆட்டத்தால இன்னொருத்ருக்குக் கண்டம் வரக்கூடாது அப்ப பள்ளிக்கூடக் காதல் படலை மட்டுமதான் எண்டதைப் புறாவ (proof) பண்ணுற ...
- மோகன் : எல்வாம் கொஞ்ச காலச்சந்தோசத்துக்குத்தான் மச்சான் .. வானதியால் உனக்கந்தச் சந்தோசம் கிடைக்கயில்லையென்டு சொல்லு ...
- ரவி : அதுவும் நல்லதுக்குத்தான் ...
- மோகன் : ஏன் எட்டாத பழம் புளிக்குதாக்கும் ... வானதி .. ஆள் பெரிய காய் மச்சான் .. நீ எங்களோடு கம்பஸ் என்ற பண்ணியில்லையென்டு பரிதாபப்பட்டமாதிரிக் கதைச்சா .. உனக்குச் சொன்னனான்தானே ... அவவட கிண்டல் கதையை

.. இப்பவும் நீ மெடிசினுக்கு என்ற பண்ணயில்லை என்டு ஒரு ஏனானம் இருக்கு ...

- ரவி : எல்லாம் அவனவன் தலையெழுத்து ... சரி இடம் வந்திட்டுது .. சயிக்கிளை இப்பிடி நிப்பாட்டிப் போட்டு வா இனிச் சாப்பிட்டு கதைப்பம் ...

காட்சி - 8

வானதி : சுமதி .. இண்டைக்கு உம்மட்ட ஒரு விசயம் சொல்லப்போறுன் .. இதில் உம்மட உதவியும் எனக்குத் தேவை ...

சுமதி : அப்பிடியென்ன விசயம் ...

வானதி : வீட்டில் எனக்குக் கல்யாணப் பேச்சு தொடங்கிட்டினம் ...

சுமதி : உண்மையா ... முதலில் எனது நல்வாழ்த்துக்கள் ...

வானதி : நல்வாழ்த்துக்களுக்கு நன்றி ... அது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும் .. இப்ப நான் வந்த விசயத்தைப் பேசுவம் ...

சுமதி : என்ன வானதி .. இதில் என்னால் உமக்கு என்ன உதவி தேவை அது சரி ... இன்னும் படிச்சு முடிக்கயில்லை ... அதுக்கிடையில்

வானதி : நாங்களா ஆரம்பிக்கயில்லைச் சுமதி ... பைனல் இயர் (final year) சந்திரன் அவராலதான் இது இப்ப ஆரம்பிச்சிருக்கு

சுமதி : அவரே ஆக்களை அனுப்பி வைச்சிட்டாரா இனி என்ன ... டாக்குத்தர் தம்பதியள்தான் ...

வானதி : அதைப்பற்றிப் பிறகு மோசிப்பம் ... இப்ப நான் சொல்லுற்றை நீர் செய்ய வேணும் ...

சுமதி : என்னான்டு சொல்லுமன் ...

வானதி : நீர் இப்ப மோகனோட் கதைக்கிறதில்லை யெண்டாலும் .. ரவியோட் கதைக்கலாம்தானே ...

சுமதி : ரவியோட் நான் ஏன் கதைக்க வேணும் ...

வானதி : உமக்காக்க கதைக்கச் சொல்லயில்லை .. எனக்காக ஒருக்காக் கதைக்க வேணும் ..

சுமதி : என்ன வானதி .. எனக்கெண்டா ஒண்டுமே விளங்கயில்லை ...

வானதி : சுமதி .. ரவிதான் முதலில் என்னை விருமிபினவர் .. இப்ப அவற்றை முடிவை நீர் ...

சுமதி : (ஆச்சரியத்துடன்) உண்மையாத்தான் சொல்லுறீரோ .. என்னால் நம்ப முடியாம இருக்கு ...

வானதி : ஏன்

சுமதி : வருங்கால டோக்டர் வானதி .. சாதாரண பட்டதாரியா வரப்போற ரவியை

வானதி : ஒருத்தற்ற அந்தஸ்த்தை வைச்சு ஆரம்பிக்கிறது வாழ்க்கையில்லை .. உண்மையான அன்பிலதான் வாழ்க்கை ஆரம்பிக்க வேணும் ... நான் இந்த விசயத்தில் ரவியை நல்லாக கவனிச்சிருக்கிறேன் ... ஏற்கனவே இதைப்பற்றி கதைக்க நினைச்சுப் பிறகு கதைக்காம விட்டுட்டன் ... இப்ப கதைக்க வேண்டிய நேரம் வந்திட்டுது ..

சுமதி : ரவி நல்ல பிள்ளைதான் ... கேக்கிறதுக்கே சந்தோசமா இருக்கு வானதி .. ஆனா உம்மோட அப்பா .. அம்மா ...

வானதி : கல்யாணம் கட்டப்போறவள் நான் ... என்ற வாழ்க்கையை அமைச்கக் கொள்ளுற முன்னுரிமை எனக்குத்தான் ... நான் எடுக்கிற முடிவு நல்ல முடிவாத்தான் இருக்கும் என்னு அவையனுக்கும் தெரியும் ...

சுமதி : எண்டாலும் நீர் கெட்டிக்காரிதான் .. இவ்வளவு காலமும் ஒண்டையும் வெளிப்படுத்தாம இருந்து போட்டார் ...

வானதி : எல்லாத்துக்கும் கால நேரம் இருக்கு சுமதி ... அப்பப் முடிக்கவேண்டிய காரியங்கள் அப்பப் முடிச்சிரவேணும் ... அப்பதான் நாங்கள் வாழ்க்கையில் வெற்றிபெற முடியும் ...

சுமதி : உம்மோடு பழகியும் .. நான் சில பிழையளை விட்டிட்டன் ...

வானதி : அதுக்கென்ன செய்யிறது ... காதல் என்றது .. ஆழமா வேருஞ்றி ஆறுதலா வளருகிற விருட்சமா இருக்க வேணும் ... வேகமாக வளர்ந்து விரைவாக மடிந்து போற செடிபோல இருக்கக்கூடாது ... அவசரக் காதலுக்கு ஆயுள் குறைவுதான் ...

சுமதி : உண்மைதான் வானதி .. எல்லாம் இப்ப புரியுது ...

- வானதி : சரி ... இப்ப நான் சொன்ன விசயம் ... எனக்கு இண்டைக்கே முடிவு தெரிய வேணும் ...
- சுமதி : இனியென்ன முடிவு ... கரும்பு தீன்னக் கைக்கலியா .. ரவி குடுத்து வைச்சவர்தான் ... கல்யாணத்துக்கு நாள் வைக்க வேண்டியதுதான் ...
- வானதி : அதுக்கு இப்ப என்ன அவசரம் ...
- சுமதி : அப்ப ...
- வானதி : இப்போதைக்கு .. இன்னார்க்கு இன்னாரெண்டு நிச்சயப்படுத்தி வைச்சிடுவம் ..
- (மங்கல ஒசை ஒலிக்கிறது)

- நிறைவு -

(யாவும் கற்பனை)

இலங்கை வாணைலி ஓலீபரப்பு - 1994.06.11

நூல்கள் பாடிய மாண்பும் கால்களைப் பற்றி வெளியிட ஏழைக்குமுடியுள்ளது
ஏது பிரதோஷத்தில்லை பிரதோஷத்தில்லை ஏது பிரதோ
வெளியிட நூல் பாடிய பிரதோஷத்தில்லை பிரதோ
ஏது பிரதோஷத்தில்லை பிரதோஷத்தில்லை ஏது பிரதோ

4. காண்டி நிலம் வேண்டும்

பாத்திரங்கள் : தர்மலிங்கம் + கமலா (தம்பதியர்)

தம்பையா (கல்யாணத்தரகர்)

போன்னம்மா (கமலாவின் பக்கத்துவீட்டுக்காரி)

காட்சி - 1

கமலா : (மாடு கத்தும் ஓசை கேட்கிறது) அவர்தான் வாறார் போல இருங்கண்ணே .. அவரைக் கண்டா இந்த மாடு ஒருக்கா கத்தாமல் விடாது ...

தர்மலி : (வந்து கொண்டே) என்னப்பா ... அங்க என்ன செய்யிறியள் ... இதுக்கேதாவது தவிடு தண்ணி வச்சதே ...

கமலா : எல்லாம் பிள்ளை வைச்சுப்போட்டுத்தான் இருக்கிறாள். உங்களைக் கண்டால் அதுக்கொரு தாகம் .. இஞ்ச தம்பையாண்ணை உங்களுக்காக எவ்வளவு நேரம் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார் தெரியுமே ..

தர்மலி : ஆரூ தம்பையாண்ணையே ... விசயங்களைல்லாம் எந்த மட்டில் இருக்கு ..

தம்பை : இந்தத் தம்பையன் தலைப் போட்ட விசயம் எது சரிவராமல் போனதென்டு கேக்கிறன் ..

தர்மலி : அப்பிடியெண்டா நாங்க குடுக்கிறதெண்டதற்கு அவை சம்மதம் தெரிவிச்சிட்டினமென்டு சொல்லுறியள் ...

தம்பை : கணக்குப்படி அப்பிடித்தான் .. ஆனால் நீங்கள் குடுக்கிறதெண்டதைத்தான் அவை வேற வழியில் எதிர்பார்க்கினம் ...

தர்மலி : அதென்னண்ணே .. எனக்கு விளங்கயில்லை ...

தம்பை : நீங்கள் குடுக்கிறதெண்டது காக ரூபா ஒரு ஸ்ட்சம் காணி பதினெஞ்சு பரப்பு ..

தர்மலி : ஒம் ...

தம்பை : அவை அந்தக் காணிக்குப் பதிலாக முழுகம் காசாக் கேக்கினம் ... அதாவது அந்த காணியினர் பெறுமதியையும் சேர்த்து காசாக் ஒண்டரையை எதிர்பார்க்கினம் .. சம்மதமெண்டால் நாளைக்கே நாள் பாக்கலாம் ...

தர்மலி : அண்ணே ... ஒரு லட்சத்திற்கு மேல் ஒரு ரூபா எண்டாலும் கூட்டிக் குடுக்க என்னட்டை இப்ப வசதி இல்லை அது உங்களுக்கும் தெரியும்தானே..

தம்பை : ஓம் ஓம் .. அதையும் நான் அவையிட்ட சொன்னான் அதுக்கு அவை சீதனமாத்தாறுதெண்ட பதினைஞ்சு பரப்பு தோட்டக்காணியையும் வித்துப் போட்டு காசாத் தந்தால் என்னவெண்டு கேக்கினம் ..

தர்மலி : என்ன .. தோட்டத்தை வித்துப் போட்டா ...

தம்பை : ஓ.... ஏன் தர்மலிங்கம் .. நீ சீதனமா எழுதிக் கொடுக்கப் போற தோட்டம்தானே .. அடிச்சுப் போட்டு கட்டினாலும் கட்டிப்போட்டு அடிச்சாலும் ஒண்டுதானே ..

தர்மலி: தம்பையாண்ணே .. நீங்கள் என்னத்தைச் சொன்னாலும் கடைசி மட்டும் அந்தக் காணியை வித்து ஒண்டும் செய்ய மாட்டன் ..

தம்பை : ஏன்பொ இனி உனக்கு அதால் என்ன நன்மை வரப்போகுது ..

தர்மலி : எழுதிக் குடுத்தபிறகு எனக்கு ஒரு நன்மையும் வரப்போறுதில்லைதான் ..

தம்பை : பிறகென்ன ..

தர்மலி : தம்பையாண்ணே .. நான் சொல்லுறுதைக் கொஞ்சம்கவனமா கேளுங்க ...

தம்பை : சொல்லு ..

தர்மலி : பெத்த கடமைக்காக என்ற பெட்டையை ஒருத்தன்ற கையில் குடுத்த உடனே என்ற கடமை முடிஞ்சு போறதா நான் நினைக்கயில்லை .. நாளைக்கு அவள் சீரும்சிறப்புமா வாழ்ந்தாத்தான் நான் என்ற கடமையை சரிவரச் செய்தன் எண்ட மனநிம்மதி எனக்கு வரும் ...

காணி நிலம் வேண்டும்

தம்பை : அது உண்மைதான் ... அதில் இப்ப என்ன குறை வரப்போருது ... பெடியன் வேலை வெட்டி இல்லாதவனா ..பாங்கில் வேலை .. அங்க வேலை செய்யிறவங்களுக்குத்தான் இப்ப நல்ல சம்பளம் .. அதோட ஒவர்டெடம் அது இதெண்டு பல சலுகைகள் ...

தர்மலி: எல்லாம் எனக்கு விளங்காமலில்லையன்னை .. நான் எல்லாம் அறிஞ்குதான் வைச்சிருக்கிறன் .. ஆனா தோட்டத்தை வித்துத்தான் இந்தச் சம்பந்தத்தை செய்ய வேணுமெண்டால் அது எனக்கு சம்மதமில்லை ..

கமலா : ஏனப்பா ... எங்களுக்கு எல்லாம் ஒண்டுதானே ...

தம்பை : அவருக்கு சொல்லுறநு விளங்கயில்லை ...

தர்மலி : எனக்கெல்லாம் விளங்குது .. ஒண்டு சொல்லுறன் .. ஸ்டக்கணக்கில் காச வைச்சிருந்தலும் இந்தக் காலத்தில அது செலவழிஞ்ச போறதுக்கு ரெண்டு முன்டு நாள் மெத்த .. காணியோண்டு கைவசம் இருக்கிற மாதிரி வராதன்னை ..

கமலா : அவைக்குத்தான் அது விருப்பமில்லாமல் இருக்கே .. பிறகு நாங்கள் சொல்லி என்னப்பா நடக்கிறது ...

தம்பை : காணியை நீங்கள் எழுதிக் குடுக்கிறியள் ..அவையா வந்து காணியைச் செய்யப்போகினம் .. நீங்கள்தானே செய்யப் போறியள் ..

தர்மலி : ஒண்டு சொல்லுறன் அண்ணை .. காணியை எழுதிக் குடுத்த பிறகு நான் அதுக்குள்ள காலடி எடுத்து வைக்கமாட்டனெண்டு சத்தியம் பண்ணிக் குடுக்கிறன் ...

தம்பை : இதுகளெல்லாம் வீண் மனஸ்தாபாங்களை உண்டுபண்ணுகிற விசயங்கள் கண்டியல்லோ ...

தர்மலி : அண்ணை நான் முந்தி இருந்த நிலையும் இப்ப இருக்கிற நிலையும் உங்களுக்குத் தெரியும் .. குடியிருக்க ஒரு வசதியான கொட்டில் இல்லாமல் இருந்த நான் இன்டைக்கு இந்தக் கல்வீடும் வளவுமா ஓரளவுக்கு வசதியா இருக்கிறனெண்டா எல்லாத்துக்கும் சீதேவி மாதிரி இந்தப் பதினெஞ்சுக் பரப்புக் காணிதான் காரணம் .. நாளைக்கு என்ற பிள்ளை இன்னும் கொஞ்சம் சிறப்பாக இருக்க

வேணுமெண்டா அந்தக் காணி அவளிட்டத்தான் இருக்க வேணும் ..

தம்பை : நீ சொல்லுறதும் சரிதான் ... ஆனா ..

தர்மலி : எல்லாம் சொல்லிக்கொண்டா ... நாளைக்குப் பெடியன்ற உத்தியோகத்துக்கு ஒன்டெண்டா கைகுடுக்கப் போறது எது ...

தம்பை : எது எப்பிடியெண்டாலும் தர்மலிங்கம் நாங்கள் பெண்ணை வைச்சிருக்கிறனாங்கள் .. மற்றவையட விருப்பத்தை அனுசரிச்சுப் போறதுதான் நல்லது ..

தர்மலி : அப்பிடியெண்டாலன்னை ... இதைக் கைவிடுறைத்த தவிர வேறு வழியே இல்லை ..

கமலா : நீங்கள் என்னப்பா சொல்லுறியள் .. அவளைக் குமராயே வச்சுக்கொண்டிருக்கப்போறியளா ...

தர்மலி : அவஞுக்கு ஒன்டும் வயசு போகேல்லை .. இன்னும் ரெண்டொரு வருசம் பொறுத்தும் செய்யலாம் ...

கமலா : ஒரு கல்யாணம் முடிவாகிறதெண்டா நாறு செருப்புத் தேயுமெண்டு சொல்லுவினம் .. அவளின்ற நல்ல காலத்துக்கோ என்னவோ தம்பையாண்ணை வலியக் கொண்டு வந்த சம்மந்தமப்பா ... என்னத்தையெண்டாலும் செய்து விசயத்தை முடிப்பா... .

தம்பை : பெடியன் நல்ல பெடியன் தர்மலிங்கம் .. அவைக்கும் உங்களை நல்லாப்பிடிச்சுக் கொண்டுது .. எது .. இப்ப நீங்கள் இதைத் தவறவிட்டியளோ .. நாளைக்கு பெடியனை விதானையாற்ற பெடிச்சிக்கு முற்றாக்கிப் போடுவினம் ...

கமலா : இவர் காணியைக்கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டிருக்கட்டும்... அவளொருத்தி இப்பிடியே இருக்கிறதுதானாக்கும் ..

தர்மலி : பரவாயில்லையென்னை .. விதானையாற்ற பெட்டை இப்ப கரைசேரட்டன் .. நான் வசதிப்படுகிற நேரம் வேறு இடத்தைப் பாத்துக் கொள்ளுறன் ..

கமலா : இனி எங்கயப்பா வேறு இடம் பாக்கப்போறியள் ஊரில் கலியாணம் முற்றாகிப்போன மாதிரியே கதையாயிருக்கு ...

காண் நீலம் வேண்டும்

தர்மலி : கதைக்கிறவை கதைச்சுப்போட்டுப் போகட்டும் .. நீ பேசாமல் இரு ...

கமலா : நீங்கள் ஏன் இப்பிடி பிடிவாதமா நிக்கிறியளைஞ்சு தெரியயில்லை ...

தர்மலி : தம்பையான்னை நான் முதல் சொன்னமாதிரியே காசும் காணியும் தாறன் .. முடியமெண்டால் செய்யச் சொல்லுங்கள் .. இல்லை சந்தோசமாக் கைவிட்டிடச் சொல்லுங்கள் ..

தம்பை : அங்கால உங்கட விருப்பம் .. அப்ப நான் வாறன் ..

தர்மலி : இருங்களன்னை தண்ணி குடிச்சிட்டுப்போகலாம்...

தம்பை : அதெல்லாம் கமலா வந்த உடன் தந்து போட்டா .. அப்ப நான் வாறன் ..

காட்சி - 2

பொன் : (வந்து கொண்டே) கமலா என்னடி பிள்ளை செய்யிற....

கமலா : ஆரு பொன்னம்மாக்காவா .. வாங்க .. வாங்க .. என்ன வெள்ளனத்தோட இந்தப் பக்கம் ...

பொன் : நான் இந்தக் கடையடிக்கு வந்தனான் பிள்ளை .. இன்னும் அவன் திறக்கயில்லை .. பின்ன வந்த கையோட உன்னையும் ஒருக்கா பாத்திட்டுப் போவமென்டு ...

கமலா : கடை திறக்க இன்னும் நேரம் இருக்கக்கா .. வந்து உள்ள இருங்களன் ..

பொன் : எனக்கு மினக்கெட நேரயில்லை .. இவள் தங்கச்சி எங்க ...

கமலா : அவள் கிணத்தடியில் நிக்க வேணும் ..

பொன் : ம .. அவை அவைக்கு எழுதின எழுத்துத்தானே ..

கமலா : ஏனக்கா அப்பிடிச் சொல்லுறியள் ..

பொன் : பின்ன என்னடி பிள்ளை .. விதானையாருக்கல்லா ஒரு பேரன் பிறந்திருக்கு கேள்விப்பட்டனியே ...

கமலா : பேரனாமா .. எப்ப பிறந்ததாம் ..

- பொன் : முந்தநாள் பெடிச்சியை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனவையாம் அண்டைக்கே பிறந்திட்டுதாம் ... இவள் தங்கச்சியல்லா இப்ப குழந்தையும் குட்டியுமா இருக்க வேண்டியவள் .. வலிய வந்த சம்மந்தத்தை விட்டுப்போட்டியள் ..
- கமலா : அதுக்கென்ன செய்யிறது ... விதியெண்டு ஒன்டு இருக்கயிக்க நாங்கள் நினைச்ச என்ன நடக்குது ...
- பொன் : விதி என்னடி பிள்ளை விதி ... வழி இருக்கவில்லையெண்டு சொல்லன் .. ஆசை இருந்தாப் போல காணுமே வழி வகை இருக்கவேணுமே ...
- கமலா : வழி வகை இல்லாமல் இருக்கயில்லையக்கா ... இவர்ல்லோ தோட்டத்தை விக்கமாட்டகெண்டிட்டார் ...
- பொன் : என்னத்தைச் சொல்லி என்ன ... அதுக்கு இவள் பிள்ளையை இப்பிடியே வச்சுக் கொண்டிருக்கப் போறியளா ... வசதிக்கேத்தபடி எங்கயெண்டாலும் பாத்துக் காலா காத்தில் கட்டி வைக்காம் ...
- கமலா : அவளுக்கென்ன வயசா போயிற்றுது ... இப்பத்தான் இருப்த்திரண்டு முடிஞ்சிருக்கு ...இந்தக்காலத்தில் இருப்த்தாறு , இருப்ததியேழு நடந்தும் விட்டுக்க குமர்கள் இருக்கத்தான் செய்யிதுகள் ... காலநேரமும் வரவேணுமே ...
- பொன் : அங்கால உங்கட விருப்பம் ... பெரிசா ஆசைப்பட்டாலும் நடந்து முடியவேணுமே .. சரி ... கடை திறந்திருப்பானெண்டு நினைக்கிறன் ... அப்ப நான் போயிற்று வாறன் ...
- தர்மலி : (வந்து கொண்டே) என்ன பொன்னம்மாக்கா வெள்ளனத்தோட வந்திட்டுப்போறியள் ..
- பொன் : கடைக்கு வந்தனான் தம்பி .. வந்தகையோட கமலாவையும் பாத்திட்டுப் போறன் .. நான் வாறன் ...
- தர்மலி : சரி வாங்கக்கா என்னப்பா மூஞ்சி கொஞ்சம் நீண்டு கிடக்கு .. என்ன விசயம் ... பொன்னம்மாக்கா என்னவாம் ...
- கமலா : விதானையாருக்குப் பேரன் பிறந்திருக்காமெண்டு அறிவிச்சிட்டுப்போறா ... அளவுக்கு மிஞ்சி ஆசைப்படாம்

இவள் தங்கச்சிக்கு வசதிக்கேத்தபடி எங்கயாவது கட்டி வைக்கட்டாம் ... மான்தை வாங்கிக்கொண்டு போகுது மனிசி

தர்மலி : சரிசரி ... அவ தன்ற வேளையைப் பாத்துக் கொண்டு போறா .. போகட்டன் .. எனக்கில்லாத அக்கறை ஆராராநுக்கு இருக்குதெண்டு பாத்தியா ...

கமலா : வாசலில் வந்து நின்டைதை வேண்டாமென்டு சொன்னியள் .. அவன் பெடியன் இன்டைக்கு ஒரு பிள்ளைக்கு தகப்பனாயும் போயிற்றான் .. இங்க இவள் இன்னும் குமராயே இருக்கிறாள் ..

காட்சி - 3

தம்பை : தர்மலிங்கம் .. எண்டாலும் நீ கெட்டிக்காறன் .. திட்டம் போட்டுத்தான் காரமத்தைக் கொண்டு போயிருக்கிற போல இருக்கு ...

தர்மலி : இதில் ஒரு திட்டமும் இல்லையன்னை .. இவள் பிள்ளையினர் பலனெண்டு சொல்லுங்களன் ...

கமலா : தோட்டத்தை வித்துப்போட்டு விசயத்தை முடிப்பமென்டு இவரோடு சண்டை பிடிச்சது ஞாபதாரிருக்கேயன்னை ...

தம்பை : அது எவ்வளவு பிழையான வாதமென்டு இப்ப விளங்குது .. தர்மலிங்கம் அனுபவசாலியல்லே .. அதுஅதினர் அருமை அவையங்குத்தான் தெரியும் .. பிள்ளையினர் கல்யாணம்தான் ரெண்டு வருசம் பிந்திப்போச்ச .. அதால் ஒரு நட்டமும் இல்லை .. அதுக்குத்தக்க பலன் இப்ப அவளுக்கு கிடைச்சிட்டுது ..

கமலா : அவளுக்கும் இப்பத்தான் பலனெண்டு இருக்கயிக்க நாங்கள் நினைச்சு என்னென்னை நடக்கிறது ...

தர்மலி : இப்ப தெரியதான்னை .. அண்டைக்கு நான் ஏன் இந்தக்கானியை விக்கமாட்டனானெண்டு நின்டனான் .. அண்டைக்கு ஒரு ஸ்தசமும் காணியும் வச்சுக்கொண்டு சம்மந்தம் பேசினன் .. ரெண்டு வருசத்தால் இன்டைக்கு முன்டு ஸ்தசமும் காணியும் குடுத்து இந்தச் சம்பந்தத்தை முற்றாக்கி இருக்கிறன் ... எப்பிடி வந்தது ...

- தம்பை : அது தெரியுந்தானே ... தோட்டத்தில் அள்ளினது கொஞ்சமா ... விதானையாற்ற சம்பந்திக்கும் இந்தச் சம்பந்தம் ஒரு அடியாத்தான் இருக்கும் ..
- பொன் : (வந்து கொண்டே) கமலா
- கமலா : பொன்னம்மாக்காவா ... வாங்கக்கா ...
- தம்பை : தர்மலிங்கம் .. பேப்பர் வருகுது.. பேப்பர் வருகுது ...
- தர்மலி : ஆரு பொன்னம்மாக்காவையா சொல்லுறியள் ...
- தம்பை : வேற ஆரு... எங்கட ஊருக்கொரு புதினப்பத்திரிகை இல்லாதகுறை இவ்வாலதானே தீருது ...
- தர்மலி : சரியாச் சொன்னியள் ...
- பொன் : தம்பையாவும் இங்கதான் இருக்கிற போல... உனக்கென்ன பமபல் தானே ...
- தர்மலி : ஓமக்கா .. காலநேரம் வந்தா எல்லாம் நடக்கத்தானே வேணும் ...
- பொன் : ஓமெண்டு சொல்லன் ... இந்தப்பெடியனும் பாங்கிலதான் வேயோம் ...
- கமலா : விதானையாற்ற மருமகள் வேலை பாக்கிற அதே பாங்கிலதான் ...
- தர்மலி : விதானையாற்ற மருமகனோட இன்னும் அங்க வேலை செய்யிற இருபது இருபத்தைஞ்சு பேருக்கு இவர்தான் பெரியவர்க்கா ... அதாவது பாங் மனேச்சர்...

- நிறைவ -

(யாவும் கற்பனை)

இலங்கை வானோலி ஒலிபரப்பு - வீவசாய மீகழ்ச்சி - 1981.10.19

5. கீட்டாதாயின் வெட்டென மற

பாத்திரங்கள் : தம்பையா + சரக (தம்பதியர்)

மணியம் (தம்பையாவின் நண்பன்)

குமார் (தம்பையாவின் மகன்)

கண்ணன் (குமாரின் நண்பன்)

காட்சி - 1

தம்பை : இவன் குமார் எங்கயப்பா போயிற்றான் ...

சரக : பிள்ளை வெள்ளனத்தோட ரியூசன் எண்டெல்லோ போனவன் ..

தம்பை : கண்டறியாத ஒரு ரியூசன் ... படிப்பு ஏறுதோ இல்லையோ ரியூசனுக்குப் போறது இப்ப ஒரு பசனாப் போச்சு ...

சரக : அவனும் பிள்ளை கஷ்டப்படுறான் .. ஒன்டும் சரிவந்தபாடாக காணயில்லை .. நானும் எல்லாக் கோயிலுக்கும் நேத்தி வைச்சுப் போட்டிருக்கிறன் ...

தம்பை : இஞ்ச பார் ..நீதான் அவனைக் கெடுத்துக் கொண்டு போறாயென்டு நான் சொல்லுறான் .. ஒரு தரம் .. ரெண்டு தரம்.. சரி முண்டாம் முறையும் பாத்தாச்சு ... மொத்தமா பாஸ் பண்ணின் பாடம் முறைக்கு முண்டைத்தாண்டயில்லை.. இதுக்குப் பிறகும் ரியூசனெண்டா ...

சரக : இன்னொருமுறை எடுப்பமென்டு சொல்லுறான் ...

தம்பை : அவன் சொல்லுவான்தானேயைப்பா ... சுகமான சீவியமல்லா இது ... இன்னும் ஒரு முறையென்ன ஓம்பது முறையெண்டாலும் பெடியன் ஓ.எல். சோதினையை எடு எண்டு சொன்னா எடுத்துக் கொண்டுதானிருப்பான் .. ரெண்டாம் முறை சோதனை மறுமொழி வந்த கையோட சொன்னனான் ஆனை ஏதாவது தொழில் துறையைப் பார்த்து இறக்குவமென்டு .. ஆத்தையும் மகனுமாச் சேர்ந்து கொண்டு மறுத்துப் போட்டியள் .. அப்ப நான் சொன்னபடி கேட்டிருந்தா இண்டைக்கு ரெண்டு வருச தொழில் அனுபவமாய் இருக்கும்...

மணிய : (வந்து கொண்டே) என்ன தம்பையான்னை சத்தம் கொஞ்சம் பலமாயிருக்கு ...

தம்பை : மணியமா .. வாடாப்பா வா .. அனுபவசாலியள் ஒன்டைச் சொன்னா கேக்கிறதுக்கு ஆஸில்லை ... தாங்கள் நினைச்சபடி தலையால் தெறிக்குதுகள் ...

மணிய : ஏன்னை ... என்ன நடந்து போச்சு ...

சருக : ஒண்டும் நடக்கயில்லை ... தம்பி குமார் வேலையொண்டும் பாக்காம படிச்சுக் கொண்டு திரியிறானாம் ...

தம்பை : வருசுக் கணக்கில் என்னப்பா படிப்பெண்டு கேக்கிறன் .. ஓரே பாடங்களைத் திரும்பத்திரும்ப படிச்சும் ஒரு முன்னேற்றமும் இல்லை .. பிறகும் பிறகும் ரியூசனெண்டா ... வீட்டு வேலையா வெளி வேலையா ஒண்டும் இல்லை ...

மணிய : இப்ப தம்பையான்னை ... பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கிறது கொஞ்சம் .. ரியூசன் வகுப்புக்களில் படிக்கிறதுதான் கூட ...

தம்பை : நீ என்ன சொல்லுறாய் ...

மணிய : இல்லை ... ரியூசன் ரியூசன் எண்டு சொல்லி எல்லாப் பாடமுமல்லோ படிச்சுப் போடுகினம் ...

தம்பை : எனக்கு விளங்கயில்லை ...

மணிய : சகல துறைகளிலும் விற்பன்னர்களாக வந்திழோங்களன்னை..

சருக : எல்லாப்பிள்ளையாயானும் ஓரே மாதிரியே .. படிக்கிற பிள்ளையள் படிக்கத்தான் செய்யும் ...

தம்பை : படிக்கிற பிள்ளையள் படிக்குந்தான் .. இவன் குமார்தரவளி ... ஒரு பாடம் ரெண்டு பாடமெண்டு பாஸ் பண்ணிக்கொண்டு .. பிறகேன் ரியூசன் வகுப்புக்கு ... காலம்தான் வீணாப்போகுது ..

சருக : அவனுக்கு தான் ஒரு உத்தியோகத்தனா வரவேணுமெண்டு ஆசை ... என்ற ஆசையும் அதுதான் ...

தம்பை : ஏன் எனக்கு அந்த ஆசை இல்லையோ ... முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்பட்ட கணக்கா நாங்கள் ஆசைப்பட்டு நடக்கிறதென்ன .. வீணாக காலம் போனால் விபர்தங்கள் ஏற்படத்தான் வாய்ப்பு ...

கிட்டாதாயின் வெட்டென மற

மணிய : அண்ணை சொல்லுறதும் சரிதான் ... ரியூசன் ரியூசன் எண்டு போய் பிள்ளையள் வேறு உத்தியோகங்களும் எடுத்துப்போடுறாங்கள் ...

சரக : அதென்ன உத்தியோகம் ...

மணிய : அதையேன் கேக்கிறாயக்கா ... போஸ்ட்மன் வேலை ... ரிக்கட் கவுண்டர் வேலை ...

தம்பை : நீ எண்டாப்பா சொல்லுறாய் ...

மணிய : தியேட்டர்களில் தெரிஞ்ச பெடியள் பெட்டையளுக்க ரிக்கட் எடுத்துக் குடுக்கிற ரிக்கட் கவுண்டர் வேலை ... மீனாவின்ற கடிதத்தை ரஜனிக்கும் கார்த்திக்கிண்ட கடிதத்தை ரோஜாவுக்கும் பட்டுவாடா செய்கின்ற போஸ்ட்மன் வேலை ... இப்பிடி எத்தனை வேலைகள் ...

சரக : ரஜனி மீனா எண்டா படங்களில் நடிக்கிறவையினர் பெயர்ஸ்லோ ...

மணிய : அவையட உப்பிளிகேட்டுக்கள் இங்க இருக்கினமக்கா ... பஸ் ஸ்ராண்டுக்கு ஒருக்கா போய் பாத்தா தெரியும் ... எத்தனை ரஜனிகள் எத்தனை மீனாக்கள் எண்டு .. எல்லாம் இந்த ரியூசன் குஞ்ககள்தான் ...

சரக : நீ நல்லா கதைக்கப் பழகியிருக்கிறாய் மணியம் ...

தம்பை : இவ்வுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் வடிவாச்சொல்லு மணியம் ...

மணிய : இஞ்ச பார் அக்கா ... ரியூசன் வகுப்புக்கு வந்த ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு அவசரமா ஒரு செய்தி குடுக்க வேணுமெண்டு ஒருத்தர் ஓடி வந்தாராம் ... ஒண்டா ரெண்டா நாப்பத்தெட்டு இடத்தில் வகுப்புக்கள் நடக்குது ... எதில் எண்டு போய் பாக்கிறது ... ஆள் என்ன செய்யிறது எண்டு தெரியாம நிக்க விசயத்தை அறிந்த இன்னொருத்தர் அவருக்கச் சொன்னாராம் அண்ணை ரவணுக்குப் போய் கையில் ரெண்டு கொப்பியோட நிக்கிற ஒரு பெடியனப்பாத்து அட்டயாளத்தை சொல்லி விசாரியுங்கோ .. அடுத்த ஜஞ்ச நிமிசத்தில் நிங்கள் ஆளைச்சந்திச்சுப் போடுவியள் எண்டு ...

- தம்பை : நீ நல்லாத்தான் எல்லாத்தையும் அறிஞுக வைச்சிருக்கிறாய் .. எத்தனை பெடியளின்ற பொழுது இப்பிடிப் போகுதோ ...
- மணிய : இதுக்கு பிள்ளையளின்ற பெற்றாரும்தான் ஒரு வகையில் காரணமாயிருக்கினம் ...
- தம்பை : அதைச் சொன்னா இங்க விளங்குதலில்லை ... ஏதோ நடக்கிறது நடக்கட்டும் ...
- மணிய : சரி அண்ணே .. நான் வந்த விசயத்தை விட்டிட்டு எங்கயோ போய்க்கொண்டிருக்கிறன் ... நாளைக்கு வண்டில் கட்டுறதுதானே ... எல்லாம் ஒழுங்குதானா என்டு கேட்டிட்டுப் போகத்தான் வந்தனான் ...
- தம்பை : எல்லாம் ஒழுங்குதான் .. பிறகென்ன கதை ... நாளைக்கு ஒலை ஏத்திப்பறிச்சப்போட்டுத்தான் மற்ற வேலை ... வேளைக்கு வெளிக்கிட்டாத்தான் மனியம் வெயிலுக்கு முன்னம் வந்து சேரலாம் ...
- மணிய : அப்ப சரியண்ணே ... நான் நடக்கப் போறன் ...
- சருக : கொஞ்சம் பொறு .. தண்ணி கொண்டு வாறன் குடிச்சிட்டுப் போ ...

காட்சி - 2

- கண்ண : மச்சான் குமார் ... என்ன ஆள் இந்த பஸ்சிலும் வரயில்லை போல இன்டைக்கு ரியூசனெல்லாம் கட்டோ ...
- குமார : எந்த ரியூசனைச் சொல்லுறாய் ...
- கண்ண : வானதிக்கு நீ குடுக்கிற ரியூசனைத்தான் ...
- குமார : ஆள் எப்பிடியும் வந்து சேரும் .. அடுத்த பஸ்சையும் பாப்பம்...
- கண்ண : அங்க பார் மச்சான் ... அதில் போறது சந்திரன் ஆள்தானே ... பின்னுக்குப் போறது சிவத்தினர் ... இவை இந்தப்பக்கம் எங்கை போகினம் ...
- குமார : அவை இப்ப ஸ்ராண்ஸி ஜோட் சென்றரிலும்தான் ...

கிட்டாதாயின் வெட்டென மற

கண்ண : அப்ப படிப்புக் கூடிக்கொண்டு போகுதெண்டு சொல்லன் ... மச்சான் அங்க பார் ரவி நிக்கிறான் ... வாவன் அவனிட்ட போனா ரெண்டு சிகிரெட் தட்டலாம் ...

குமார் : அது எங்கட ஊர் பஸ் ஸ்ராண்ட மச்சான் .. அதில் தெரிஞ்ச சனம் யாரும் நின்பாப் பிரச்சனை ... நான் வரயில்லை ...

கண்ண : அப்ப நான் வரட்டே ... நாளைக்கு உன்ற புரோகிறாம் என்ன ...

குமார் : நாளைக்கு என்ன ... அப்பிடியொண்டுமா இன்னும் யோசிக்கயில்லை ...

கண்ண : அப்ப வாவன் எங்கட பொயின்றுக்கு போவம் .. மோகன் சிவா எல்லாம் வாறுதெண்டு சொல்லியிருக்கிறாங்கள்

குமார் : அப்ப நானும் வாறன் ...

கண்ண : அப்பச் சரி நாளைக்கு இதே நேரம் இதில் சந்திப்பம் ...

குமார் : ஒ.கே ...

கண்ண : வாறன் மச்சான் ...

காட்சி - 3

மணிய : தம்பையான்னை ... ஒரு மாதிரி அரைவாசி வழி தாண்டிப் போட்டம் .. ஆனால் நாங்க நினைச்ச மாதிரி வெய்யிலுக்கு முந்தி முடிக்க முடியயில்லை ...

தம்பை : பரவாயில்லை மணியம் ... எல்லாம் நாங்கள் நினைச்சபடியே நடக்குது ... மாடுகளும் களைச்சப் போயிற்றிதுகள் போல ... ஆறுதலாப் போகட்டன் ... அல்லது அதுகளையும் கொஞ்ச நேரம் அவிட்டுக் கட்டி ஆறி அமர்ந்து போறுதெண்டாலும் போகலாம் ...

மணிய : அதுகள் களைக்கயில்லை ... எனக்குத்தான் நாவறன்டு கொண்டு போகுது ...

தம்பை : நீ என்னத்துக்கோ வளையிற ... எனக்குக் கதை விடாத ...

மணிய : இல்லையன்னை ... உங்களோட வரயிக்க நான் அதில் ஒண்டும் இறங்க மாட்டன் ...

தம்பை : ஏன் ...

மணிய : பிறகு உங்களுக்கும் தேவையில்லாத ஒரு பேர் ...

தம்பை : இஞ்சு பார் மணியம் ... அவை இவைக்குப் பயந்தா நான் குடிக்காம் விட்டனான் .. எனக்கு எது சரியென்டு படுகுதோ அதைத்தான் நான் செய்வன் கண்டியோ ... இந்தா இடம் வந்திட்டுது ... நீ வண்டில் ஓரமா விட்டிட்டு இறங்கி உன்ற வேலையைப் பாத்திட்டு வா ...

மணிய : சரி அண்ணே ... நீங்கள் வண்டில்ல இருங்கோ ... நின்ட நிலையில் ரெண்டு இழுத்திட்டு ஒடி வாறன் ...

தம்பை : நீ ஆழுதலா வா ... எனக்கும் ஒரேயடியா இருந்து காலும் விறைச்ச மாதிரி இருக்கு ... கொஞ்சம் இறங்கிக் கால் ஆழுவம் ..

மணிய : அண்ணே .. தவறணையைப் பாத்தியளே ... அடைப்புக்கு கீழால் காற்சட்டைக் காலுகள் தெரியது ...

தம்பை : ஆரும் இனஸ்பெட்டர்மார் சோதிக்க வந்திருப்பினம் ...

மணிய : சோதிக்க வாறவையெண்டா வாகனங்கள் ஏதாவது நிக்கும் .. இது ஆரோ கெளரவுமான குடிகாரர் போல ..

தம்பை : அப்பிடியும் இருக்கும் .. ஒலையை விலக்கி மெல்ல ஆரெண்டு பார் ...

மணிய : அதையும் ஒருக்கா பாத்துப் போடுவேம் ... ம் ... அண்ணே ...

தம்பை : என்னடாப்பா ...

மணிய : குடி முழுகிப்போச்சுதன்னை ... குடி முழுகிப்போச்சு

தம்பை : என்னடாப்பா ... நீ என்ன சொல்லுற ...

மணிய : அண்ணே ... எங்கட குமார் அண்ணே ...

தம்பை : என்ன குமாரா ... நீ என்ன சொல்லுற ...

மணிய : இஞ்சு பாருங்க ... இதுக்குள்ளால் பாருங்க .. ஆரு கையில் என்னத்தோட நிக்கிறாரெண்டு ...

தம்பை : உனக்கென்ன பாரவை சரியில்லையே ... அவன் வெள்ளனத்தோட ஏதோ ரெஸ்ட் எண்டு போனவன் ...

மணிய : ரேஸ்ராமோ ... அதுதான் பிள்ளை இங்க ரேஸ்ரோட நிக்கிறானாக்கும் ... இஞ்ச பாருங்கண்ணே ...

தம்பை : விடு பாப்பம் ... மணியம் .. இனி இதில ஒரு நிமிசமும் நிக்கக்கூடாது ... நிண்டால் எங்களுக்குத்தான் மரியாதை இல்லை ... நீ வெளிக்கிடு ... நான் அப்பவே சொன்னான் கேட்டாளா மனிசி ... ரேஸ்ரோடயா நிக்கிற ... வா ... எல்லா ரேஸ்ற்றுக்கும் இன்டைக்கு முடிவு காட்டி வெளியில அனுப்பிறன் வா ...

- நிறைவ -

(யாவும் கற்பனை)

இலங்கை வாணையில் ஓலீபரப்பு - கதம்பாம் 1982 ஜூலை

6. பேர் சொல்ல வேண்டும்

பாத்திரங்கள் : தர்மலிங்கம் + தங்கம் [தம்பதிகள்]

பூரணம் [தர்மலிங்கத்தின் தங்கை]

சிவா [பூரணத்தின் மகன்]

தம்பையா [தரகர்]

காட்சி - 1

தர்மலி : (தூரத்தில் கோயில் மணியோசை கேட்கிறது) அப்பனே முருகா ... நேரமும் பத்தாச்சு ... நல்லூரானுக்கும் பூசையாகுது ... “உன்னையொழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன் பின்னை ஒருவர் யான் பின் சொல்கேன் பன்னிருகை கோலப்பாவானோர் கொடிய வினை தீர்த்தருளும் வேலப்பா செந்தில் வாழ்வே”..... (நாய் குலைக்கும் ஓசை) அங்க ... ஆரெண்டு பாரப்பா

தங்கம் : அருது மச்சாளா? வாங்க மச்சாள் உங்கட தங்கச்சிதானப்பா வாறா

பூரணம் : என்ன அண்ணி.... அண்ணனும் இருக்கிறார் போல

தங்கம் : ஏன் ... அண்ணன் இல்லையென்டா திரும்பிப் போகப்போறியனோ

பூரணம் : இல்லை அண்ணி ... நானும் ஒரு முக்கியமான விசயமாத்தான் வந்தனான்

தங்கம் : அப்பிடியென்ன முக்கியமான

பூரணம் : தம்பியின்ற கடிதம் வந்திருக்கண்ணி வந்த கையோட நான் இங்க வாறன் ...

தங்கம் : அப்பிடியென்ன விசேசம் என்டு அவசரமா ஓடியாறியள்

தர்மலி : (வந்து கொண்டே) ஆற்ற கடிதம்

பூரணம் : சிவாவின்ற கடிதம்தான் அண்ணை

தர்மலி : என்னவாம் மாப்பிள்ளை

பேர் சொல்ல வேண்டும்

பூரணம் : அவரென்ன ... படிச்சது காணாதாம் ... வெளிநாட்டுக்குப் போய்ப்படிக்கப்போற்றாம்

தர்மலி : வெளிநாட்டுக்கோ

பூரணம் : ஓமாம் அண்ணை ... அரசாங்க செலவிலேயே படிக்கலாமாம் ... அனுமதியும் கிடைச்சீட்டுது என்டு எழுதியிருக்கிறான் ...

தர்மலி : உம் டொக்டர் என்டு சொன்னா தொடர்ந்து படிச்சக் கொண்டு இருக்கலாம்தான் ... அப்ப ... போறதுக்கு ஆயத்தப்படுத்து கிறாராக்கும்

பூரணம் : ஓமாமண்ணை .. இரண்டு மாசத்துக்க போக வேண்டி வருமாம்

தங்கம் : எவ்வளவு காலத்துக்கு மச்சாள் வெளிநாட்டெல் படிக்க வேணும்

பூரணம் : ரெண்டு வருசமாம் அண்ணி

தங்கம் : ரெண்டு வருசம் படிக்க வேணுமாமா அப்பிடியெண்டா

தர்மலி : அப்பிடியெண்டா ராதாவிள்ர கலியாணம் என்ன மாதிரி எண்டு கேக்கிறியாக்கும் ...

பூரணம் : அதுக்குத்தானே அண்ணி நான் இப்ப அவசரமா ஓடி வந்தது ... கலியாணத்தை கொஞ்சம் வேளைக்குச் செய்யலாம் எண்டு எழுதி இருக்கிறான் ...

தங்கம் : செய்யத்தானே மச்சாள் வேணும் ... ஆறுமாசத்தால் செய்ய இருந்ததை ... நாலு மாசம் முந்தி செய்யிறது அதில் என்ன வந்திட்டுது என்னப்பா நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்

தர்மலி : ம நீ நாளும் வைச்சிடுவாய் போல இருக்கு ... பிறகு என்னை ஏன் கேக்கிறாய்

தங்கம் : ஏனப்பா ... நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்

தர்மலி : ஏன் ஆறுமாசத்தால் செய்ய இருந்த கலியாணத்தை ... இன்னும் ஒரு பதினெட்டு மாசம் பின்னுக்குத் தள்ளி ... அதாவது சிவா படிப்பை முடிச்சக் கொண்டு வந்து செய்தா என்னவெண்டு கேக்கிறன்

பூரணம் : ஏன்னனை

தர்மவி : பூரணம் ... கல்யாணத்தைக் கட்டின கையோட சிவா வெளியில் போகப்போற்றி .. யோசிச்சுப் பார்த்தா இப்பச் செய்யிறதும் சரிதான் போய் வந்து செய்யிறதும் சரிதான் .. அதோட படிக்கவேண்டு வெளியில் போறவர் ... ரெண்டு வருசத்தில் படிப்பை முடிச்சு ... வந்து பழையபடி இங்க வேலையை தொடரவேணும் ... அதுக்குள் கல்யாணம் ... பிறகு பெண்சாதி .. அது இதெண்டு மனம் ஒரு நிலைப்படாமல் போகச் செய்யக்கூடாது ... அதால ரெண்டு வருசப் படிப்பு மூண்டு .. நாலு வருசமெண்டும் போகும் ... அப்பிடி இரண்டு வருசப்படிப்பை மூண்டு நாலு வருசம் படிச்சவையை எனக்குத் தெரியும் ... அதால சிவா போய் வந்து செய்யிறதுதான் நல்லது

பூரணம் : அவனும் ஆசைப்படுகிறானன்னை

தர்மவி : அவர் ஆசைப்பட்டதிலதானே ... ராதா அவருக்கெண்டு முடிவாகியிருக்கிறாள் ... ரெண்டு வருசத்துக்கை அவளை ஆரும் கொண்டே போகப்போகினம் .. எத்தின வருசமெண்டாலும் அவள் அவருக்குத்தானே சிவா போறதுக்கு முதல் லீவில் வருவார்தானே ... நான் அவரோட எல்லாம் கதைச்சுக் கொள்ளுந்தன் ... நீங்கள் பேசாமல் இருங்கோ ...

பூரணம் : இதுக்குமேல் நான் என்னத்தைச் சொல்லுறது ... நீங்கள் மாமனும் மருமகனும் கதைச்சு முடியுங்கோ ...

தங்கம் : பலனுமொன்டு இருக்குது மச்சாள் ... எல்லாத்துக்கும் காலமும் வரவேணும் ...

பூரணம் : ஓமண்ணி ... ஏதோ ... சிவா வரட்டுக்கும் நான் சொல்லுறன் ...

தங்கம் : கதையோட கதையா இருந்திட்டன் இருங்கேர் தண்ணி கொண்டு வாறன் ...

காட்சி - 2

தங்கம் : நீங்கள் ஏன்ப்பா இப்பிடி நிக்கிறியள் ... வெளிநாடு போறவன் ... நாளைக்கு மனம்மாறி ... வேறு யாரையேனும்

தர்மலி : அவரோட நான் எல்லாம் கதைச்சுப் போட்டன் இதுக்கு மேல் அவர் மனம் மாறிப் போறதேண்டாப் போகட்டன் ... நான் அவரைப்போய் என்ற மகளைச் செய்யா தம்பியெண்டு கேட்டனான் ...

தங்கம் : அவன் சொந்த மச்சாளைண்டு விரும்பினான் ...

தர்மலி : இஞ்சபார் ... இந்தக் கதையை என்னட்டச் சொல்லாத ... என்ற தங்கச்சியினர் பிள்ளையெண்டாலும் நான் உண்மையைத்தான் சொல்லுவன் ... ராதாவினர் வழிலிலதான் அவர் மயங்கினாரேயொழிய ... வேறு கதையில்லை ...

தங்கம் : என்னவோ நாங்கள் பெண்ணை வைச்சிருக்கிறநாங்கள் ... ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தேடி எடுக்கிறது எவ்வளவு கஷ்டமான காரியமா இருக்கிற காலத்தில் ... ஒண்டுக்க ஒண்டா அதுவும் டொக்டர் பெடியன் .. அவன் விருப்பம் போல ...

தர்மலி : இஞ்சபார் தங்கம் ... மாப்பிள்ளையள் தட்டுப்பாடெண்டு என்னட்டச் சொல்லாத ... நாட்டில் இருக்கிற குமர்கள் எல்லாம் அப்பப் வான்டு கொண்டுதான் போகுதுகள் ... மாப்பிள்ளை இல்லையெண்டு இங்க ஒருத்தரும் கல்யாணம் கட்டாம் இருக்கிறதா எனக்குத் தெரியேல்லை .. இவர் இல்லையெண்டு போனா இன்னொரு டொக்டரை என்னால் எடுக்க முடியும் ... நாளைக்குத் தம்பையாவிட்டச் சொல்ல நாலு நாளையிக்க நாப்பது டொக்டர்மாற்ற குறிப்புக்கள் கொண்டு வருவான் பொருத்தம் பார்க்க ...

தங்கம் : ஏனப்பா சொந்தத்துக்க வைச்கக் கொண்டு புறோக்கரும் குறிப்புமா அலைய வேணும்

தர்மலி : இந்த விசயத்தில் சொந்தம் பந்தம் எல்லாம் ஒரு பக்கத்தில் வைச்சுத்தான் நான் நடப்பன் ... இது ஒருத்தற்ற வாழ்க்கைப் பிரச்சனை ... கல்யாணத்தைக் கட்டிப் புருசனோட அனுப்பிப்போட்டா குமை இறங்கிட்டதெண்ட நினைப்பிலதான் சில தாம் தகப்பன் நடந்து கொள்ளுகினம் ... அது பெரிய பிழை ... பின்னுக்குப் பிள்ளை சந்தோசமாய் பெருமையாய் சீவிக்கவேணுமெண்டு நினைச்ச அதுக்கேற்ற மாரித்தான் அத்திவராத்தைப் போடவேணும் ... அதைத்தான் நான் செய்ய நினைக்கிறன் ... இதில் ராதாவினர் விருப்பமும் சம்மதமும் அறிஞ்சுதான் நடக்கிறன் எண்டதையும் தெரிஞ்சு கொள் ...

- தங்கம் :** அவளென்னப்பா ... நீங்கள் சொல்லுறதுக்கு எல்லாம் தலை ஆட்டுவாள்தானே ...
- தர்மலி :** அவள் படிச்சவள் எண்டபடியால் தலை ஆட்டுவாள் ... உன்னை உன்ற அப்பர் படிக்க வைச்சிருந்தாரேண்டா .. ரெண்டு பேரும் இவ்வளவு நேரமும் விவாதிக்க வேண்டி வந்திருக்காது ...
- தங்கம் :** இந்தக் கதையள விட்டுட்டு ... நீங்களென்ன .. சிவா வெளிநாட்டுக்குப் போய் திரும்ப வராதெண்டா நினைக்கிறியள் ...
- தர்மலி :** சரி ... அப்பிடியே ஆள் அங்க நின்டுகொண்டுதெண்டு வைச்சுக் கொள் .. என்ன செய்வ ...
- தங்கம் :** என்ன செய்யிறது ...
- தர்மலி :** எந்தப் பிரபுவா இருந்தாலும் ... இந்த நாட்டில் சேவை செய்யிற ஒருத்தனுக்குத்தான் ராதாவெண்டு நான் நிச்சயப்படுத்திப் போட்டன் ..
- தங்கம் :** அப்ப ... சிவாவைக் கைவிடுகிற நோக்கமும் உங்களுக்கு இருக்கெண்டு சொல்லுங்கோ ..
- தர்மலி :** நான் சொல்லுறதைக் கொஞ்சம் கவனமாகக் கேட்ட தங்கம் ... என்ற மருமகன் லண்டனில் டொக்டராய் இருக்கிறார் ... என்ற மகன் அமெரிக்காவில் இஞ்சினியராய் இருக்கிறார் எண்ட கதையெல்லாம் வீண் கதையள் கண்டியோ ... என்ற மருமகன் இங்கதான் டொக்டராய் இருக்கிறார் .. இங்கதான் இஞ்சினியராய் இருக்கிறார் எண்டு சொல்லுறதுதான் எங்களுக்குப் பெருமை ... அவையஞும் சொந்த நாட்டில் பேர் .. புகழ் எடுத்து வாழுறதுதான் உண்மையான வாழ்க்கை ... உழைக்கிறவன் உழைச்சுக்க கொண்டும் .. படிக்கிறவன் படிச்சுக்க கொண்டும் வந்து சேர்ந்திர வேணும் .. சிவா படிச்சுக்க கொண்டு வந்து இங்க வேலையைத் தொடரவேணும். ராதாவுக்கும் அதுதான் உண்மையான சந்தோசத்தைக் குடுக்கும் ... நாங்களும் பெருமை பேசிற்றில் அர்த்தம் இருக்கும் ... இதெல்லாத்தையும் நான் ஸிவாவிட்டச் சொல்லாமல் சொல்லி இருக்கிறஞ் ... கல்யாணத்தைப் பின்னுக்குப் போடுறதுக்குக் காரணம் இதுதானெண்டு சொல்லி

மனஸ்தாபத்தை ஏற்படுத்தக் கூடாது ... எல்லாம்
நல்லபடியாத்தான் நடக்கும் ... நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காத

தங்கம் : அப்ப ... எழுத்தையெண்டாலும் எழுதிப்போட்டு விட்டா
என்னப்பா ... எங்களுக்கும் ஒரு பிடியா இருக்குமெல்லா

தர்மலி : பிறகும் பார் ... நீ நல்ல பிடிதான் பிடிக்கிற ... கதைக்கிறதைக்
கொஞ்சம் யோசிச்கக் கதையப்பா ... எது எங்களுக்குப்
பிடியெண்டு சொல்லுற ... எழுத்து எழுதும் வரைதான் நாங்கள்
ஆட்டுவிக்கலாம் அவர் ஆடுவார் ... பெட்டையைக் கையில்
குடுத்தமோ ... பிறகு .. ஆடுவேண்டியது நாங்கள்தான் ...
முந்தியும் சரி பிந்தியும் சரி ராதாவினர் சந்தோசந்தான்
எங்களுக்கு முக்கியமாய் இருக்கவேணும் ... மாமன் ..
மாமியினர் பலவீனத்தை இதில் .. அறிஞ்சுதான் .. சில
மருமக்கள் .. தலைகீழா நடக்கவும் செய்யினம் ... அதால் ..
பிடி இப்ப எங்களிட்ட இருக்கயிக்க நாங்கள் அதைக்
கவனமாப் பிடிச்சக் கொள்ளவேணும் இதெல்லாம் ஒரு
முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைதான்

தங்கம் : எனக்கெண்டா ... என்ன சொல்லுறதெண்டு தெரியாம் இருக்கு
.....

தர்மலி : நீ ஒண்டும் சொல்ல வேண்டாம் ... நான் இதில் .. இப்பிடி
இறுக்கமா நிக்கிறனெண்டா ...அதுக்கு .. இதுக்கு .. எண்டு
வெளியில் போறவையில் அதிகமான ஆக்கள் திரும்ப
வாறுதில் அக்கறை காட்டுறதாக் காணன் ... சிவா அப்பிடியான
ஆளாய் இருக்காது ... எண்டாலும் ... எல்லாம் சொல்லிக்
கொண்டா ...

காட்சி - 3

தம்பை : (தூரத்தில் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வருகிறார்) மாஸ்ரர்....

தர்மலி : ஆரது தம்பையாவே தொழில் நல்லா நடக்குது போல
... ஆளைக் கொஞ்சநாளாக் காணக்கிடைக்கயில்லை ...

தம்பை : தெரியாதா .. அப்பிடியம் .. இப்பிடியமாப் போகுது ...

தர்மலி : உனக்கென்ன .. இப்ப வெளிநாட்டு மாப்பிளையனும்
அதுவும் இதுவுமா கொமிசன்களுக்கு குறைவிருக்காது

- தம்பை : ஓமெண்டு சொல்லுங்களன் ...
- தர்மலி : உண்மையைச் சொன்னா என்ன ... உன்னைக்கண்டவுடன் எனக்குக் கோபம் வருகுது ... நண்பனெண்ட முறையில் அன்பும் வருகுது
- தம்பை : என்னில் ஏன் ஆத்திரப்படியியள் மாஸ்ரர்
- தர்மலி : இல்லை இந்தக் கல்யாணப் புரோக்கர் வேலை பார்த்து இங்கயுள்ள .. பெண்பிள்ளையளையெல்லாம் வெளி நாட்டில் குடியமர்த்திற்றில் உனக்கும் முக்கிய பங்கு இருக்குக்கண்டியோ
- தம்பை : அது ... என்ற தொழில் மாஸ்ரர்
- தர்மலி : அது சரியப்பா ... பணம் சம்பாதிக்கவெண்டு வெளியில் போறவை ... சம்பாதிக்கிறதாச் சம்பாதிசுக்க கொண்டு ... இங்க வந்து வாழ்க்கையை தொடருறதுதான் சரியான முறை கண்டியோ அதை விட்டிட்டு ... அங்கயிருந்து கொண்டு பெண்ணை எடுப்பிச்சு
- தம்பை : இதுகளை அவையவை உணரவேணும் மாஸ்ரர்
- தர்மலி : அவையள் உணராவிட்டா ... நாங்கள் அதை உணர வைக்கவேணும் அதைவிட்டிட்டு ஒத்தாசை பண்ணக்கூடாது
- தம்பை : இதில் என்னைக் குறை சொல்லக்கூடாது மாஸ்ரர் நாடு போறபோக்கில் போனாத்தானே .. நானும் என்ற வாழ்க்கையைப் போக்காட்டலாம்
- தர்மலி : நாடு எங்கயப்பா போகுது ... நாங்கள்தானே போகவைக்கிறும் ... நாங்கள் எங்களைத்திருத்திக் கொண்டா எல்லாம் சரியாவரும் சரி அந்தக்கதை கிடக்கட்டும் ... இப்ப .. நீ இந்தப் பக்கமா எழுந்தருளிய நோக்கம்
- தம்பை : வெளிநாடு எண்ட உடனே உங்களுக் கோபம் வருகுது
- தர்மலி : அப்பிடிச் சொல்லாதே தம்பையா ... திரைகடலோடியம் திரியியம் தேடு எண்டதுதான் எங்கட வாசகம் ... தேடிய திரியத்தை கொண்டு வந்து சிறப்பாயிருக்க வேணுமெண்டுதான் சொல்லுறங்

பேர் சொல்ல வேண்டும்

- தம்பை :** அதென்டா உண்மைதான்
- தர்மலி :** சரி நீ வந்த விசயத்தைச் சொல்லன்
- தங்கம் :** (வந்து கொண்டே) என்ன தம்பையா அண்ணே கனநாளைக்குப் பிறகு .. இந்தப்பக்கம் ..
- தம்பை :** ஓம் .. தங்கச்சி .. உங்களிட்டதான் ஒரு உதவி கேப்பமென்டு ..
- தங்கம் :** அப்ப .. நீங்கள் வந்த விசயம் வேறு .. நானும் ஏதோ ஏனோ எண்டு யோசிச்சிட்டன் ..
- தம்பை :** ஏன் தங்கச்சி ..
- தங்கம் :** இல்லை .. இவர்தான் ராதாவின்ற கல்யாணத்தைப் பற்றி ஏதாவது ..
- தம்பை :** ஏன் .. பிள்ளைக்குத்தானே எல்லாம் எப்பவோ முடிஞ்சமாதிரி இருக்கயிக்க ..
- தங்கம் :** தெரியாதா .. பெடியன் இன்னும் படிப்பை முடிச்ச வரயில்லை ..
- தம்பை :** அதுக்கு .. நாளிருக்குத்தானே மாஸ்ரர ..
- தர்மலி :** இவள் மனிசிக்கு .. எப்பவும் சந்தேகம்தான் .. சிவாவின்ற படிப்பு முடிய இன்னம் ஏழேட்டு மாதமிருக்க ..
- தங்கம் :** அப்ப நீங்கள் வந்த விசயம் ..
- தம்பை :** எனக்கும் கொஞ்சம் பணம் சேர்க்க வேணும் எண்டு ஆசை வந்திட்டுது ..
- தங்கம் :** ஏன்னை இருந்தாப்போல இந்த ஆசை ..
- தர்மலி :** உழைப்புக் காணாது போல ..
- தம்பை :** என்ன செய்யிறது .. அப்பப் அவனவனுக்கு ஒவ்வொரு தேவை வந்திடுகிறது ..
- தர்மலி :** ஏன் .. என்ன விசயம் ..
- தம்பை :** இல்லைப்பாருந்கோ என்ற மகனும் கொஞ்சம் வயசுக்கு வந்திட்டாள்தானே ... அவனுக்கெண்டு நான் வச்சிருக்கிறதும் .. அவ்வளவு .. கனக்கவெண்டு சொல்லமுடியாது .. இவன்

கந்தரத்தின் உத்தியோகமும் வந்மானமும் உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே ... அதுதான் முன்னு வருச வீவில் அவனையும் ஒருக்கா வெளியில் அனுப்பி எடுப்பம் என்னு யோசிச்சன் ..

தர்மலி : சுந்தரம் சம்மதிச்சிட்டானோ

தம்பை : கொஞ்சம் சீரமமாய்த்தான் இருந்தது தங்கச்சியாற்ற விசயத்தில் அவருக்கம் பங்குதானே .. ஒருமாதிரி சம்மதிக்க வச்சுப்போட்டன்

தர்மலி : சுந்தரம் என்னட்ட படிச்சவன் ... எதையும் யோசிச்கத்தான் செய்வான் ... ஆனை எப்ப அனுப்பப் போறாய்

தம்பை : எல்லாம் அடுக்காப் போச்ச மாஸ்ர் இந்தமாசம் முடியிறதுக்கிடையில் ... ஓப்பேத்திப்போடவேணும் ... அங்கால கடவுள் விட்டவழி

தர்மலி : சுந்தரத்தை அனுப்பிறதில் யோசிக்கத் தேவையில்லை தம்பையா ... அவன் தரவளியை நம்பி அனுப்பலாம்

தங்கம் : எந்த இடத்துக்கண்ணை

தம்பை : ஸண்டனுக்குத்தான் ஒழுங்காயிருக்கு பிரச்சனை என்னெண்டா தேவைப்படுகிற ... தொகையில் .. கொஞ்சம் குறைஞ்சிது உங்களிட்ட வந்தன்

தங்கம் : ஸண்டனுக்கெண்டா ... சிவாலையும் சுந்தரம் சந்திக்கலாம் போதுமிக்க மச்சாளிட்டச்சொல்லி பலகாரம் கொஞ்சம் குடுத்து விடலாம்

தர்மலி : நீ இப்பவே பார்சல் கட்டிப்போடுவாய் போல இருக்கு

தம்பை : அதுக்கென்ன மாஸ்ர் எல்லாரும் ஆசைப்படுற விசயம்தானே

தர்மலி : சரி தம்பையா ... இப்ப நீ வந்த விசயத்தைப்பார் ... உனக்கிப்ப குறையிறது எவ்வளவு ...

தம்பை : ஒரு ... இருபதுக்குக்கிட்ட வரும் ...

தர்மலி : அதுக்கென்ன ... நாளைக்கு (bank) பாங்குக்கு போயிற்று வந்து தாறன்.கூடிய கெதியில் ... தீருப்பித் தரப்பார் ...

பேர் சொல்ல வேண்டும்

தம்பை : அது தெரியுந்தானே மாஸ்ரர் நீங்கள் சொல்லத் தேவையில்லை ...

தர்மலி : மற்றது ...

தம்பை : என்ன மாஸ்ரர்

தர்மலி : சுந்தரம் லண்டனுக்கெல்லே போறான்

தம்பை : ஒம் மாஸ்ரர் அங்கயிருந்துதான் ஒரு ஒழுங்கு கிடைச்சுது

தர்மலி : அப்பிடியெண்டா

தம்பை : என்ன மாஸ்ரர் யோசிக்கிறியள்

தர்மலி : நானோன்டும் யோசிக்கயில்லை சுந்தரம் பயணம் போறதுக்கிடையில் என்னையொருக்கா வந்து சந்திக்கச் சொல்லன் ...

தம்பை : இதென்ன கதை ... பயணம் சொல்ல உங்களிட்ட வராமலா போயிருவான் ...

தர்மலி : இல்லை .. அவனுக்குப் பல சோலிகள் யோசனைகள் இருக்கும் எதுக்கும் நீ மறக்காமல் ஒருக்கா அனுப்பி வைச்சுப் போடு

தம்பை : கட்டாயம் தங்கச்சி ... பிறகு வந்து சந்திக்கிறன் சரியான நாளைச் சொன்னா அதுக்கேற்ற மாதிரி .. பலகாரத்தை ஆயத்தப்படுத்தலாம் ...

தங்கம் : ஓமண்ணை இந்தாங்கோ இதைக் குடியுங்கோ

தம்பை : அதுக்குள்ள நீ தண்ணியையும் கொண்டு வந்திட்ட சரி அப்ப நான் நாளைக்கு வாறன் மாஸ்ரர்...

தர்மலி : சரி போயிற்று வா

தம்பை : வாறன் தங்கச்சி ...

தங்கம் : ஓமண்ணை ...

காட்சி - 4

பூரணம் : அன்னி அன்னர் இல்லையே சிவா வாற மாசம் வாறதெண்டு கடிதமெல்லே போட்டிருக்கிறான்....

தங்கம் : எப்ப வந்தது மச்சாள் இப்பத்தான் எனக்கு நிம்மதியா இருக்கு

பூரணம் : நீங்கள் ஏன் பயப்பட்டனியள் ஆள் வாற மாசம் வருகுது

தங்கம் : தெரியாதே எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டே உங்கட அண்ணற்ற பிழவாதக் குணம் தெரியும்தானே

பூரணம் : நானெல்லாம் அவனுக்குச் சொல்லித்தானே விட்டனான் ... படிப்பும் முடிஞ்சு .. சோதினையும் பாஸ் எண்டு எழுதியிருக்கிறான்

தங்கம் : எனக்கெண்டா புரோக்கர் தம்பையாவையும் உங்கட அண்ணரையும் அடிக்கடி ஒண்டாக்காண பயமாத்தான் இருந்தது ... தம்பையா மகன் சுந்தரம் வாங்கின காக விசயமாத்தான் வந்து போயிருக்கு

பூரணம் : அப்பிடித்தான் இருக்கும் ... மருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேயெண்ட கணக்குத்தான் ...

தங்கம் : ஓமெண்டு சொல்லுங்கள் மச்சாள் ... சிவா வேற என்ன எழுதியிருக்கிறார் ...

பூரணம் : வேற என்னத்தை எழுதுவான் ... அவனுக்கு ராதாவினர் நினைப்புத்தான் ... தான் இங்க வந்த பிறகும் தனக்கு மூண்டு மாசம் லீவு இருக்காம் ... அது வரைக்கும் வேலைக்குப் போகத் தேவையில்லையாம் ... அந்த லீவுக்கையே கல்யாணத்தை வைக்கிறது நல்லதெண்டு மாமாவிட்ட சொல்லட்டாம் ...

தங்கம் : அது நல்லதுதானே மச்சாள் அப்பிடியெண்டா வாற கார்த்திகைக்கே நாளை வச்சுப்போடுவும்

பூரணம் : இனியும் ஏணன்னி வைச்சு இழுப்பான் நீங்கள்தான் அண்ணனிட்ட சொல்லி நாளை வையுங்கோ

தங்கம் : நீங்கள் இப்ப போகப்போறியளே ... என்ன அவசரம் அவரையும் கண்டு கொண்டு போங்களன்

பூரணம் : அவர் ஊர் உத்தியோகமெல்லாம் பார்த்து எப்ப வாறாரோ தெரியாது ... எனக்கு இருந்து போக நேரமில்லை ... பிறகு ஒரு நாளைக்கு வாறன் ...

பேர் சொல்ல வேண்டும்

தங்கம் : சிவா வேற ஒரு புதினமும் எழுதயில்லையே ..

பூரணம் : வேற என்ன சொன்னாப்போல மறந்திட்டன் ... நீங்கள் கேக்கத்தான் ஞாபகம் வருகுது ... அது சரி தம்பையா உங்களிட்ட வாங்கின காசெல்லாம் தந்து முடிச்சிட்டுதே

தங்கம் : பெரும்பாலும் தந்திருக்க வேணுமென்டுதான் நினைக்கிறன் ... ஏன் கேக்கிறியன் ...

பூரணம் : இப்ப கந்தரத்துக்கு நல்ல வேலை கிடைச்சிருக்காம் என்டு சிவா எழுதியிருக்கிறான் ... உழைப்பும் பறவாயில்லையாம் ... அடிக்கடி தன்னையும் வந்து சந்திப்பதாம் ... என்டு எழுதியிருக்கிறான் ...

தங்கம் : அப்ப தம்பையா அண்ணைபாடும் இனிப்பறவாயில்லை என்டு சொல்லுங்கோவன் ...

பூரணம் : அவரும் மகஞுக்கினி பெரிய உத்தியோகமாப் பாப்பார் என்டு சொல்லுங்கோ ...

தங்கம் : கல்யாணப் புறோக்கருக்கு அதில என்ன பஞ்சம் ...

காட்சி - 5

தங்கம் : அப்பா ... மச்சாளைலே வந்திட்டுப் போறா ... வாற மாசம் படிப்பு முடிஞ்சு வாறுதெண்டு சிவாவின்ற கடிதம் வந்திருக்காம்

தர்மலி : ம வேற

தங்கம் : என்னப்பா ... வேண்டாவெறுப்பா கேக்கிறியன் ...

தர்மலி : நானும் எல்லாம் அறிஞ்சுகொண்டுதான் வாறன்

தங்கம் : மச்சாளைக் கண்டனியலோ

தர்மலி : நான் பூரணத்தைக் காண்யில்லை ...

தங்கம் : அப்ப .. உங்களுக்கு எப்பிடித் தெரியும் ...

தர்மலி : தம்பையாவுக்கும் சுந்தரத்தின்ற கடிதம் வந்திருக்கு ...

தங்கம் : சுந்தரத்துக்கும் இப்ப நல்ல வேலை கிடைச்சிருக்காம்... உழைப்பும் பறவாயில்லையாம் ...

தர்மலி : உழைக்கிறதுக்கேண்டு போனா உழைக்கத்தானே வேணும்

தங்கம் : சிவாவுக்கு வாறு மாசத்தில் இருந்து .. முன்னு மாச வீவும் இருக்காம் ...

தர்மலி : ம்

தங்கம் : அந்த வீவுக்கயே கல்யாணத்தை வைக்கிறது நல்லதெண்டு உங்களிட்டச் சொல்லட்டாமென்னு எழுதியிருக்காம் ... நானும் மச்சாளும் கார்த்திகைக்கு வைப்பமென்னு கதைச்சம் ...

தர்மலி : நான் வைக்கயில்லைத்தானே ...

தங்கம் : உங்களுக்கு எப்பவும் பகிடிதான் ...

தர்மலி : நானும் அப்பிடித்தான் கார்த்திகைக்கு வைப்பமென்னு .. ஒருக்கா சாத்திரி கப்பிரமணியத்தாரரயும் கேப்பமென்னு போனன் ... அங்கதான் விசயம் பிழைச்சுப் போச்சு ...

தங்கம் : ஏன்

தர்மலி : ராதாவின்ற சாதகப் பலனின்படி ... இப்ப காலம் நல்லாயில்லையாம் .. பங்குனிக்கு முதல் கல்யாணத்தை வைக்கவேண்டாமென்னு அடிச்சுச் சொல்லிப் போடான் மனுசன் ...

தங்கம் : ஏன் .. என்ன பலனாம் ...

தர்மலி : ஏதோ களஸ்திரத் தானத்தை யாரோ பாக்கிறானாம் ... ஆறு மாசத்துக்கு ஏதோ தோசமிருக்காம் ... அதுக்கு முந்தீசு செய்தா கெதியில் ரேண்டு பேரும் பிரிய வேண்டி வருமாம் ...

தங்கம் : அப்ப ..

தர்மலி : அப்ப என்ன வாறு சித்திரையிலதான் நான் பாக்கவேணும் ...

தங்கம் : சித்திரையெண்டா இன்னும் ஆறு மாசம் இருக்கே ...

தர்மலி : ஆறு மாசந்தானே

தங்கம் : அப்பவே அந்தப் பெடியன் கேக்கயிக்க பேசாமச் செய்திருக்கலாம் .. உங்கட கொள்ளைக்களும்

பேர் சொல்ல வேண்டும்

திட்டங்களும்தான் இப்ப இப்பிடி இழுபட்டுக் கொண்டு போகுது ...

தர்மலி : இப்ப என்ன குடியா முழுகிப்போச்ச அ...
தங்கம் : குடி முழுகயில்லை ... இவள் பெட்டை ஒருவேளை ஒரு பிள்ளைக்குத் தாயாகியெண்டாலும் இருப்பாள் ...
தர்மலி : உனக்கும் பேரப்பிள்ளைக்கு பலன் பின்னுக்குப் போல இருக்கு ...
தங்கம் : நீங்களும் உங்கட பகிடியும் ... எல்லாம் உங்களாலதான் ...
தர்மலி : அப்பிடிச் சொல்லுறுதில் உனக்கொரு சந்தோசம் ...
தங்கம் : இல்லையெண்டா சொல்லப் போறியள் ...
தர்மலி : சரி ஏதோ நீ சொல்லுறுதைச் சொல்லன் ...
தங்கம் : இப்ப மச்சாளுக்கு என்ன சொல்லப்போறியள் ... சிவாவும் கோவிக்கப் போகுது ...
தர்மலி : உண்மையைச் சொன்னா ஏன் கோவிக்க வேணும் ... பூரணத்தோட நான் கதைச்கக் கொள்ளுறன் ... சிவா ஏன் கோவிக்க வேணும் ... அப்ப வெளியில் போறதெண்ட எண்ணத்தில் உடன் செய்வமெண்டு கேட்டார் ... இப்பதான் ஆள் ஊரோட வருகுதே ... இனி எப்ப செய்தா என்ன ... நீ மட்டும் அந்தரப்படாம் இருந்தாக் காணும் ...
தங்கம் : இப்பிடிச் சொல்லிச் சொல்லி என்னை அடக்கி வைச்சுப் போடுங்கோ ... ராதாவுக்கும் என்ன பலனோ தெரியாது ... இப்பிடி இழுபடுகிறதை நினைக்கப் பயமாயும் இருக்கு ... ஏன்பா .. வேறு ஒரு சாத்திரியாரிட்டையும் குறிப்பைக் காட்டிக் கேட்டுப் பாத்தா என்ன ...
தர்மலி : பலன் கூடாதெண்டு சொன்னதால் இவ்வளவு காலம் திறம் சாத்திரியாராய் இருந்த சுப்பிரமணியம் சக்கட்டையாப் போனார் போல ...
தங்கம் : உங்களோட கதைக்க முடியாது ... (போய்க்கொண்டே) எனக்கெண்டா இந்தக் கல்யாணத்தில் உங்களுக்கு விருப்பமில்லைப் போலத்தான் தெரியுது ...

காட்சி - 6

சிவா : அம்மா ... ஒண்டு சொல்லிப்போட்டன் ... குட்டக்குட்டக் குனியிறவனும் மடையன் ... குனியக் குனியக் குட்டறேவனும் மடையன் ... மாமா சொல்லுற தெக்கெல்லாம் இனித்தலை ஆட்டிக் கொண்டிருக்க முடியாது ...

பூரணம் : என்னை நீ என்ன செய்யச் சொல்லுற ...

சிவா : நீங்கள் ஒண்டும் செய்ய வேண்டாம் ... கார்த்திகையோ ... மார்கழியோ ... ஏந்த மாசத்திலயெண்டாலும் ஒரு நாளை வைக்கச் சொல்லுங்கோ இல்லைப் பிறகு குறை சொல்லக்கூடாதெண்டு சொல்லுங்கோ ...

பூரணம் : ஏன் என்ன செய்யப் போற ...

சிவா : என்ற மனதை மாத்திப் போடுவெண்ணு சொல்லுங்கோ ...

பூரணம் : அண்ணனிட்டாயா இந்தக் கதையைச் சொல்லச் சொல்லுற ... அவரையும் வெருட்டி ...

சிவா : நீங்கள் சொல்லுங்களன் நடக்கிறதைப் பாப்பம் ...

பூரணம் : நீ என்ன தம்பி சொல்லுற ...

சிவா : தன்ற குறிப்பைப் புறோக்கரிட்டக் குடு எண்டு சொல்லுறானெண்டு சொல்லுங்களன் ..

பூரணம் : சிவா .. நீயும் கதைக்கிறதைக் கொஞ்சம் யோசிச்சுக் கதை ...

சிவா : ஏன் ...

பூரணம் : நீயோ முண்டு மாசத்தால் திரும்ப லண்டனுக்குப் போகப் போறுவெண்டு சொல்லுற ...

சிவா : அது எனக்கும் .. உங்களுக்கும் மட்டும் தெரிஞ்ச விசயம் ... அதையேன் இப்ப கதைக்கிறியள் ...

பூரணம் : இதாலதானே .. ரெண்டு வருசத்துக்கு முன்னால் நடக்க வேண்டிய கல்யாணம் நடக்காமல் போனது ... இப்ப இதையெல்லாம் மறைக்க அண்ணனோட கதைக்கச் சொல்லுற .. பிறகு நான் அவற்ற முகத்தில் முளிக்கிறயில்லையே ...

சிவா : இதில் பொய் சொல்லி ஒண்டும் வராதம்மா .. லண்டனுக்குப் போற விசயமெல்லாம் கல்யாணத்துக்குப் பிறகு வந்த

பேர் சொல்ல வேண்டும்

சந்தர்ப்பமென்டு சொல்லிச் சமாளிக்கலாம் ... என்ன சொல்லியும் அவற்ற மகளைத்தானே கட்டப் போறன் ...

பூரணம் : கட்டுறது சரி ... அவர் தன் மகளையும் மருமகனையும் ஊரோட வச்சிருந்து பெருமை பேச விரும்புறார் ... அதில உண்மையும் இருக்குத்தானே...

சிவா : என்ன உண்மை

பூரணம் : ஊரோட .. சொந்த நாட்டில் ... நாலு தெரிஞ்ச மனிச்ரோட கெளரவமாப் பேரும் புகழுமா இருக்கிறதைப் போல வருமெண்டா நினைக்கிற ...

சிவா : நீங்கள் அவற்ற தங்கச்சிதானே உங்களுக்கு நாங்கள் சொல்லுறுது எல்லாம் விளங்காது ... வெளி நாடுகளில என்னென்ன செளக்கியமாயெல்லாம் சீவிக்கிறாங்கள் ... நல்லா உழைக்கிறாங்கள் ... அதையெல்லாம் விட்டிட்டு வந்து இங்கயிருந்து காயச் சொல்லுறியினோ ...

பூரணம் : அளவுக்கு மிஞ்சிப் பணத்தை என்னத்துக்குச் சிவா ... எல்லாம் ஒரு அளவுக்கு இருந்தாப் போதும் .. பணத்தால மட்டுந்தான் சந்தோசமென்டு நினைக்காத .. இப்ப அது உனக்கு விளங்காது

சிவா : நீங்கள் உங்கட அண்ணனோட கதைக்கப் பயப்படுகிறியளைண்டு சொல்லுங்கோ ... சரி விடுங்கள் ... நான் பார்த்துக் கொள்ளுறுன் ...

பூரணம் : என்ன செய்யப் போற ...

சிவா : புரோக்கர் தம்பையாவைக் கொண்டே உங்கட அண்ணருக்கு ஊசி போடுவிக்கிறன் ... அப்ப வளத்தில வாறாரோ இல்லையோ பாப்பம் ... தம்பையாவிட்ட என்ற குறிப்பைக் குடுக்கப் போறன் ..

பூரணம் : அண்ணனையும் என்னையும் பகைக்க வைக்கப் போறியே

சிவா : நான்தானே குடுக்கப் போறன் .. நீங்கள் உங்களுக்கு ஒண்டும் தெரியாத மாதிரி இருங்கோ ...

பூரணம் : வாற சித்திரைக்கு .. அவர் சொல்லுறபடி செய்து கொண்டு போவேண்டாலும் கேக்கிறதாயில்லை ... சாதகப் பலனும் அப்பிடி இருக்கயிக்க ... போசிக்கத்தானே வேணும் ...

சிவா : இந்தச் சாதகமெல்லாம் இந்தக் காலத்தில் பாத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது ... உங்களுக்குச் சொல்ல விளங்குதுமில்லை ... நான் அங்க வேலைக்கும் ஒழுங்கு பண்ணி போற்றுக்கும் ரிக்கர் புக்பண்ணிப்போட்டு வந்திட்டன் ... இனி ஒண்டும் செய்ய முடியாது ... முண்டு மாசத்தில் குறித்த தீகதிக்குப் போய்ச் சேர வேணும் ... பிறகு .. இப்பிடியொரு சந்தர்ப்பம் கிடையாது ...

பூரணம் : இனி நான் என்னத்தைச் சொல்லுறது ... உனக்குக் கூழுக்கும் ஆசை ... மீசைக்கும் ஆசையா இருக்கு கஷ்டம்தான் ...

சிவா : முண்டு மாசத்துக்க ராதாவைக் கட்டிக் கொண்டு லண்டனுக்குப் போற்றா இல்லையாவென்டு பாருங்கோ ... இதில் தர்மவிங்கம் மாஸ்ரர் என்னட்ட பாடம் படிக்கப் போற்ற

பூரணம் : லண்டனுக்கு போய் வந்த பிறகு நீ கொஞ்சம் துணிவாய்த்தான் கதைக்கிறே .. எல்லாம் கால மாற்றமோ .. இடமாற்றமோ தெரியயில்லை ...

காட்சி - 7

பூரணம் : என்ன அண்ணை .. அண்ணியும் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறியள் ... ஏதோ நல்ல காலம் பிறந்திட்டுது போல

தர்மவி : அவரவர் நல்லபடியா நடந்து கொண்டா ... எல்லாருக்கும் எப்பவும் நல்ல காலந்தான் ...

பூரணம் : என்ன அண்ணி ... பேசாம் இருக்கிறியள் ...

தங்கம் : என்னத்தைப் பேசுறது ...

தர்மவி : ஏன்பொ என்னப் பாக்கிற ..

தங்கம் : என்னத்தைக் கதைச்சு ... என்ன நடக்கப் போகுது ...

பூரணம் : ஏன்

தங்கம் : நாங்கள் கதைச்சுத்தான் நடக்கப் போற்று என்ன ... நடக்கிறதைப் பாத்துக் கொண்டு இருப்பம் ...

பேற் சொல்ல வேண்டும்

பூரணம் : ஏன்னணி இப்ப என்ன நடந்து போச்க

தங்கம் : என்ன நடந்ததென்டு உங்கட அண்ணனைத்தான் கேளுங்க ...
தன்னோட வரச் சொன்னார் வந்திருக்கிறன் ...

தர்மலி : டாக்குத்தர் தம்பி .. இருக்கிறாரோ வெளியில எங்கயேனும்

....

பூரணம் : கிணத்தழியில நிக்கிறானன்னை

தர்மலி : நிக்கட்டும் ... நிக்கட்டும் ..

தங்கம் : என்ன மச்சாள் சிவா குறிப்புக் கொண்டு வந்து
தந்திருக்கிறாரென்டு .. தம்பையான்னை வந்து சொல்லிப்
போட்டுப் போறார் ... அவ்வளவுக்கு

பூரணம் : அதையேனன்னி கேக்கிறியள் ... அவனுக்கு மாமாவில
கோவம் ... தான் விரும்பிப் போற படியாத்தான் மாமா
கல்யாணத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருக்கிறாரென்டு ... தான்
லண்டனுக்குப் போக முந்தி செய்திருக்கலாமாம் ... என்னை
அண்ணனோட கதையெண்டான் .. நான் சம்மதிக்கயில்லை ...

தங்கம் : என்னதான் இருந்தாலும் மச்சாள்

பூரணம் : அண்ணன் ஏன் கடத்தப் போறார் அவன் அப்பிடி
நினைக்கிறான் ... எல்லாத்துக்கும் காலமும் சரிவரவேணுமே
....

தர்மலி : அதனால் பறவாயில்லை நான் இப்ப குறை
நினைக்கயில்லைப் பூரணம் ... அவர் ஏன் பிடிவாதமா
நிக்கிறாரென்டு

சிவா : (வந்து கொண்டே) அம்மா ஆரோட கதைச்சுக்
கொண்டிருக்கிறியள் ... அட மாமா ... மாமியே ... வந்து
கனநேரமாச்சோ ...

தங்கம் : இல்லைத் தம்பி ... இப்பத்தான் வந்தனாங்கள்

சிவா : ரெண்டு பேரும் ஒண்டா

தர்மலி : தெரியாதா ... ஏதாவது விசேசமெண்டா ... ரெண்டு பேரும்
ஒண்டாப் போக் வேண்டிய இடங்களும் இருக்குத்தானே ...

பூரணம் : நீ தம்பையாவிட்டக் குறிப்புக் குடுத்த விசயத்தைத் தம்பையா அண்ணனிட்டப் போய்க் கொல்லி இருக்கு....

தர்மலி : சிவாவும் அதை எதிர்பார்த்துத்தானே குடுத்தவர் என்ன தம்பி ...

சிவா : இல்லை மாமா ... அது

தர்மலி : அதில் ஒரு பிழையும் இல்லை .. அது எனக்குச் சந்தோசந்தான் ... நாங்கள் நினைக்கிறதெல்லாம் நடந்து கொண்டே போகுது நினைப்பதெல்லாம் நடந்துவிட்டால் தெய்வம் ஏதுமில்லையென்டுதானே சொல்லுது ஒரு வழியில் நீர் இதில் எனக்கு உதவிதான் செய்திருக்கிறீர் நானே சொல்லத்தான் இருந்தனான் ... பூரணத்திட்ட அதை எப்பிடிச் சொல்லுறதெண்டுதான் யோசிச்கக் கொண்டிருந்தனான் ... இப்ப நீராக அதை தொடக்கி எனக்கு இலகுவாக்கிப் போட்டார்

பூரணம் : ஏன்னை ஏன் அப்பிடி சொல்லுறியள் ...

தர்மலி : தம்பி சிவா உம்மட வீவு மூண்டு மாசத்தில் முடியுதெண்டு சொல்லுறீர்

சிவா : (தடுமாறியவாறு) ஓம் மாமா மூண்டு மாசம்வரை நான் லீவில் நிக்கலாம் ...

தர்மலி : அதுக்குப் பிறகு

சிவா : பிறகு வேலையைப் பாரம் எடுக்கலாம்

தர்மலி : எந்த இடத்தில்

சிவா : எங்கமெண்டா

தர்மலி : இங்கமோ ...லண்டனில்யோ எண்டு கேட்டனான்

தங்கம் : இனி ஏன்பா லண்டன் கதை கதைக்கிறியள்

தர்மலி : நீ கொஞ்சம் பேசாம் இரு என்ன தம்பி சிவா ... நீர் ஏன் அம்மாவைப் பாக்கிறீர் .. அப்ப எல்லா விசயமும் அவவுக்குத் தெரிஞ்சிருக்குப் போல

தங்கம் : என்ன மச்சாள் இதெல்லாம்

தர்மலி : எல்லாம் உண்மைதான் ... சிவா நீர் படிப்பு முடிஞ்ச கையோட அங்கயே வேலைக்கு விண்ணப்பிச்க ... அதுவும் கிடைச்க ... வேலையைப் பொறுப்பேற்கிற தீக்தியும் குறிச்சாச்க. அதுக்கின்னம் மூண்டு மாசம் கிடக்கு அதுக்கிடையில் ... ராதாவைக் கட்டிக் கொண்டு போக வேணும் இது உம்முடய விருப்பம் . நீர் போட்ட திட்டம் ... உண்மையோ ... இல்லையோ

பூரணம் : இதெல்லாம் உங்களுக்கு

தர்மலி : பூரணம் உனர் அண்ணனைப் பற்றி நீயே இன்னும் சரியா அறிஞ்சு கொள்ளயில்லை ... இதெல்லாம் ... சிவா லண்டனால் வாற்றுக்கு ஒரு மாசத்துக்கு முன்னாலயே ... எனக்குத் தெரியும் ... தம்பையாவினர் மகன் கந்தரம் லண்டனுக்குப் போனது எனக்கு உதவிபாப் போச்க ... கந்தரத்தை நான்தான் சிவாவோட நல்லாப் பழகி அவற்ற எதிர்கால விருப்பத்தை திட்டத்தை அறியச் சொன்னன்

பூரணம் : அப்ப கந்தரம் உங்களுக்கு எல்லாத்தையும் எழுதிப் போட்டான் போல ...

தங்கம் : அப்பிடி ஒரு கடிதமும் வீட்டுக்கு வரயில்லை ...

தர்மலி : வீட்டுக்கு ஏன் வருகுது ... தம்பையாவினர் வீட்டுக்கு வந்தா எனக்குக் கிடைக்காதே ... கந்தரத்தைப் பயணம் போற்றுக்கு முந்தி என்னைச் சந்திக்கச் சொல்லி நான் தம்பையாவிட்டச் சொல்லி விட்டதுதான் தங்கத்துக்குத் தெரியும் .. ஏன் எதுக்கெண்டு இப்பத்தான் அவவுக்குத் தெரியது ... இப்பிடியான விசயங்களில் எப்பிடி நடந்து கொள்ள வேணுமென்டு எனக்கு நல்லாத்தெரியும் ... இந்தா இருக்கு சுந்தரத்தினர் கடிதம் இனி நீ என்ன சொல்லப்போற இப்ப .. நானும் ராதாவுக்கு ஓர இடத்தில் முந்றாக்கிப் போட்டன ... அதையும் கையோட சொல்லிப் போட்டு

பூரணம் : என்ன அண்ணி

தர்மலி : பூரணம் நானும் கூடியளவு இந்தக் கல்யாணத்தைச் செய்யத்தான். தெண்டிச்சன் ... ஆனா சரி வரயில்லை மூண்டு மாச லீவில் வாறாரெண்டதை அறிஞ்சு ... ராதாவினர் சாதகப் பலனெண்டு ஒரு பொய்யைச் சூல்லி ஆறு மாசம்

கல்யாணத்தைப் பின்னுக்கு இழுத்தன் ... சில வளை சிவா மனம்மாறி ... வண்டனுக்குப் போகாம் நின்டால் செய்யலாமென்டு நினைச்சன் ... ஆனா அவற்று மனம் ... இப்ப வேற விதமா மாறிப்போச்சு .. இனி அதை மாத்திறதெண்டாக் கஷ்டம்தான் ...

பூரணம் : எங்கட சொல்லையும் கொஞ்சமெண்டாலும் கேட்டாத்தானே ...

தர்மலி : எல்லாம் நான் எதிர்பார்த்ததுதான் ... பூரணம் ... சரி விடு ... பலனும் ஒண்டு இருக்கே .. இப்ப .. ராதாவுக்கு ஒரு இடத்தில முற்றாக்கிப் போட்டன் எண்டு சொன்னன் .. அதுவும் ஒரு டொக்டர் பெடியன்தான் ... கார்த்திகை பதினெஞ்சில் கல்யாணம் .. நானும் வச்சுப் போட்டன் ...

சிவா : கலியாணம் கட்டினபிறகு ... கட்டினவன் கூட்டிக் கொண்டு வெளியில் போனா இருக்கிறவீங்கள்தானே...

தர்மலி : தம்பி சிவா நான் நல்ல அனுபவசாலி எண்டதை அறிஞ்சு கொள் ... நீர் லண்டனில் போட்ட திட்டத்தை இஞ்ச இருந்து கொண்டு ஒருத்தருக்கும் தெரியாம் நான் அறிஞ்சு கொண்டனான் ... எல்லாம் விசாரிச்சுத்தான் செய்வன் ... பெடியனும் வெளிநாட்டுக்குப் போய் படிச்சுமுடிச்சு திரும்ப வந்து வேலையாகி மூண்டு வருசமாகுது ... மிகவும் திறமையானவனெண்ட பேரோட வைத்தியம் பாக்கிறான் ... அதுதான் முக்கியம் ... வெளி நாட்டுக்குப் போய் வேற்று நாட்டானுக்கு சேவகம் பார்த்து அங்கேயே பிள்ளை குட்டியைப் பெத்து .. அதுகளை அந்த நாட்டுப் பிரசைகளாக்கி ... மொழி மாத்தி ... மதம் மாத்தி ... பண்பாட்டை மாத்தி வாழுறது ஒரு வாழ்க்கையில்லை ... அதொரு .. போலி வாழ்க்கை ... இருந்தாலும் இறந்தாலும் பேர் சொல்ல வேண்டும் .. இவர்போல் யாரெண்டு ஊர் சொல்ல வேணும் ... நாளைக்கு உன்ற அம்மா ... பூரணம் சாகக் கிடந்தாலும் உன்னால் அவவுக்கு வைத்தியம் பாக்க முடியாது .. நீ வெளி நாட்டில் இருக்கப் போற .. உங்கள் தரவளியளை டாக்குத்தமாரெண்டு நான் சொல்ல மாட்டன் ... இந்த நாடும் ஏன் சொல்ல வேணும்

- நிறைவு -

(யாவும் கற்பனை)

இலங்கை வானோலி ஓயிப்பட்பு - 1994.10.01

7. தானாடாவீட்டாலும்

பாத்திரங்கள் : தங்கம் (தாய்)

தர்மலிங்கம் (தங்கத்தின் சோதரன்)

மோகன் , மங்கை (தங்கத்தின் பிள்ளைகள்)

மலர் (மோகனின் மனைவி)

காட்சி - 1

மலர் : மாமி ... ஆளைக் காணயில்லையென்டு தேடினியள் ... ஆள் வாறார் ..

தங்கம் : வாறானா பிள்ளை ... எங்க சுத்திப்போட்டு வாறானோ தெரியியில்லை ... என்ன மாரி வாறான் பிள்ளை ... நேரம் கடந்து வாறுபடியா இன்டைக்கு விசேசமாத்தான் இருக்கும் ..

மலர் : (மெதுவாக) ஓம் மாமி ஆட்டத்திலதான் வாறார் ... பத்தாக்குறைக்குப் பாட்டு வேறு

தங்கம் : விடியக் கையில் காசில்லையென்டு போனன் இப்ப இப்பிடியெண்டா ... கூட்டாளிமார் ஆரோ சேர்ந்திட்டினம் போல ... சரி .. நீ முன்னுக்கு நிக்காம உள்ள போ பிள்ளை ...

மலர் : நீங்களும் கதை குடுக்காதீங்கள் ... தன்றபாட்டில் கத்திறதைக் கத்திப் போட்டுக்கிடக்கட்டும் ...

மோகன் : (வெறியில் வந்து கொண்டே) ஒண்டுமே புரியல்லே... என்னமோ நடக்கிது ... மர்மமா இருக்குது ... ஒண்டுமே புரியல்லே உலகத்தில் அம்மா மலர் எங்க போயிற்றாள் காணயில்லை மலர் மலர் என்ன ... இங்க ஒருத்தன் வந்திருக்கிறது ... ஒருத்தற்ற கண்ணுக்கும் தெரியில்லைப் போல .. ம .. அது சரி ... ஜயா .. ஜயா மாதிரி இருந்தா எல்லாம் நடக்கும் ... அவர்தான் ஆண்டியா இருக்கிறாரே ... எந்த நாய் மதிக்கப் போகுது ம .. அம்மா ... ஒரு நாறு ரூபா குடு இவன் பஞ்சனர் கடையில் போய்ச் சாப்பிட வேணும் ... என்ன ... வாய் திறக்குமா ... இல்லைத் திறக்க வைக்கிறதா ... இன்னும்தான் என்னைப்பத்தி ஒருத்தருக்கும் நல்லா

விளங்கயில்லை ... எல்லாத்தையும் அடிச்சு ... உடைச்சு ... நோருக்கிப் ... காசு கிடைக்குமா கிடைக்காதா ...

தங்கம் : என்னட்ட ஒரு சதமும் இல்லை ..பேசாமக்கிட ... கேட்டதெல்லாம் தந்து வளத்ததால்தானே நீ இப்பிடி சீரழிஞ்சு போய் நிக்கிற ... அப்பவே உன்னை வளக்கிற மாதிரி வளத்திருந்தா ... எல்லாம் என்ற பிழை ... உன்னை ஏன் குற்றம் சொல்ல வேணும் ...

மோகன் : எப்ப கேட்டாலும் ... இல்லை ... இல்லை ... இல்லை ... நான் ஒரு மடையன் ... உன்னைப் போய்க் கேட்டுக் கொண்டு ... மஸர் .. மஸர் ... ம் ... ஒளிச்சு விளையாட்டு நடக்குது போல ... வந்து பிடிச்சனெண்டாத் தெரியும் ... ம் ... இதென்ன பேணி (பேணி தட்டும் ஒசை) வெறும் பேணியாய்க் கிடக்கு ... ஒரு கோப்பியைத் தேத்தண்ணியைத் தருவமென்றில்லை ... அம்மா ... இப்ப .. நீ காசு தாநியா இல்லையா ...

தங்கம் : இப்ப என்னத்துக்கடா உனக்குக் காசு ... போட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறது காணாது போல ... சாப்பாடு போட்டு வைச்சிருக்கு போய்ச் சாப்பிட்டுப் போட்டுப் படு ...

மோகன் : எனக்கு இப்ப சாப்பாடு வேண்டாம் ... காசதான் வேணும் ... எவ்வெனவன் எப்பிடியெல்லாம் சீவிக்கிறான் ... நான் ஒருத்தன் உன்னைக் கெஞ்சிக் கொண்டு ... எல்லாம் என்ற பிழை .. சீதன்த்தை வாங்கி பாங்கில் போட்டுட்டு ஜயா மாதிரி இருக்கிறதை விட்டிட்டு .. உன்றை சொல்லைக் கேட்டு ஒரு கோணங்கியைக் கட்டிக் கொண்டு ... ஜஞ்சு சத்ததிற்கு வழியில்லாத ஆண்டியைப் போல நினைக்கவே வெக்கமாயிருக்கு ...

தங்கம் : ஆரை ஆர் கோணங்கியெண்டு சொல்லுறதெண்டு தெரியாமக் கிடக்கு ... உன்னைக் கட்டிக்கொண்டு இப்பிடி ஆட்டம் போடுறைத் தீணச்சு அவள்தான் வெக்கப்பட வேண்டும் .. அவள் ராசாத்தி என்ற படியால் பொறுத்துக் கொண்டு இருக்கிறாள் ... வேறு ஒருத்தியெண்டால் எப்பவோ விட்டிட்டுப் போயிடுவாள் ...

மோகன் : இப்ப என்ன ... போக வேண்டாமெண்டா சொன்னனான் ... போகட்டும் ... போனால் போகட்டும் போடா ...

தங்கம் : என்னத்தைச் சொல்லி இனி நீ எங்க திருந்தப்போறாய் ... நான் அதைப் பார்க்கப்போறன் ... ஏதோ நான் உயிரோட இருக்கிற வரைக்கும் இப்பிடியே இமுத்துக் கொண்டு போகலாம் .. அதுக்குப்பிறகு அவன் சித்தம் ...

மோகன் : இந்தக் கதையெல்லாம் இப்ப இங்க ஒருத்தரும் கேக்கயில்லை ... நான் கேட்டது .. காக ரூபா ... நாறு ...

தங்கம் : என்னட்டை நாறு சதமும் இல்லையென்டாக் கேளன்

மோகன் : என்ன எப்பப்பாத்தாலும் இந்தப் பதிலாத்தான் கிடக்கு ... அண்ணன் அனுப்பிற காசெல்லாம் எங்க போய் ஓளிச்சிருக்கெண்டு தெரியேல்லை ...

தங்கம் : நீயா உழைச்சு எனக்குச் சாப்பாடு போறுநாய் ... அவன் ராசா அனுப்புறதாலதானே .. நான் உயிரோட இருக்கிறன் ...

மோகன் : எனக்கு இங்க கதையளக்க வேண்டாம் ... அண்ணன் அனுப்புறது எவ்வளவு .. செலவ நடக்கிறது எவ்வளவு ... எல்லாம் எனக்குத் தெரியும் ... எங்கமோ இந்தக் காக போய்ச் சேருது .. அது எங்கமேண்டு இப்ப எனக்குத் தெரியவேணும் ...

தங்கம் : தெரிஞ்சு என்ன செய்யப் போறாய் ...

மோகன் : அதைப் பிறகு யோசிப்பம் ... இப்பக் காக எங்க போகுது ... என்னோட இருந்து கொண்டு ... மிஞ்சிற காசெல்லாம் .. தங்கச்சி மங்கைக்குக் குடுக்கிற மாதிரித்தான் எனக்குத் தெரியது ... இது பெரிய பிழையான விசயம்

தங்கம் : பெரிய புத்திமான் .. சரி .. பிழை கண்டு பிடிக்கிறார் .. சரி .. பிழை ...

மோகன் : எனக்கிப்ப (கோபமாக) எனக்கிப்ப உண்மை தெரியவேணும் ... இல்லையென்டா ...

தங்கம் : இல்லையென்டா ...

மோகன் : இல்லையென்டா ... நீ இங்க இருக்கக்கூடாது

தங்கம் : இருக்கக்கூடாதெண்டா ... விடியட்டும் ... நான் போற இடத்துக்குப் போறன் ... இப்ப நீ உன்ற அலுவலைப் பார் ...

மோகன் : இல்லை ... இப்ப எனக்கு உண்மை தெரிய வேணும் ...

- தங்கம் : என்னடா தெரியிறதுக்கு ... என்னட்ட ஏதாவது இருந்தாத்தானே ஆருக்கும் குடுக்கிறதுக்கு ...
- மோகன் : பொய் சொல்லாத (பேணி ஏறியப்படும் சத்தம்)
- தங்கம் : ஏன்டா இப்பிடித் தலையால் தெறிக்கிற ஆ ... கடவுளே கை முறிஞ்சு போச்சுப் போல ... இவன் செய்யிற அநியாயத்துக்கு ஒரு அளவில்லையா ...
- மலர் : (வந்து கொண்டே) என்னப்பா ... உங்களுக்கு வெறியீடுகள் .. சண்டை பிடிக்கிறதுக்கு வேற ஆள் இல்லாமலா இங்க வந்தனியள் நான் சொன்னான்தானே மாமி .. கதை குடுக்கவேண்டாமென்டு ... இப்ப இப்பிடியாப் போச்சு .. ரெத்தமும் கசியுது ... பேணி வெட்டிப் போட்டுது போல ...
- தங்கம் : கை தூக்க ஏலாம் இருக்கு பிள்ளை ... முறிஞ்சுக்கிறிஞ்சு போச்சோ தெரியயில்லை ...
- மலர் : எழும்பி அங்கால வாங்கோ ... இப்போதைக்கு ஏதாவது மருந்தைக் கட்டுவும் ...
- தங்கம் : ஆஸ்பத்திரிக்குத்தான் போக வேண்டி வரும் போல ...
- மலர் : அவருக்கென்ன ... வயக போன நேரத்தில் முறிவு கிறிவெண்டா ... மாறுகிறதுக்கு .. எவ்வளவு காலம் பிடிக்கும் ...
- தங்கம் : இவன் உதவான் பிள்ளை ... இவனோட இருக்க முடியாது ...
- மலர் : சரி ..சரி ... கதையை விட்டிட்டு வாங்கோ

காட்சி - 2

- தர்மலி : என்ன தங்கமக்கா கொஞ்ச நாளைக்கு மகளோட இருக்கலாமென்டு வந்திட்டியள் போல ...
- தங்கம் : ஓமடா தம்பி என்ன செய்யிறது ... காலம் அப்பிடிச் சொல்லுது .. நடந்தது எல்லாம் அறிஞ்சனியே
- தர்மலி : மலரை வழியில கண்டன் ... எல்லாம் அறிஞ்சதான் பாத்திட்டுப் போவமென்டு வந்தன் ... கை கொஞ்சம் வீங்கித்தான் இருக்கு

தாண்டாவிட்டாலும்

தங்கம் : இப்ப கொஞ்சம் பரவாயில்லை வீக்கமும் வத்தியிருக்கு ... மருந்தைத் தொடர்ந்து கட்டுவும் அது சரி மலரை வழியில் கண்டனென்டு சொல்லுற ஸ் ..

தர்மலி : நீங்கள் வெளிக்கிட்ட கையோட ... மலரும் வெளிக்கிட்டுத் தன்ற விட்ட வந்திட்டா ... ஏனென்டு கேட்டதுக்கு ... கொஞ்ச நாளைக்கு அவர் தனிய இருந்து பாங்ககட்டும் ... அப்பவெண்டாலும் அறிவ வருகுதோ பாப்பமெண்டா ... சரி தம்பியரும் தனிய இருந்து பாக்கட்டன் ...

தங்கம் : பாவமடா தம்பி ... பிள்ளை யோசிப்பாண்டா ...

தர்மலி : இன்னும் உனக்கு அறிவ வரயில்லையக்கா ... யோசிக்கட்டுக்குமென்டுதானே விட்டிருக்குது .. யோசிக்கட்டன் ... அப்பவெண்டாலும் புத்தி வருகுதோ பாப்பம் ...

மங்கை : (வந்து கொண்டே) ஆரு ... தர்மலிங்க மாமாவே ... அம்மா ஆரோட்டோ கதைச்சுக் கேக்குதென்டு பாக்க வாறன்

தர்மலி : நான்தான் மங்கை உன்ற அண்ணன் .. அம்மாவை அடிச்சுக் கலைச்சுப் போட்டானென்டு கேள்விப்பட்டன் ... பார்த்திட்டுப் போவமென்டு வந்தன் ...

மங்கை : சின்னன்னனை இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்தது அம்மாதானே ... இப்ப அனுபவிக்கிறா .. அனுபவிக்கட்டன் ...

தர்மலி : உனக்குத் தெரியாது மங்கை .. அவன் சின்ன வயசா இருக்கயிக்கயே .. கண்டபடி செல்லம் குடுக்காத ..குடுக்காதமென்டு ... உன்ற அம்மாட்ட எத்தனை தடவை சொல்லியிருப்பன் ... அப்ப அவ அதைக் காதில் வாங்கயில்லை ... அப்பா உத்தியோகமென்டு ஊரோட் இருக்கிறது குறைவு ... பிள்ளையளைக் கட்டுப்படுத்தி வளக்க வேணும் ... அவை நினைச்சபடி வளர விடக்கூடாது ...

தங்கம் : இனி அதைச் கதைச்ச என்னா தம்பி பிரயோசனம் ... நான்தான் ஒருமுறை இல்லை .. ஆயிரம் தடவையும் சொல்லுறன் ... அவன் இப்பிடிக் கெட்டுப் போனதுக்கு நான்தான் காரணமென்டு

தர்மலி : மங்கை ... இதெல்லாம் உனக்கு ஒரு பாடமா இருக்க வேணும் ... உன்ற பிள்ளையளை வளக்கிறமாதிரி வளர்த்துப் போட வேணும் ... அறிவை வளக்க வேணுமேயல்லாது ...

கண்ட கண்ட ஆசைகளையும் வளர விடக்கூடாது ... ஒரு புத்தகத்தில் பாத்தன் ... தாய்க்கு உதட்டில் அன்பும் உள்ளத்தில் கண்டிப்பும் .. தகப்பனுக்கு உதட்டில் கண்டிப்பும் உள்ளத்தில் அன்பும் இருக்கவேணுமென்டு எழுதி இருந்திரு... நாங்களும் இதுகளை அறிஞ்சு நடக்க வேணும்

மங்கை : ஓமெண்டு சொல்லுங்க மாமா அது சரி மாமாவைத்தான் கேக்கவேணும் ... சின்னன்னன் அம்மாட்டக் காச கேட்டுச் சண்டை பிடிச்சிருக்கு குடிச்சுப் போட்டுச் சண்டை பிடிச்சாலும் ... அதில் நியாயமும் இருக்கு மாமா

தங்கம் : என்ன நியாயத்தைக் கண்டு பிடிச்சிட்ட

மங்கை : அம்மா தன்னட்டக் காச இல்லையென்டு சொல்லுறதை என்னாலும் நம்ப முடியாம இருக்கு பெரியன்னன் அனுப்பிற காச முழுதும் செலவாகுதெண்டா அது சின்னன்னனுக்குத் தெரிஞ்சிருக்க வேணும் ... அவர் இப்பிடிச் சண்டை பிடிக்கிறார் ...

தங்கம் : நீயும் ..அவன் கதைக்கிறதை ஒரு கதையென்டு எடுத்து வைச்சுக் கொண்டு ... அவன் .. எல்லாத்துக்கும் கணக்கு வைச்சுக் கொண்டா பிள்ளை இருக்கிறான் ...

தர்மலி : அம்மா எல்லாக் காசையும் உன்னட்டத் தாநாவெண்டுதான் அவன் சொல்லுறான்

மங்கை : அப்பிடித் தந்தா எனக்கும் உதவியா இருக்குந்தானே மாமா ... உள்ளதைச் சொன்னா என்ன நானும் இவரும் ஒருநாள் இதால் வாக்குவாதப் பட்டிருக்கிறம் ...

தர்மலி : என்னத்துக்கு

தங்கம் : என்ற காசுக்குத்தான் .. வேறு என்னத்தக்கு ...

மங்கை : அம்மா தனக்கு வாற காசெல்லாம் சின்னன்னனுக்குக் குடுத்துக் கொண்டிருக்கிறா ... எங்களுக்கும் அதில் கொஞ்சத்தைத் தரலாந்தானேயென்டு சொன்னார் ... அதுக்கு நான் .. உங்களுக்கேன் தரவேணும் ... சீதனமும் தந்து பிறகு காச வேற தந்து கொண்டிருக்க வேணுமேயென்டு கேட்டன் ... அது பிறகு பெரிசாப் போச்சு ...

தர்மலி : நீ நல்ல கேள்விதான் கேட்டிருக்கிற

தாணாடாவீட்டாலும்

- மங்கை :** நான் அவரோட் அப்பிடிக் கதைச்சாலும் .. உண்மையில் அம்மா எங்களுக்கும் ஏதாவது .. தரலாம்தானே மாமா
- தங்கம் :** கேட்டியே கதையை இவவுக்கு என்னத்துக்கு இப்ப காக ... உண்ண உடுக்க வழியில்லாம கிடக்கிறமாரி
- மங்கை :** ஏன் மாமா ... அம்மா ... அப்பயப் ளங்களுக்கும் ஏதாவது தந்து வச்சிருந்தா அண்ணோட இப்ப சண்டை பிடிச்சுக் கொண்டு வந்து இருக்கிறமாதிரிக்கு ... எங்களோடும் கொஞ்ச நாட்கள் இருந்து போகலாம்தானே ...
- தர்மலி :** அவ இங்க இருக்கத்தானே வந்திருக்கிறா ... உன்ற கதையைப் பார்த்தா அம்மா தொடர்ந்து இங்க இருக்க முடியாது போல இருக்கு என்ன பிள்ளை மங்கை ... என்ன அப்பிடித்தானே ...
- மங்கை :** நான் அப்பிடிச் சொல்லயில்லை தீங்கள்
- தங்கம் :** நான் ஏந்டா தம்பி இங்க இருக்கப் போறன் என்ன கூத்தாடினாலும் நான் அவனோடதான் இருக்க வேணும் நான் தொடர்ந்து இங்க இருக்கயா வந்தனான்
- தர்மலி :** ஏங்ககா .. கொஞ்ச நாளைக்கு .. இங்கயும் இருந்து போனா என்ன ... அவன் தம்பியும் .. ஏதோ ஒரு வழியில் திருந்தப்படன் உணர்ட்டன்
- தங்கம் :** அதை நினைச்கத்தான் நானும் வெளிக்கிட்டு வந்தனான் ...
- தர்மலி :** இப்ப என்ன ... மங்கை இப்பிடிச் சொல்லிப்போட்டுத்தெண்டா ...
- மங்கை :** அம்மாவுக்கு அதுக்கிடையில் கோவம் வந்திட்டுஅ
- தங்கம் :** எனக்கொரு கோவமும் இல்லை ... இந்தா நான் வெளிக்கிட்ட கையோட .. மலரும் .. வெளிக்கிட்டிட்டா ... பிள்ளை தனிச்சுப் போனான் ... நான் முந்தி ஒருக்கா உனக்கச் சொன்னது நினைவிருக்கே தம்பி ... நான் இருக்கும் வரைக்கும் ஒரு மாதிரிக் கொண்டிழுத்துப் போடுவன் ... இல்லாக் காலம் பெடி கஸ்டப்படுமெண்டன் ... நடக்கிறதை இப்பவே பாத்துக் கொள்
- மங்கை :** என்னதான் நடந்தாலும் அம்மா அண்ணோடதான் ...

தர்மலி : தான்தான் அவனைக் கெடுத்ததென்டு அப்பப்ப சொல்லியும் கொள்ளுவா ...

தங்கம் : நோந்த பிள்ளையைத்தானேயொ தம்பி பார்க்க வேணும் ... சரி .. அந்தக் கதையை வீடு ... நீ இப்ப எந்தப் பக்கம் போற .. வாவன் வீடு மட்டும் என்னோட

தர்மலி : என்னக்கா இப்பவே வெளிக்கிட்டாச்சுப் போல

மங்கை : ஏனம்மா .. ரெண்டு நாளைக்கு இருந்திட்டுப் போங்களன் ...

தங்கம் : இல்லைப்பிள்ளை ... அவன் பிள்ளை பாவும் நான் இப்ப போயிற்று பிறகு வாறன் .. இங்கயும் உன்ற மாமா மாமியோட நானும் வந்திருந்துகொண்டு .. எல்லாம் உனக்குக் கரைச்சல்

மங்கை : எனக்கொரு கரைச்சலுமில்லை .. நீங்கள் அண்ணனை விட்டிட்டிருக்க மாட்டங்களெண்டு சொல்லுங்களன்

தங்கம் : தர்மலிங்கம் ...

தர்மலி : அக்கா

தங்கம் : நீ இப்ப எங்கயெண்டாலும் அவசரமாகப் போக வேணுமே ... வீடு மட்டும் என்னோட வாவன் ... பிராக்காக் கதைச்சக் கொண்டு போவும் ...

தர்மலி : எனக்கிப்ப ஒரு அவசர வேலையும் இல்லை ... நான் வீட்டதான் போறன் ... சரி .. நீங்களும் இப்பவே வெளிக்கிட நிக்கிறியன் ... அப்ப வாங்களன் நானும் வாறன் ..

தங்கம் : பிள்ளை மங்கை ... அப்ப நான் போயிற்று பிறகொரு நாளைக்கு வாறன் ... நீ .. குழந்தையளைக் கவனமாப் பாத்துக்கொள் ..

காட்சி - 3

தங்கம் : தர்மலிங்கம் ...

தர்மலி : என்னக்கா

தங்கம் : இல்லை .. இவள் மங்கையினர் கதையைக் கேட்டியே காசாசை ஆரை விட்டுது ...

தாணாடாவீட்டாலும்

தர்மலி : நானும் அதைத்தான்க்கா இப்ப நினைச்சுக்க கொண்டு வாறன் ... நீங்களும் உடன வெளிக்கிட்டதுக்கும் அதுதான் காரணம் என்னும் எனக்குத் தெரியும் ...

தங்கம் : அவள் என்ற பிள்ளைதானே விடு ... நாளைக்கு இன்னொருத்தரால் இந்தக் கதை வாறதுக்கு இடம் வைக்கக்கூடாது ... எப்பவும் எங்கட மரியாதையை நாங்கள் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேணும் ...

தர்மலி : பந்த பாசமெல்லாத்தையும் பணம் மறைச்சுக்க கொண்டு நிக்குதக்கா ... அந்தக் காலம் போல இல்லை இப்ப ...
(சயிக்கிள் மணி ஓலிக்கும் சத்தம்)

தர்மலி : பின்னால் சயிக்கிளக்கா ... இப்பிடி ஓரமா நடவுங்க ...

தங்கம் : மங்கைக்கு இப்ப என்ன குறையென்டு கேக்கிறன் ... ஒரு குறையும் இல்லை ...

தர்மலி : அது தெரியுந்தானே ... ஆனா காசை ஆரக்கா வேண்டா மெண்டு சொல்லுவினம் ... இருக்கிறதோட சேர்த்தா இன்னும் கொஞ்சம் சொகுசா சீவிக்கலாம்தானே ...

தங்கம் : மருமகனை விடு இவள் இப்பிடிக் கதைக்கிறாள்

தர்மலி : என்னத்தைச் சொல்லுவியள் ...

தங்கம் : அவைக்கும் ஏதாவது குடுத்தாத்தான் ... நான் அங்க இருக்கலாமென்ட மாதிரி

தர்மலி : இதெல்லாம் காலமக்கா காலம் அப்பிடியாப் போச்சு பிள்ளையளைப் பெத்தா பின்னுக்கு அதுகளால் பெத்தவைக்கு உதவியிருக்க வேணும் ... இதென்னெண்டாச் சாகிறவரைக்கும் அவைக்கு உதவி செய்து கொண்டிருக்க வேணும் போல இருக்கு ... பெத்தவையைப்பற்றி அவையளுக்கு அக்கறை கிடையாது ... மிருகங்களுக்கும் .. மனுசனுக்கும் .. இதில் வேறுபாட்டைக் காணயில்லை ...

தங்கம் : எல்லாப் பிள்ளையளையும் அப்பிடிச் சொல்ல முடியாது ...

தர்மலி : பெரும்பாலும் அப்பிடித்தான்க்கா இப்ப காண முடியது ... அரிசியிக்க பருப்புக் கிடக்கிற மாதிரி ... அங்கொண்டு ... இங்கொண்டாக் காணலாம் ...

தங்கம் : எல்லாம் அவையவையின்ற பலனெண்டு சொல்லு ...

தர்மலி : பலன் என்னக்கா பலன் ... பிள்ளையள் தங்களை வளத்துக் கொள்ளுகினமேயல்லாது ... இந்த விசயத்தில் தங்கட அறிவை வளக்கயில்லை ... வயசு போன காலத்தில் தாய் தகப்பனை அநாதை விடுதியில் விட்டுப் போட்டுக் காக கட்டிற பிள்ளையளையும் எனக்குத் தெரியும் ... இவ்வளை பிள்ளையளைண்டு ஏன் சொல்ல வேணும் ...

தங்கம் : சரி விடு ... இதுகளை நாங்கள் கதைச்சு ... என்னத்தைச் செய்யப்போறும் ... எங்கடபாட்டை நாங்கள் பாத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான் ...

தர்மலி : அப்பிடிச் சொல்லாதயக்கா பிள்ளையஞ்சுக்கெண்டு சில கடமையள் இருக்கு .. அதையறிஞ்சு செய்யிற பிள்ளையள்தான் பிள்ளையளா கணிக்கப்பட வேணும் ... இதுகளை சொல்ல வேண்டிய இடத்தில் சொல்லி விளங்க வைக்கத்தான் வேணும் ...

தங்கம் : ஒமெண்டு சொல்லன் பாத்தியே உன்னோட கதைச்சுக் கொண்டு வந்ததில் நடந்த களைப்புத் தெரியில்லை .. வீடும் கிட்டி விட்டுது ... வீட்டில் ஆரு நிக்கினமோ தெரியாது ... மலர் திரும்பி வந்தாளோ ... மோகன் நிக்கிறானோ ... ஒரு நடப்பும் தெரியாது ...

தர்மலி : அங்க ரெண்டு பேரும் நிக்கினம் போல ... அப்ப மலர் ... என்னோட கதைச்சு கையோட திரும்பிற்றா போல ...

தங்கம் : அவளொரு ராசாத்தியடா தம்பி இன்னொருத்தியெண்டா ... இவனோட ரெண்டு .. நாளைக்கு மேல இருக்க மாட்டாள் .

தர்மலி : அது எனக்குத் தெரியும்தானே ...

தங்கம் : எப்பவும் கஸ்டம் அறிஞ்சு வளந்த பிள்ளைகள் குடும்பத்தில் பிரச்சனைகள் வர விடாயினம் .. இதெல்லாம் அறிஞ்சுதான் கஸ்டம் எண்டா என்னெண்டு தெரிஞ்ச மலரை நான் இவனுக்கு எடுத்தளான்

தர்மலி : சகிப்புத் தன்மை இருக்குமெண்டு சொல்லுறியள்

தானாடாவீட்டாலும்

தங்கம் : ஒம்டா தம்பி ... பெண்ணாய் பிறந்தவளுக்கு அது முக்கியம்

தர்மலி : நீங்கள் இப்பிடிச் சொல்லுறியள் ... இங்க எண்டா சில பேர் .. பின்னுக்கு வாற்றுகளை யோசியாமை அவற்றை பிள்ளையிலும் பார்க்க .. என்ற பிள்ளையை நான் செல்லமா வளக்கிறுனென்டு பெருமை பேசுகினம் ..

தங்கம் : இதெல்லாம் இப்ப விளங்காது நான் அனுபவத்தில் கண்டிட்டன்

தர்மலி : படலை திறந்துதானிருக்கு நடவுங்கோ

மலர் : மாமி ... வந்திட்டியனோ ... நான் மாமாவோட கதைச்சன் ... பிறகு .. உங்களை நினைச்சுப் போட்டுத் திரும்பி வந்திட்டன் ... பிறகு நீங்கள் என்னைப் பேசுவியள்தானே .. மகனைத் தனிய விட்டுப் போட்டுப் போயிற்றாளென்டு ... கை என்னமாரி மாமி இருக்கு .. வீக்கம் இன்னும் இருக்குத்தானே

தங்கம் : வீக்கம் இருக்குத்தான் நோ கோஞ்சம் குறைஞ்சிருக்கு

தர்மலி : என்ன மோகன் என்ன பழக்கமடா தம்பி இதெல்லாம் ... மற்றவை பாத்துப் பகிடியெல்லே பண்ணுவினம் என்ன பேசாம் இருக்கிற

மோகன் : என்னத்தைப் பேசச் சொல்லுறியள்

தர்மலி : இல்லை நீ நடக்கிற நடை நல்லாத்தான் இருக்கோ என்டு கேக்கிறங் .. எல்லாத்துக்கும் ஒரு அளவிருக்கோன்னுமடா தம்பி

தங்கம் : சரி விடு தம்பி

தர்மலி : எண்டா தம்பி சொல்லுற டு

மோகன் : நான் சொல்லுறதுக்கு முதல் ... அம்மா செய்யிறதும் சரிதானோ என்டு கேளுங்களன்

தர்மலி : எனக்கு விளங்கயில்லை

மோகன் : நான் கேக்கிறதில் என்ன பிழையிருக்கு அம்மாட்டக் காக இருக்க வேணும் அது எனக்கு வேணும் இல்லையென்டு சொன்னா ஆருக்கோ அந்தக் காக போகுது... அது எனக்குத் தெரிய வேணும் ...

தர்மலி : நீ இன்னும் மாற்யில்லைப் போலத் தெரியுது அவதான் தன்னட்டக் காசில்லையெண்டு சொல்லுறாவே ... அது சரி ... உனக்கிப்ப என்னத்துக்கு காக தேவைப்படுகிறு

மோகன் : அந்தக் கதை இருக்கட்டும் நான் கேக்கிறதுக்குப் பதில் வேணும் ... எனக்குப் பொய் சொல்லி .. எல்லாம் தங்கச்சிக்குப் போகுதெண்டுதான் நான் நினைக்கிறன் ... என்னோட இருந்து கொண்டு ... காக அங்க போகுது

தங்கம் : அவனும் என்ற பிள்ளைதானே ... அவனுக்கு ஏன் குடுக்கக் கூடாது அதை விட்டிட்டு இவற்றை உழைப்பில்யா நான் சீவிக்கிறனெண்டு கேள் ...

தர்மலி : தங்கச்சி ... அம்மா தனக்கொண்டும் தாற்றில்லையெண்டு முக்கால அழுகிறாள் ... அதையும் கொஞ்சத்துக்கு முந்தி கேட்டுக் கொண்டுதான் வாறன் ...

மோகன் : அப்ப ... வைச்சிருக்கிற காசேல்லாம் .. எனக்கிப்ப வரவேணும்

மலர் : நீங்கள் என்னப்பா கதை கதைக்கிறியள் ... அதெல்லாம் இப்ப உங்களுக்கு என்னத்துக்கு ... மாமி ... நீங்கள் அங்கால வாங்கோ ... இவற்றை கதையை விட்டிட்டு

மோகன் : நீ வாயை முடிக்கொண்டிரு எல்லாம் எனக்குத் தெரியும் ...

மலர் : எல்லாம் தெரிஞ்கதான் இப்பிடி தலைக்கூ நடக்கப் பாக்கிறியள் ...

மோகன் : உனக்கிப்ப என்ன தேவைப்படுகிறு

தங்கம் : நீ கதைக்காத பிள்ளை அவன் கதைக்கிறதைக் கதைக்கட்டும் ...

தர்மலி : சரி .. சரி .. கதையளை நிப்பாட்டுங்கோ ...

தங்கம் : என்னட்டக் காக இருந்தாலும் ... இப்ப இவருக்கு ஏன் குடுக்க வேணும் ... கும்மாளம் போடுது காணாதாக்கும் ...

தர்மலி : மோகன் ... அம்மாதான் தன்னட்டக் காக இல்லையெண்டு சொல்லுறா ...

மோகன் : இல்லையெண்டா ... அவவும் இங்க இருக்க முடியாது ...

தாண்டாவிட்டாலும்

தங்கம் : என்னவாம் ...

தர்மலி : ஓகோ அப்ப அவ்வை வெளியில் போவேண்டு சொல்லுற....

மலர் : மாமா நீங்கள் பேசாம் இருங்க மாமா

தர்மலி : ந் சம்மா இரு பிள்ளை ... டேய் ... அவ்வளவுக்கு வந்திட்டியோ நீ ... ஆரையடா இங்க இருக்க முடியாதெண்டு சொல்லுற அக்காவுக்காகப் பார்க்கிறென் ... இல்லை ... இந்த இடத்திலேயே இழுத்து உளக்கிப் போட்டு போயிருவன் ...

தங்கம் : தம்பி ... அவன் கிடக்கிறான் விடு

தர்மலி : நீயும் ஒரு பிள்ளை ... என்ன வளர்ப்பக்கா வளத்துப் போட்ட..

தங்கம் : சரி விடு ... அவன்தான் அறிவில்லாமக் கதைக்கிறானெண்டா ... நீயும் ஏன் அப்பிடிக் கதைக்கிற ...

தர்மலி : அக்கா ... நீங்க வாங்கக்கா ... இனி ஒரு நிமிசமும் இவனோட இருக்கக்கூடாது ... சாகும் வரைக்கும் உங்களை நான் பாத்துக் கொள்ளுவன் ... வெளிக்கிடுங்கோ ... ஏதோ இவற்ற முதுகில் குந்தி இருக்கிறமாதிரி கதை வேற ...

மலர் : மாமி கொஞ்சம் பொறுங்கோ மாமி ...

தர்மலி : இல்லைப் பிள்ளை ... அவர் இருந்து பார்க்கட்டும் ... காலம் வரயிக்க பாப்பம் ... இவர் என்னெண்டு நினைச்சக் கொண்டார் ... இவரைப் போல பத்துப் பேரை வைச்சுச் சாப்பாடு போட்டவா ... இன்னும் அவவால் போட முடியும் எண்டதை அறிஞுச் கொள்ளுங்கோ ... நீங்க வாங்கக்கா

காட்சி - 4

மலர் : என்னப்பா இருந்தாப்போல என்ன நடந்ததாம் ... இப்ப எப்பிடி இருக்கு மாமியோட கதைச்சனிங்களே ...

மோகன் : ரெண்டு நாள் காச்சலெண்டு படுத்திருந்தவாவாம் ... டிஸ்பென்சரியில் காட்டி மருந்து எடுத்ததாம் ... கொஞ்சம் சுகமாய் இருந்து .. பிறகு கடுமையாக்கிப் போட்டுதாம் ... அறிவில்லாம வந்து ... உடன் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போயிருக்கினம் ...

மலர் : வீட்டை விட்டுப் போய் ஒரு மாதமாச்சு ... வயகு போன நேரத்தில் யோசிச்சிட்டா போல ... எல்லாரும் உங்களைத்தான் பேசப் போகினம் ...

மோகன் : இப்பிடி நடக்குமென்டு ஆர் கண்டது ...

மலர் : எல்லாத்தையும் யோசிச்சுத்தான் நடக்க வேணும் ... அவவுக்கு ஒண்டெண்டா .. உங்களுக்குத்தான் எல்லாப் பழியும் ... கடவுளே அப்பிடி ஒண்டும் வரவிட்டிராத ... இனியெண்டாலும் கொஞ்சம் திருந்தி நடவடிக்கப்பா ... நாலுபேர் எங்களைப் பற்றிக் கதைக்கத்தக்கதா ஏன் நடக்க வேணும் ... வருத்தம் மாறின கையோட மாமாவோட கதைச்சு இங்கயே கூட்டிக்கொண்டு வந்திர வேணும் ... ஆஸ்பத்திரியில் பொக்டர் என்ன சொன்னவராம் ...

மோகன் : அவை என்னத்தைச் சொல்லுறது ... ஊசி மருந்து ஏத்துகினம்

மலர் : தர்மலிங்க மாமா ஒண்டும் சொல்லயில்லையே ...

மோகன் : அவர் .. அவ்வளவா ஒண்டும் கதைக்கயில்லை ...

மலர் : அவருக்கு உங்களில் கோவம் இருக்கு ... அப்பப் பூண்டு நடக்கயிக்கதான் நாங்கள் விட்ட பிழை எங்களை உறுத்தும் ... சரி முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு சாப்பிட வாங்க .. சாப்பிட்டுப் போட்டு .. என்னையும் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போங்க மாயியைப் பாத்திட்டு வருவம் ...

மோகன் : எனக்கிப்ப சாப்பாடு வேண்டாம் போட்டு வை ...

மலர் : ஏனப்பா ...

மோகன் : எனக்கிப்ப மனமில்லைப் பிறகு சாப்பிடுவம் ...

காட்சி - 5

தர்மலி : மோகன் அம்மாவினர் விசயத்தையும் ஒப்பேற்றிப்போட்ட ... அவவுக்கும் .. இருந்தாப்போல .. முடிவு இப்பிடியா வந்திட்டுது என்ன பேசாம் இருக்கிற

மோகன் : என்னத்தைப் பேசச்சொல்லுறியள் ... எல்லாத்தையும் நீங்கள் தானே நின்டு ஒப்பேற்றி இருக்கிறியள் ... பெத்த கடனுக்கு என்னால் கொள்ளிதான் வைக்க முடிஞ்சுது ...

தர்மலி : இனி என்னடா தம்பி கவலைப்பட்டு

தானாடாவீட்டாலும்

மலர் : இப்பத்தான் இவர் எல்லாத்தையும் உணருறர் ...

தர்மலி : இனி உணர்ந்தென்ன ... உணராம விட்டென்ன ... முன்னமே உணர்ந்து நடந்திருந்தா ... அவவுக்கு இப்பிடியொரு முடிவு யோசனையும் கவலையும் மனிசனை கெதியில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்திருமென்றது .. எவ்வளவு உண்மை ... என்ன திடகாத்திரமா இருந்தவா ... சரி .. இனி இதுகளை கதைச்சென்ன ...

மலர் : உயிரோட இருக்கயிக்க நடக்கிறமாதிரி நடக்கயில்லை... இனிக் கவலைப் பட்டென்ன

தர்மலி : இவர் மட்டும் என்ன ... மங்கை செத்தவீட்டுக்க உடன் கட்டை ஏறுகிறமாதிரி நின்டா ... உயிரோட இருக்கயிக்க ஒரு அக்கறை காட்டயில்லை

மலர் : மனச்சகாட்சி ஒண்டு இருந்து கொண்டு நெஞ்சை அறுக்குந்தானே ...

தர்மலி : மோகன் என்ன யோசினை

மோகன் : ஒண்டுமில்லை ...

தர்மலி : இனி யோசிச்க என்னடா தம்பி உன்ற அம்மா எப்பவும் உன்னை நினைச்சத்தான் கவலைப்பட்டவா ... தாய்க்குப் பிள்ளை எப்பவும் பிள்ளைதான் ... அப்பா உத்தியோகம் எண்டு ஊர் விட்ட ஊர் போக ... அவா உன்னை உன்ற விருப்பப்படி வளத்துப் போட்டா ... அதாலதான் நீயும் ஒரு பொறுப்பில்லாத பிள்ளையா வளர்ந்திட்டாயென்டு அவவுக்குப் பெரிய கவலை ...

மலர் : மாயி அடிக்கடி எனக்கும் இதைச் சொல்லுவா ... பிள்ளையளை அப்பப்ப கண்டிச்க வளக்க வேணும் ... அளவுக்கு மிஞ்சி செல்லம் குடுக்கக்கூடாது ... அப்பிடியில்லாம வளத்தா அது நாங்கள் செய்யிற பாவமென்டு நினைச்சக் கொள்ள வேணுமென்டு சொல்லுவா ...

தர்மலி : ம சரி அவவுக்கும் இவ்வளவுதான் காலமென்டு எழுதியிருக்கயிக்க ... நாங்கள் என்னத்தைக் கதைச்சு.....

மலர் : என்னத்தைச் சொன்னாலும் பழி ஆரில ...

தர்மலி : ம

மலர் : அது சரி மாமா இந்தச் செலவுகளைல்லாம்

தர்மலி : என்ன செலவு ... செத்த வீட்டுச் செலவுதானே ஏன் தரப்போற்றியளே

மலர் : எங்களிட்ட என்ன இருக்கு தாற்றுக்கு ... பெரியண்ணன் அனுப்புவார்தானே ... அதுவரைக்கும் ..

தர்மலி : ஒரு செலவும் நான் என்ற காசில் செய்யயில்லைப் பின்னள் பெரியண்ணன் அனுப்பத் தேவையுமில்லை ... நீங்களும் தரத் தேவையில்லை

மலர் : ஏன் மாமா

தர்மலி : தங்கமக்காவைப் போல ஒரு மனிசியைக் காண்முடியாது ... ஆருக்கு ... எப்ப ... எது குடுக்க வேணுமென்டு அவவுக்குத் தெரியும் ... மோகனும் மங்கையும் தேடித்திரிஞ்ச காச வேற எங்கயும் போகயில்லை ... என்னட்டத்தான் இருந்தது .. இன்னும் இருக்கு

மலர் : உங்களிட்டயா ...

தர்மலி : என்னட்டத்தான் ... முன்டு வருசத்துக்கு முந்தி ஒரு நாள் ... தங்கமக்கா என்னெனத்தேடி வந்தா ...

காட்சி - 6

தர்மலி : என்ன தங்கமக்கா இந்தப் பக்கம் ...

தங்கம் : நான் இவள் மங்கையைப் பாத்திட்டுப் வருவமென்டு வெளிக்கிட்டனான் ... போற வழியில் ... உன்னையும் ஒரு விசயமாச் சந்திக்கவேணுமென்டு வந்தன் ...

தர்மலி : என்னக்கா விசயம் ...

தங்கம் : இல்லையா தம்பி இவன் பெரியவன் .. இந்த முறை கொஞ்சக் காச கூட அனுப்பி இருக்கிறான் இதைக் கையில் வைச்சுக் கொண்டிருந்தா ... மோகனும் மங்கையும் மோப்பம் பிழிச்கப் பறிச்கப் போடுவினம் ... காச செலவழிக்கிறதுக்குக் காரணமே தேட வேணும் ... அப்பிடி

தாண்டாவிட்டாலும்

அவைக்கு தேவையென்டா எனக்குத் தெரியுந்தானே .. அப்ப பாப்பம் ...

தர்மலி : அப்ப என்ன செய்யிற நோக்கம் ...

தங்கம் : இவன் மோகனைப் பற்றி உனக்குத் தெரியுந்தானே ... ஏதோ அவன் இப்பிடி வளர்ந்திட்டான் ... அதுக்கு நானும் ஒரு வழியில் காரணமாய் இருந்திட்டன் ... நான் இருக்கிற வரைக்கும் ஒருமாதிரி இழுத்துக் கொண்டு போயிருவன் ... நான் இல்லாக் காலம் என்ன நடக்குமோ ... அதை ... நினைக்கக் கவலைதான் ... ஒரு வேளை பிள்ளை அந்தரிச்சுப் போவானோ எண்டும் யோசிக்கிறன் ...

தர்மலி : ஏன் .. மருமகளில் நம்பிக்கையில்லைப் போல ...

தங்கம் : எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டா அவள் பிள்ளையும் எவ்வளவுக்கெண்டு பொறுப்பாள் ...

தர்மலி : அப்ப ...

தங்கம் : நிரந்தர வருமானமொண்டிருந்தா ... கொஞ்சம் பரவாயில்லை ... அப்பிடியொண்டெண்டா .. நீயெண்டாலும் அவனைப் கவனிக்கமாட்டியே ...

தர்மலி : இதுகளை ஏனக்கா இப்ப யோசிக்கிறியன் ...

தங்கம் : இப்ப யோசிக்காமாப் பிறகு எப்ப யோசிக்கிறது

தர்மலி : அப்ப சொல்லுங்கோ ...

தங்கம் : இதில் மூவாயிரம் ரூபா இருக்கு இதை வச்சுக் கொள் ...

தர்மலி : நான் இதை வைச்சு

தங்கம் : சொல்லுற்றைத் கேளன் ... இதை எங்கயெண்டாலும் ... நம்பிக்கையான இடத்தில் வட்டிக்குக் குடுக்க முடியுமென்டாக் குடுத்து வை ... பிறகு பிறகும் நான் இப்பிடித் தாற்றைச் சேர்த்து நான் இல்லாக் காலம் இவன் மோகனுக்கு மாதாமாதம் ஒரு வருமானம் கிடைக்கத்தக்கதா ஒழுங்கொண்டு செய்து போடு ... நான் இல்லாத காலத்திலும் பிள்ளை கஸ்டப்படக்கூடாது ... இது எனக்கும் உனக்கும் மட்டும் தெரிஞ்ச விசயமா இருந்திர வேணும் ... உன்னில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறபடியா நான் இதைச் செய்ய நினைச்சன்

... அதோட எனக்கொண்டு நடந்திட்டாலும் பிள்ளையளைக் கள்டப்படுத்தாம் இதிலேயே கொஞ்சத்தை எடுத்துச் செலவு செய்து போடு ...

தர்மலி : அதையெல்லாம் இப்ப ஏனக்கா கதைக்கிற ...

தங்கம் : எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டாடா தம்பி ...

தர்மலி : சரியக்கா .. நீங்கள் சொன்ன மாரியே செய்யிறன்

காட்சி - 7

தர்மலி : தங்கமக்கா கொஞ்சம் கொஞ்சமா என்னட்டத் தந்து வைச்ச காக வட்டியும் முதலுமா இப்ப ஜம்பதாயிரத்தைத் தாண்டியிற்றுது ... செத்த வீட்டுச் செலவுபோக நாப்பதுக்குக் கிட்டமுட்ட இருக்கும்

மலர் : உண்மையா மாமா .. நம்ப முடியாம் இருக்கு

தர்மலி : அண்டைக்கு காசெங்கயென்டு மோகன் சண்டை பிடிக்கயிக்க எல்லாத்தையும் சொல்லத்தான் பாத்தனான் ... ஆனா .. மனிசி இப்பிடி நினைச்க மூண்டு வருசமாச் சேர்த்த காக .. மூண்டு நாளையிக்க செலவழிஞ்சு போயிருமெண்டு நினைச்கத்தான் சொல்லாம விட்டனான் ... அதுதான் அவவின்ற விருப்பமாயும் இருந்தது...

மலர் : இந்த அம்மாவைத்தான் பிள்ளையள் .. காகக் கணக்குக் கேட்டுக் கஷ்டப்படுத்தினவையள்

தர்மலி : இப்ப ஏன்றா தம்பி அழுகிற ... ஏதோ நடந்தது நடந்து போச்க ...

மோகன் : (அழுது கொண்டே) இல்லை மாமா எனக்கிந்தக் காசில ஒரு சதமும் வேண்டாம் ... அதுக்கு உரிமையில்லாதவன் நான் ... என்னைப் போல ஒருத்தன் இந்த உலகத்தில பிறக்கக்கூடாது ...

தர்மலி : சரி .. சரி .. அழாத .. அம்மா சொன்னமாதிரி .. இனி மாதாமாதம் உனக்கொரு தொகை வந்து சேர ஒழுங்கு பண்ணுறுஞ் ... இனியெண்டாலும் .. நீ ஒரு ஒழுங்கான குடும்பஸ்தனா இருக்கப் பழகிக்கொள் ...

தாண்டாவிட்டாலும்

மோகன் : அம்மா இல்லையென்டாலும் .. அவ மேல சத்தியமாச் சொல்லுறன் ... நான் இனிக் குடிக்கமாட்டன் .. எப்பிடி இருக்க வேணுமென்னு அம்மா விரும்பினாலோ .. அப்பிடி இருக்கப் போறன் ...

தர்மலி : நல்லது ... அப்ப .. அம்மாவின்ற ஆத்மாவும் நிச்சயமாச் சாந்தி அடையும் .

- நிறைவு -

(யாவும் கற்பனை)

இலங்கை வாணைவி ஓலிபரப்பு - 1995.02.11

8. கல்யாணக்கு கல்யாணம்

பாத்திரங்கள் : மோகன் + வசந்தி (தம்பதியர்)

தங்கம் (மோகனின் தாய்)

கல்யாணி (மோகனின் தங்கை)

காட்சி - 1

மோகன் : அம்மா சின்னத்துரை அண்ணனை வழியில் கண்டனான் ..

தங்கம் : என்னவாமடா தம்பி ... ஏனாம் இந்தப்பக்கமே இல்லை .. எல்லாத்தையும் மறந்திட்டாராமா ..

மோகன் : நாங்கள் நினைச்ச மாதிரி அவர் விசயத்தைக் கைவிடயில்லையம்மா ... எங்கட வீட்டதான் வந்து கொண்டிருந்தவர் .. வழியில் என்னைக் கண்டதும் வந்த வேலையை முடிச்சுக் கொண்டு திரும்பியிற்றார். அவருக்கும் இப்பிடி எத்தனை சோலியோ ...

தங்கம் : இந்தா தான் கல்யாண வீட்டுக்கு நாள் வைச்சுக் கொண்டு வாறுனென்னு போனவர் .. ஏனாம் இந்தப் பக்கமே வரயில்லை ... மாப்பிள்ளை பகுதியிக்க ஏதேனும் பிரச்சனையாமா ..

மோகன் : அங்க ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை .. எல்லாம் சின்னத்துரை அண்ணனாலதான் அவர்தான் அவையளுக்கு ஏதோ சாக்குப் போக்குச் சொல்லி இழுத்தடிக்கிறார் ...

தங்கம் : ஏனாமடா தம்பி ...

மோகன் : இன்னொரு இடத்தில் இருந்து நல்ல சம்மந்தமொண்டு வந்திருக்காம் .. இப்ப பாத்திருக்கிற மாப்பிள்ளையிலும் பார்க்க உத்தியோகம் பெரிசாம் .. சரி வந்திட்டா அதிலும் பார்க்க இது நல்லதுதானேயம்மா ...

தங்கம் : உத்தியோகம் பெரிசெண்டாச் சீதனமும் கூடக்கேப்பினமே ...

மோகன் : அதையும் நான் அவரிட்டக் கேட்டன் ... அந்தப் பிரச்சனை பெரும்பாலும் வராதாம் .. வராத அளவுக்குத் தான் பாத்துக் கொள்ளுறவுனெண்டார் ... பொருத்தமும் பார்த்து முடிச்சுப்

கல்யாணிக்கு கல்யாணம் ...

போட்டார் .. புதன்கிழமை கல்யாணியைக் காட்டுறதுக்கு ரெண்டு பேரோட வாறாராம் .. ஆயத்தமா இருக்கப்படாம் ..

தங்கம் : காலம் சரி வந்தா எல்லாம் தானாக வரும் .. கல்யாணிக்கு எத்தனை இடத்தில் பேசிப் பார்த்தம் .. இப்ப ஒன்றுக்கு ரெண்டு தானாக வருகிறது .. எப்பிடியும் இந்தச் சம்மந்தத்தை விடக்கூடாதடா தம்பி .. இவள் மங்களத்தினர் மருமகனிலும் பார்க்க மாசம் பத்து ரூபாவெண்டாலும் கூட எடுக்கிற மாப்பிள்ளையா எடுக்க வேணுமெண்டிருந்தனான் .. வசதிக் குறைவாலதான் அண்டைக்கு அந்தச் சம்மந்தத்துக்கு ஒமெண்டு சொன்னனான்.. நான் ஆசைப்பட்டது போல இப்ப இது தானா வருகிறது ..

கல்யா : இதிலகூட அம்மாவுக்கு மச்சாள் மங்களத்தோட போட்டிதான் ..

மோகன் : இது பரம்பரை வியாதி ... இதுக்கு மருந்து கிடையாது .. அம்மா என்ன எழும்பியிற்றாய் ... இப்ப எங்க போகப் போறாய் ...

தங்கம் : நான் இந்தக் கடையடி மட்டும் போயிற்று வாறன் .. நீங்கள் உங்கடை அலுவல்களைக் கவனியுங்கோ ...

மோகன் : கல்யாணி .. புதன்கிழமை பின்னேரம் ஜஞ்சு மனிக்கு மாப்பிள்ளை பகுதியோட சின்னத்துரை அண்ணன் இங்க நிற்பார் ... எல்லாரும் ஆயத்தமா இருக்க வேணும் ..

வசந்தி : கல்யாணி ஆயத்தமா இருப்பா .. ஆனா என்னை மட்டும் விட்டிடுங்கோ ...

மோகன் : ஏன் ...

வசந்தி : ஏனோ .. கட்டிக் கொண்டு நிக்கிறதுக்கு என்னட்ட என்ன இருக்கு .. உள்ளது என்னட்ட ரெண்டு சீலைதானெண்டு ஊருக்கெல்லாம் காட்டவா வேணும் .. எங்க என்ன விசேசமெண்டாலும் ரெண்டையும் மாறி மாறிக் கட்டி மானம் போய்க் கொண்டிருக்கு ..

மோகன் : உன்னை இங்க ஒருத்தரும் பார்க்க வரயில்லை ... பார்க்க வாறது கல்யாணியைத்தான் ..

வசந்தி : அதுதான் நானும் என்னை அந்தச் சபையில் எதிர்பார்க்க வேண்டாமென்டு சொல்லுறுஞ் ..

கல்யா : அண்ணி ... என்ன அண்ணி நீங்கள் .. ஏன் இப்பிடியெல்லாம் ...

வசந்தி : கல்யாணி உனக்குக் கல்யாணப் பேச்கத் தொடங்கின நாள் தொடக்கம் நானும் இவரை ஒரு நல்ல சீலையாப் பாத்து வாங்கித்தாங்களோன்டு கேக்காத நாளில்லை .. ஏதோ விசரி நான் அலம்பிறனென்டு அதைப்பற்றிக் கதையே இல்லை .. நானும் நாலு பேருக்கு மத்தியில் மரியாதையா நிக்க வேணுமென்ட எண்ணமே இவருக்கு இல்லை ..

மோகன் : சட்டியில் இருந்தாத்தானே அகப்பையில் வாறதுக்கு ...

வசந்தி : கல்யாணம் கட்டி ஜஞ்ச வருசமாச்சு .. எப்ப உங்களிட்டக் கேட்டு நீங்கள் ஏதாவது வாங்கித் தந்திருக்கிறியள் ... ஊருலகத்தில் கேட்டுப் பாருங்க பார்ப்பம் ...

மோகன் : மற்றவையட கதையை இங்க கதைக்காத ... அவங்கள் சீதனத்தை அளந்து வாங்கி அரச்போகம் நடத்திறாங்கள் ..

வசந்தி : வெட்கம் கெட்ட கதையை வெளியில் சொல்லாதீங்கள் .. ஆரோ எவனோ சம்பாதிச்ச காசை வாங்கி அரச போகம் நடத்துகின்மாம் அரச போகம் .. அவங்களும் ஒரு ஆம்பிளையளைன்டு கதைக்கிறியள் .. அது சரி நீங்களென்ன சீதனமே வாங்காத ஆள் மாதிரிக் கதைக்கிறியள் ..

மோகன் : கதையைக் குடுத்து என்ற ஆக்திரத்தைக் கிளப்பிக் கொண்டிருக்கிற .. கதைக்கிறதைக் கொஞ்சம் யோசிச்கக் கதை ..

வசந்தி : ஏன் .. நான் சொல்லுறுதில் என்ன பிழை இருக்கு ...

மோகன் : என்ன பிழையோ ... ஆனை சேனை தாறனென்டு சீதனத்தைப் பேசி பிறகு முப்பதாயிரத்தோட உன்னை என்ற தலையில் கட்டிவிட்ட கெட்டிக்காரன் உன்ற அப்பன்... மிச்சம் முப்பதாயிரமும் கட்டித் தாறனெண்ட வீடும் வளவும் ஜஞ்ச வருசமா வந்து கொண்டிருக்கு

வசந்தி : உங்கட கணக்கு வழக்குகளை நீங்கள் அப்பவே தீர்த்திருக்க வேணும் .. அப்ப எல்லாத்துக்கும் தலையை ஆட்டிப்போட்டு .. இப்ப என்னை ஏன் இப்பிடிப் போட்டு ஆட்டுறியள் ...

மோகன் : நீ என்ன இப்ப சாப்பிட வழியில்லாமலா கிடக்கிற ...

வசந்தி : கட்டினதுக்கு அது ஒன்றைத்தான் கண்டது ...

மோகன் : வாய் நீஞ்து ... என்ற கை நீள முந்தி அங்கால போயிரு...

கல்யா : வாங்கண்ணி ... எல்லாம் பிறகு கதைக்கலாம் .. இப்ப நீங்கள் வாங்க ...

வசந்தி : நீ பேசாம் இரு கல்யாணி .. அவர் செய்யிறதைச் செய்யட்டும் .. எப்ப என்ன கேட்டாலும் இதே பல்லவிதான் ... இதுக்கெல்லாம் ஆர் காரணம் .. நானா இவரோட ஒடிவரப்போறுவென்டு ஒடி வந்தனான் .. அப்ப எல்லாத்துக்கும் தலையை ஆட்டிப் போட்டு இப்ப என்னை இங்க அடிமையாவச்சிருக்கப் பாக்கிறார் ..

N மோகன் : நீ ஒண்டும் இங்க அடிமையா இருக்கத் தேவையில்லை .. இப்பவே போ .. போய்த் தரவேண்டியதெல்லாத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு வா ... வந்த பிறகு கதைப்பம் ..

கல்யா : எல்லாத்துக்கும் இப்ப நான்தான் காரணம் ... அன்னி இனியும் இங்க நிக்காதீங்க ... அம்மாவும் அந்தா திரும்பி வாறா ... வாங்க உள்ள போவம் ...

காட்சி - 2

தங்கம் : சின்னத்துரை என்னவாமடா தம்பி ...

மோகன் : அவர் என்ன சொல்லுறுதம்மா கல்யாணியை அவையினுக்கு நல்லாப் பிடிச்சுக் கொண்டுதாம் ...

தங்கம் : அவளை ஆருக்கடா பிடிக்காமல் போகும் .. அப்ப விசயத்தை இனியும் ஏன் வைச்சு இழுத்தடிப்பான் ..

மோகன் : நீங்கள் என்னம்மா சொல்லுறியள் .. கல்யாணி வடிவா இருந்தா மட்டும் காணுமா .. கேக்கிற சீதனத்தைக் குடுக்கிறதுக்கும் எங்களிட்ட வசதி இருக்க வேணுமே ...

- தங்கம் : எங்களிட்ட இருக்கிறது சின்னத்துறைக்குத் தெரியுந்தானே.. அவர்தானே அந்லி ஒரு பிரச்சனையும் வராதெண்டு அண்டைக்குச் சொன்னவரெண்டு சொன்ன ...
- மோகன் : அவர் அப்பிடி நினைச்சிருக்கிறார் ...
- தங்கம் : ஏன் இப்ப என்னவாம் .. கூடவா கேக்கினம் ..
- மோகன் : எங்களிட்ட இருக்கிறதிலும் பார்க்க இப்ப இருபது கூட வேணும் ..
- தங்கம் : உத்தியோகம் பெரிசெண்டு சொல்லயிக்கயே சீதனம் கூடக் கேப்பினமொண்டு அண்டைக்கே நான் சொன்னனான்.. என்னடா தம்பி காக ஐம்பதும் வீடுவளவுமெண்டுதானே முந்தினதுக்குப் பொருந்தி இருந்தது .. அதே கணக்குத்தான் இதுக்குமெண்டு நினைச்சன் ..
- மோகன் : நீங்களும் சின்னத்துறை அண்ணனும் இப்பிடி நினைச்சியன் .. ஆனா அவை இப்ப எழுபது காக கேக்கினம் ..
- தங்கம் : அப்பிடியெண்டா இந்த இருபதுக்கும் இப்ப எங்க போறது...
- மோகன் : அதைத்தான் நானும் யோசிக்கிறன் .. ம் .. கொஞ்ச நஞ்சமா இருபதாயிரம் ... பேசாமல் முந்தினதுக்கே முற்றாக்கி முடிச்சிடலாம் போல இருக்கு ...
- வசந்தி : உள்ள வசதியைச் சொல்லிச் சின்னத்துறை அண்ணனைக் கொண்டே ஒருக்காக் கதைச்சால் என்னப்பா ...
- மோகன் : எல்லாம் கதைச்சாச்சு .. இந்தச் சம்மந்தத்தான் செய்ய வேணுமெண்டால் காக எழுபதாயிரம் குடுத்தேயாக வேணும் ..
- தங்கம் : நீ என்ன செய்யப்போற ..
- மோகன் : நான் என்னம்மா செய்யிறது .. முடிஞ்சளவுக்கு எல்லாருமாகச் சேர்த்ததுதான் உள்ள ஐம்பதும் ..இனி என்ன செய்ய முடியும் ..
- தங்கம் : நீ என்னத்தைச் செய்யிறது .. நீதான் வேறும் பெட்டியா இருக்கிறியே .. உன்ற கல்யாணத்தின் போது நீ இப்பிடி திடமா நின்டிருந்தியெண்டா ...

மோகன் : நீங்கள் எல்லாருமாச் சேர்ந்து செய்து போட்டு இப்ப மட்டும் என்னில் வாறியள்... பொய்யும் புரட்டும் சொல்லி அவை தங்கட சுமையை இறக்கிப்போட்டினம் ...

தங்கம் : அவைதான் எல்லாத்தையும் மறந்தது போல இருக்கின்மெண்டால் இவள் பிள்ளையெண்டாலும் சொல்லி பிரச்சனையைத் தீர்த்திருக்க வேணும் ...

மோகன் : அவவின்ற விசயம் முடிஞ்சுது ... இனி அதைப்பற்றி அவவுக்கு என்ன கவலை ...

வசந்தி : நானும் எத்தனை தரம் கேட்டிட்டன் மாமி அவை இன்னமும் தாறுதெண்டுதான் சொல்லுகின்றனம் ...

தங்கம் : இனித்தந்து போட்டுத்தான் வேற அலுவல் பாப்பினம் .. தாறுதெண்டா ஜஞ்ச வருச காலத்திக்க தந்திருக்காயினமா ... அப்பவே உள்ளதைக் கொண்டு எங்கயாலும் பாக்கிறதை விட்டிட்டு ...

மோகன் : ஏமாறுகிறதுக்குநாங்கள் இருக்கயிக்க அவை ஏன் வேற இடத்தைப் பாக்கப் போகினம் ... கொஞ்ச நாள் பாத்துப்போட்டு ஆளையே திரும்பக் கொண்டு போய் விட்டிருக்க வேணும் ...

வசந்தி : ஏன் கொண்டு போய் விடாமல் விட்டனியள் .. அப்பவே அனுப்பி இருந்தா நாளாந்தம் நான் இப்பிடி நரக வேதனைப்படாம சந்தோசமா இருந்திருப்பன் ...

தங்கம் : பிள்ளை கதைக்கிறதைக் கொஞ்சம் அளந்து கதை .. செய்யிற்றையும் செய்து போட்டு ...

வசந்தி : நீங்கள் என்ன மாமி சொல்லுறியள் .. எல்லாத்தையும் நான்தான்னா செய்தனான் .. ஏதேதோ பேசினியள் .. எல்லாருமாச் சேர்ந்து செய்துபோட்டு இப்ப என்னை மட்டும்

மோகன் : அண்டைக்கு சொன்னபடி பிறகு செய்திருந்தா .. இப்ப நாங்கள் இப்பிடி கஷ்டப்படத்தேவையில்லை ...

வசந்தி : (அழுது கொண்டே) இப்ப போய் கேளுங்களன் .. தரவேண்டியதைக் தாருங்கோ இல்லை உங்கடை மகளைக் கொண்டு வந்து விடவேண்டி வருமென்டு சொல்லிக்

கேளுங்களான் டி.. அது முடியாது ... ஊருக்கு ஒரு வேசம் .. உள்ளுக்க ஒரு வேசம் போட்டுக் கொண்டு ...

மோகன் : அறைஞ்சனெண்டா பல்லு முப்பத்திரெண்டும் கொட்டுண்டுபோம் ...

தங்கம் : வாய்தான் அல்லாது வேறு ஒண்டும் கிடையாது

கல்யா : அண்ணா .. சும்மா எடுத்துக்கெல்லாம் அண்ணியைப் போட்டு ஏன் இப்பிடி அழ வைக்கிறியள் .. இது ஒரு பழக்கமாப் போச்சு ... வாங்கண்ணி நீங்கள் .. இனிமேல்பட்டு நீங்கள் இவையட கதையளில் தலையிடாதீங்க .. அவை என்னவெண்டாலும் செய்து போட்டுப் போக்கும் .. பேசாமல் வாங்க அப்பத்தான் நீங்கள் நிம்மதியா இருக்கலாம் ...

மோகன் : இப்பவே கொண்டு போய் விட்டிட்டு வந்திடுவன் .. மானம் மரியாதையைப் பாக்கிறன் ...

தங்கம் : சரி கிடக்கிறாள் விடு ...

காட்சி - 3

கல்யா : அண்ணி ... அண்ணி ... அண்ணன் வந்து அம்மாவோட கதைச்சுக்க கொண்டிருக்கிறார் ...

வசந்தி : எப்ப வந்தவர் ...

கல்யா : இப்பத்தான் வந்தவர் ...

வசந்தி : வாவன் போய் என்னவெண்டு அறிவும் ..

கல்யா : போகலாந்தான் ... அவர் போன விசயம் காயோ பழமோ தெரியயில்லை .. பழ மெண்டாச் சரி .. காயாய் இருந்தா சுற்றி வளைத்து கடைசியில் பழையபடி வேதாளம் முருங்க மரத்தில் ஏறின மாதிரி உங்களோடதான்

வசந்தி : நான் வாயே திறக்கயில்லை நீ பேசாம வா ..

காட்சி - 4

தங்கம் : அப்பிடியெண்டா தம்பி ... இந்த இருபதும் எப்ப குடுக்க வேணும் ...

மோகன் : எவ்வளவு கெதியில குடுக்கமுடியுமோ அவ்வளவு கெதியில குடுக்க வேணும் ...

தங்கம் : அதுக்கு வழி ...

மோகன் : அதைப்பற்றி பிறகு யோசிப்பம் ... இப்போதைக்கு விசயம் ஒப்பேற்றும் .. ஏதோ ஒரு மாதிரிச்சரி வந்திட்டுது .. உங்கட விருப்பமும் நிறைவேற்றுத்தானே ...

தங்கம் : சின்னத்துரையும் நீயுமாப் போய் கதைக்கயிக்க முதலில் என்ன சொன்னவை ..

மோகன் : மாப்பிளையிட தகப்பனோடயே கதைச்சம் ... சீதனத்தில் கொஞ்சமும் குறைக்கமாட்டனென்டிட்டார் ... நாங்களும் எங்கட வசதியைப்பற்றிச் சொன்னம் .. யோசிச்சுப் போட்டுப் பிறகு சொன்னார்.. குறையிற சீதனத்தை ஒரு தவணையைச் சொல்லிப் பிறகு தரச் சொன்னார் .. சின்னத்துரை அண்ணையும் பொறுப்பா நிக்கச் சொன்னார் ... அவரும் அவைக்குப் பழக்கமான ஆளா இருந்ததால் ஒரு மாதிரி ...

தங்கம் : நீ தவணை என்ன சொன்னனி ...

மோகன் : ஒரு வருச தவணை கேட்டன் ...

தங்கம் : ஒரு வருசமா ... சரி .. கல்யாணத்தை எப்ப வைக்கிறதாம் ...

மோகன் : எங்கட வசதியைப்பாத்து முதல் வருகிற நல்ல நாளுக்கு ஆயத்தப்படுத்தச் சொன்னவர் ...

தங்கம் : அப்பாடி ... ஒரு மாதிரி கடவுள் கண் திறந்து போட்டாரென்டு சொல்லு ...

மோகன் : ஓமம்மா ... ஒரு மாதிரிப் பிரச்சனை தீர்ந்தது

கல்யா : என்ன பிரச்சனை அண்ணா இப்ப தீர்ந்து போச்சு ... நான் இங்க இருக்கிறது ... உங்களுக்கப் பிரச்சனையா இருக்கா ...

மோகன் : நீ இங்க இருக்கிறது பிரச்சனை இல்லை ... போறதுதான் பிரச்சனையா “இருக்கு ...”

கல்யா : அப்ப நான் போகாம இங்சுமே இருந்திடுறவ் ...

தங்கம் : அதேப்பிடியாத்தை ... எப்பவோ ஒரு நாளைக்கு நீ இன்னொருத்தனிட்டப் போய்த்தானே ஆக வேணும் ...

கல்யா : அப்பிடிப் போகயிக்க .. ஒருத்தருக்கும் ஒரு பிரச்சனையும்... உங்களுக்கும்தான் .. எனக்கும்தான் இல்லாமல் போகத்தான் நான் விரும்பிறன் ..

மோகன் : இப்ப ஒருத்தருக்கும் ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை ...

கல்யா : உங்களுக்கு இல்லாமல் இருக்கலாம் அன்னா ... ஆனா எனக்குப் பிரச்சனை இருக்கே ...

தங்கம் : உனக்கென்னடியாத்தை பிரச்சனை ...

மோகன் : கல்யாணி ... நீ ... என்ன சொல்லுற டு ...

கல்யா : எனக்கு இந்தக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள இஷ்டமில்லை...

தங்கம் : ஏன் ...

மோகன் : நீ என்ன கதைக்கிற ... நாங்கள் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு ...

கல்யா : உங்களுக்குக் கஷ்டந்தான் ... ஆனால் எனக்கு இஷ்டமில்லை...

மோகன் : அப்ப உன்ற இஷ்டத்துக்கு நீயே பார்க்கப் போறியா .. அல்லது ஏற்கனவே பார்த்து ...

கல்யா : அப்பிடியொண்டெண்டா உங்களை இப்பிடி அலைய விட்டிருப்பனா அன்னா ...

தங்கம் : என்னடியாத்தை ... உனக்கு இப்ப என்ன பிடிச்சிட்டுது ...

கல்யா : எனக்கொண்டும் பிடிக்கயில்லை ... உங்கட பெருமைக்கும் சந்தோசத்திற்குமா என்னை நாளாந்தம் நரக வேதனைப்படவா சொல்லுறியன் ...

மோகன் : இருந்தாப்போல நீ ஏன் இப்பிடியெல்லாம் கதைக்கிற ...

கல்யா : அன்னா .. சீதனைத்தில இருபதாயிரம் பிறகுதாறுதெண்டு சொல்லி எல்லாம் முற்றாக்கிப் போட்டியள் .. இதை எப்பிடிக் குடுப்பியள் ...

கல்யாணீக்கு கல்யாணம் ...

மோகன் : அந்தக் குடுக்கல் வாங்கல்களுக்கும் உனக்கும் சம்பந்தமில்லை ... எப்பிடியோ அதை நாங்கள் வசதிப்பாடு குடுப்பம் ...

கல்யா : அண்ணா ... உங்களக்கு ஒரு நியாயம் .. ஊருக்கு ஒரு நியாயமா .. அண்ணிக்கு மட்டும் அதில் சம்பந்தமிருக்கயிக்க எனக்கு எப்பிடி இல்லாமல் போகும் ... கல்யாணம் கட்டி ஜஞ்சு வருசமாச்சு ... அண்ணியினர் பேரால் வரவேண்டிய சீதனத்துக்குத் தினமும் இஞ்ச சண்டை நடந்து கெரண்டிருக்கு .. அண்ணி படுகிற அவஸ்தைகளை நானும் பட வேண்டுமென்டா எனக்கு கல்யாணம் கட்டி வைக்கிறியள் .. அம்மாவினர் பெருமைக்கும் உங்கட சந்தோசத்துக்கும்தான் எனக்குக் கல்யாணம் எண்டா அது எனக்குத் தேவையில்லை..

மோகன் : அப்ப நாங்கள் இந்த இருபதையும் குடுக்காமல் ஏமாத்திப் போடுவமென்டா ..

கல்யா : நீங்கள் குடுப்பியளோ குடுக்கமாட்டியளோ அது எனக்குத் தெரியாது .. ஆனா இப்பிடியான நிலையில் நான் என்ற வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க விரும்பிவில்லை .. இண்டைக்கு அண்ணிக்கு நடக்கிறது நானையும் எனக்கு நடக்காது என்டு எப்பிடிச் சொல்ல முடியும் ... உத்தியோகம் அந்தஸ்து எனக்கு முக்கியமில்லை ... எனக்குத் தேவை நிம்மதியான வாழ்க்கைதான் அண்ணா ...

மோகன் : ம் ... இப்ப உன்ற முடிவு ...

கல்யா : எங்களிட்ட இருக்கிறதைக் கொண்டு ஏற்ற இடமாப் பாருங்களன்னா ... நான் சந்தோசமா தலையை நீட்டுறேன் ...

மோகன் : ம் ... என்றாமா நீங்கள் பேசாம் இருக்கிறியள் ...

தங்கம் : பேசுறதுக்கு என்ன தம்பி இருக்கு .. சின்னத்துரையைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் முதல் பேசிப் பொருத்தின பகுதியோட கதைச்சு நானை வைச்சுப் போட்டு வா ...

- நிறைவு -

(யாவும் கற்பனை)

இலங்கை வானொலி ஓலிபரப்பு - 1991.10.12

கிட்டாதாயின் வெட்டென மற

அவசரக் காதல்

அறிமுகம்

தீவுப்பகுதியிலே சரவணை மேற்கு மண்ணின் மகிழை நிறைந்த பாரம்பரியப் பண்பாடும் கல்விப்புலமும் நிறைந்த குடும்பத்தில் பிறந்த பா.சிவபாலன் இன்று யாழ்ப்பாணக்கல்வி அவுவவலக்த்தில் பதவினிலை உதவியாளராகப் பணிபிற்ந்து வருகிறார். இவர் இலக்கிய நெஞ்சமும் நேசிப்பும் மிக்கவர். நகைச்சவை உணர்வு கொண்டவர்.

தீவுப்பகுதியின் எழுத்துப் பாரம்பரியம் இவரை இளமைக் காலத்தில் இருந்தே இலக்கியத்தில் சுப்பாடு கொள்ள வைத்தது. 1970களில் ‘தமிழ்முத்து’ எனும் முத்தின்கள் இலக்கிய இதழின் தலை ஆசிரியராக பணியாற்றியமையே இதற்கான சான்றாகும். கவிதை, நாடகம் என்பன இவர் விரும்பும் இலக்கிய வடிவங்களாகும். இவரது படைப்புக்களிலே சமூக சௌதிருத்தக் கருத்துக்கள் நகைச்சவையும், நெய்யாண்டியும் கலந்து வெளிவருவதைத் தரிசிக்க முடியும். மஹா கவியின் குறும்பா டிவில் இவர் அண்ணமயில் வெளியிட்ட ‘நகை’ எனும் குறும்பா நால் இதற்குச் சான்றாகும்.

1970 முதலாகவே இவர் வானோலி நாடக எழுத்தில் சுப்பாடு காட்டி வந்துள்ளார். இதுவரை இவரது முப்பதிற்கு மேற்பட்ட நாடகங்கள் இலங்கை வானோலியில் ஒலிபரப்பர்ட்டுள்ளன. கடந்த அறண்டுஇலங்கைவானோலியின் பவளவிழாவையொட்டி நாடனாவியர்த்தியில் நடாத்தப்பட்ட வானோலி நாடகப்போட்டியில் இவரது நாளை நல்ல நாள் எனும் நாடகம் செய்து பரிசீனைப் பெற்றது.

இவரது ‘நாளை நல்ல நாள்’ எனும் நாலில் எட்டு வானோலி நாடகங்கள் அச்சுருப்பிபற்றுவன்னன. மின்னற்கீற்றுப் போன்று சமூகத்தில் தோன்றும் சிறுபிபாரிகள் இலக்கியச் சுவையிக்க நாடகங்களாக பரிணமிக்கும் சிறப்பை நாலினை வாசிக்கும் நீங்கள் உணர்ந்து கொள்வீரார்கள். இவரது இலக்கியப் பணி வளர்க. தமிழிலக்கிய உலகம் செழிக்குக.

பேராசீரியர் இரா.சிவச்சந்திரன்
தலைவர், புலியியற்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.